

കാലാക്കാട്

~കാലാക്കാട് കിരകിയഴി സൂഴിക്കെ~

Asai

Specialist in :

Industrial Building Hardware

SUNDIR AGENCIES

**140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.**

HOTEL SUPPLIERS

PENGUINE ENTERPRISES

**140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.**

தடம் மாறும் சுவடுகள்!

● வல்வை மலேகரன்

“கடந்துபோன தலைமுறைகளின் சமுதாயக் கொடுமைகள், அநீதிகள் ஆகியனவிற்குப் பதிலாக புதிய தலைமுறைகளின் விறுகொண்ட எழுச்சியில் காணக் கிட்டுவது தெய்வீகம்தான், வேறொன்றல்ல என்பதை நிலைநிறுத்துகின்றாரோ ஆசிரியர்.”

‘அந்த வழசூக்கள் இப்பவெல்லாம் எல்லாத்துக்கும், உன்னையும் சேத்துக்கொண்டுதான் திரியின்பிறகு ஒண்டெண்டா உன்னை விட்டிட்டு, நீ எளிய சாதியெண்டு மாறிடுவாங்கள். அவங்களுக்கென்ன காரும் பங்களாவும் இருக்கு. இதெல்லாம் ஒரு விளையாட்டு. படிச்சாலும் படிக்காட்டியும் வீட்டில பணம் இருக்கு. உனக்கும் அப்படியே? படிச்ச முன்னுக்கு வாற புத்தி இல்லாத சூழிசறை.’

அவன் முகத்தில் துப்பா தகுறையாக காறி உமிழ்ந்தார் அவர். அப்பு இப்படித்தான். ஏசுப் பிடிச்சா விடாது. ஆனால் ஒரே தடவையில் ஏசிப்போட்டு விட்டிடும். நினைச்சு நினைச்சுப் புறுபுறுக்காது.

அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குத் தெரியும்!

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அப்புவின அந்தக் கொதி அடங்கி அன்பு சூக்க, இதயத்தில் ‘தாய் இல்லாப் பிள்ளைய ஏசிப் போட்டன் என்ற கழிவிர்க்கத்தோடு, அவன் தலையைத் தடவி அவனை வருடிவிடப் போகிறார் என்று. அதை எதிர்பார்த்தவன் போல், ஆனாலும் அவரது அந்தக் கோபத்திற்கு அர்த்தம் கொடுப்பவன் போல் முகத்தைத் தலையணையில் புதைத்துக்கொண்டு அப்படியே கிடக்கிறான்.

அவனுக்கு அது சுகமாக இருந்தது.

எல்லாம் திட்டமிட்டு நடந்ததில் ஒரு நிறைவு.

ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் அந்தத் திட்டம் அவனுக்குத் தோன்றியது. பாடசாலைப் பகிஷ்கரிப்பு என்ற சாக்கில் சுவரில் எதிர்ப்புக் கோஷம் எழுதி, மாணவர்களைப் பாடசாலைக்கு வராமல்

தடுத்து அந்தச் சாக்கில் மாணவிகள் மத்தியில் ஒரு ஹீரோவாக உயரலாம் என்ற சுகமான கற்பனையில் மிதந்திருந்த மாணவர்களின் போக்கில் சலிப்புற்று கமலன்தான் அந்தத் திட்டத்தைக் கூறினான்.

‘பகிஷ்கரிப்பு மாத்திரம் போதாது’

திட்சண்யமான அவன் பார்வையின் ஆகர்சிப்பில் இரண்டு நண்பர்களும் அவன் கையைப் பற்றிக் கொண்டார்கள்.

ஒரு வார கால அவகாசம்:

திர்க்கமான திட்டம்!

ஆர்ப்பாட்டமில்லாத உழைப்பு!

கொடி பறக்க விடப்பட்டு இரண்டு நிமிடத்தில் அது எரியத் தொடங்கியது.

ஒரே பரபரப்பு!

'பாரன் பெடியன்ர மூனையை'

'இப்பத்தைய பெடியன் உஷா
ரான ஆக்கள்'

'எல்லாத்தையும் கச்சிதமாச்
செய்து போட்டாங்கள்'

'இலங்கள் எதான் விஷய
மிருக்கு'

அவன் ஆவலோடு எல்லாவற்
றையும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்.
அப்பு ஏசிய களைப்புத் தாங்கா
மல், கதிரையில் அமர்ந்து காலைத்
துக்கி மடியில் வைக்கின்றார்,
உன்ர கொண்டை மார் படிச்ச
ஆளானதைக் கண்டும் உனக்குப்
புத்தி இல்லாமற் போயிற்றே!
உனக்குக் கிடைச்ச வசதிகள் அவங்
களுக்கு எங்க கிடைச்சது. அவங்
களுக்கு இப்படி வசதி இருந்தி
ருந்தா இந்நேரம்.' என்றவர்
பேசமுடியாமல் பரிதாபமாக நாக்
குழற, தடுமாறி வாய் அடைத்து
அப்படியே மெளனமாடார்.

கமலன் துணுக்குற்று எழுந்
தான். அவனுக்குப் பரிதாபமாக
இருந்தது. அந்த மெளனத்தின்
கொடுமையை அவனால் சகிக்க
முடியவில்லை. அவரையே பார்த்
துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்
குத் தெரியும் அப்புவிண் அப்போ
தைய வெப்பூசாரம். நானும்
பொழுதும் அவர் உருப்போட்டு
அவனுக்குச் சொல்லித்தந்த அந்த
அவலமான அனுபவ முத்திரை
கள்...

சமூகத்தின் சுயநலத்தால்
இழைக்கப்பட்ட அந்தக் கொடு
மைக்கு அர்த்தம் காண முடியா
மல் நைந்துபோன அந்த இதயத்
தில் வக்கரித்த வார்த்தைப்
பொருமல்கள்! — அவர் கூறுவார்
பொருமிப் பொருமி..

'உன்ர மூத்த கொண்டை
தான்.. உங்க எல்லாருக்குள்ளை
யும் நல்ல வடிவு. பிறக்கேக்க
முருகன் மாதிரி வடிவென்று
கொம்மா சொன்னதால் அவ
னுக்கு மணியம் என்று பேர் வைச்
சன். அவன் சாகேக்க உனக்கு

இஞ்சு வயசிருக்கும். தாயைத்
திண்டு வளந்த உன்னில கொண்டை
நல்ல பாந்தம். எந்த நேரமும்
உன்னைத் தோளில் போட்டபடி.
பள்ளிக்கூடத்தில அப்ப கொடுக்
கிற பாணை வைச்சிருந்து உனக்குக்
கொண்டுவந்து கொடுக்கும்.'

'ஆள் சரியான கூட்டி. நிழு
சம் சும்மா இரான். ஆளு சரி
யான ரோசக்காரன். அவன் படிச்
சது ஒரு ஐயர் பள்ளிக்கூடத்தில.
அந்த வர்த்தியார் சரியான சர்தித்
திமிர் படிச்சது. எங்கட பிள்ளை
யளக் கதிரையில் இருக்க விடாது.
நிலத்திலதான் இருக்கவிடும். பள்
ளிக்கூடக் கிணத்தில தண்ணி அள்
ளிக் குடிக்கவும் விடாது. வெள்
ளாம் பிள்ளையள்தான் தண்ணி
வாங்கிக் குடிக்க வேணுமிண்டு
கூட்டனை. எங்கட பிள்ளையள்
தண்ணி வேணுமிண்டா வெள்ளாம்
பிள்ளையளட போய்க் கொஞ்ச
வேணும். உன்ர கொண்டைக்கு
இதொண்டும் பிடிக்காது. அவன்
சரியான ரோசக்காரன். அந்தச்
சின்ன வயசிலயே தண்ணி விடா
யோட கிடக்கும். ஆரிட்டயும்
கொஞ்ச மாட்டான். வீட்ட வந்து
தான் வாயில தண்ணியை வைக்
கும். உன்ர சின்னண்ணையைக்
கூட பள்ளிக்கூடத்தில தண்ணி
குடிக்க விடாது. அப்படிச் சூடிச்சா
ஏசும். 'உவையளட தண்ணி வாங்
கிக் குடிக்கிறதை விட வேர்வையை
நக்கிப்போட்டுக் கிடந்திடலாம்.'
என்று சொல்லும்.

'அவன் எஸ். எஸ். சி. சோதி
ணையைப் பாஸ் பண்ணினது ந்
பாக்க வேணுமே ஆச்சுள்ள நக்கு
வழிப்பை. இந்த அயலில எங்கட
சாதியில முதன்முதல் சோதினை
பாஸ் பண்ணினது உன்ர கொண்டை
தான். அட, வெளி ஆக்கள்
மாத்திரமில்ல எங்கட ஆக்களுக்
கும் இதால பொருமை. எத்தனை
எத்தனை பேரினட பொருமையை
அவன் சமாளிச்சிருக்கிறான். ஆளு
ஒண்டையும் வெளிய சொல்லான்.
எல்லாம் தன்பாட்டுக்கே. ஆரினட
புத்தியும் கேட்காம எல்லாத்தைய
யும் சரியா செய்வான்.

'அவனுக்கு கிளறிக்கல் வேல
கிடைக்கேக்க பதினெட்டு வயசு

தான். ஆரும் நம்புனமே. எல்
லாம் அவன்ட பிரயாசை. அவன்
லோங்ஸ் போட்டு வேலைக்குப்
போற அழகப் பாத்து பேசாத
மனிசரில்ல. எப்படியெல்லாமோ
உயர்ந்திருக்கவேண்டிய பலன் அவ
னுக்கு இருக்கு ஆளு.. எல்லாம்
மண்ணைப் போச்சு.. என்ட குஞ்சு
மணியம்...!'

'மணியம் ஒரு வெள்ளாம்
பெட்டையைக் கிளப்பிக் கொண்டு
போய்ச்சாம்' மரணப்படுக்கையில்
இருந்து உயில் எழுதும் பரபரப்பும்
நிதானமும் கலந்த தொனியில்
அப்புவிடம் கேட்டார்கள்.

'ஊர் இருக்கிற நிலவரத்துக்
குள்ள உன்ர பிள்ளையன்ர வேல
என்ன'

'எங்கட சாதிக்குள்ள புள்ள
இல்லயெண்டா இப்புடிச் செய்த
வன்'

'இப்ப நயினுமார் சும்மா விட்
டிருவாங்களே'

மணியத்தின் நண்பர்கள் ஓடி
வந்து அப்புவுக்கு ஆறுதல் கூறி
னார்கள்.

'நீங்க ஒண்டுக்கும் பயப்பிடா
தைங்க. அவங்க ரெண்டு பேரும்
எங்க வீட்டதான் இருக்கிறாங்க.
பெட்ட நல்ல குணமான ஆள்.
மணியத்தை நல்லா விரும்புது.
பேசாம கட்டி வையுங்க'

'உவங்கள் யாரையும் கூட்டி
அழப்பிச்சா எங்கட கை சும்மா
இருக்குமே?

'யாரும் சும்மா இருக்கவில்லை!

ஒரே களேபரம்

அடி!

பதிலடி!

வீடுகள் தீக்கிரையாகிச் சாம்
பராயின.

தொழிலின்றி வெளியே செல்
லாமல், முடங்கிக் கிடந்தார்கள்
ஆண்டினர்.

அந்தப் பரபரப்பின் மத்தியில் மணியம் மாலதியோடு வந்தான்: கூடவே ஒரு கூட்டம் பின்னால் வந்தது.

‘இனி பொறுக்கக்கூடாது. கெதியில சலியாணத்தை நடப்பிக்க வேணும். இவனுக்கு இதச்செய்து காட்டவேணும்’

கலியாண ஏற்பாடுகள் அந்த அவதியிலும் ஒரு உற்சாகவெறியுடன் ஆரம்பமாயிற்று. அன்று பிற்பகல் நன்றாக இருட்டிய பின்பு ஜீப் வண்டி அந்த வீட்டில் வந்து நின்றது. இரண்டு பொலிஸ்காரர் சகிதம் இறங்கிய இன்ஸ்பெக்டர் குண்டாந்தடியைச் சுழற்றிக் கொண்டு நின்றார். மணியம் முன்னே சென்றான்.

‘மணியம் உங்கள்ள ஒரு கொம்பினேன் இருக்கு. நீங்க ஒரு மைனர் பிள்ளையக் கடத்திட்டு வந்திங்கெண்டு’.

அப்பு இடைமறித்தார்.

‘இல்லை ஐயா! அந்தப் புள்ளயும் பிரியப்பட்டுத்தான் வந்திருக்கு. வேணுமின்டா கேட்டுப் பாருங்க’.

அப்புவின் வியர்வை நாற்றத்தாலும், தளர்ந்துபோன உடம்பின் சுருக்கங்களாலும் அருவருப்படைந்து முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு ‘அதப்பற்றிப் பிறகு பாப்பம். இப்ப ரெண்டு பேரும் ஜீப்பில ஏறுங்க’ என்றார்.

மணியத்தையும் மாலதியையும் ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற அந்த ஜீப்பின் அகர வேகத்தில் அப்பு ஒருசணம் நிலைகுலைந்து நின்றார்.

‘அந்தப் புள்ள விரும்பேக்க சட்டம் என்ன செய்யும்?’ என்ற நினைப்பில் பின்னாலேயே பொலிஸ்ஸ்டேசன் சென்ற அவருக்கு நாகைப் பிடுங்கிக் கொள் என்ற வகையில் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னார்கள். மாலதிக்கு மணியத்தைக் கட்ட விருப்பமில்லையாம். பொலிசில சொல்லிப்

போட்டுதாம். அவளுடைய வீட்டிற்கு அவளை அனுப்பிப் போட்டாங்களாம். மணியம் அவளைக் கடத்தின குற்றத்திற்காக நிமாண்டில் இருக்கிறோம்.’ அப்பு வெட்கித் தலை குனிந்தார்.

‘அந்தச் சண்டாளி என்ர புள்ளையிள்ர பேரை இப்புடியா கெடுக்க வேணும்.’

மறுநாள் அவனைப் பிணை எடுப்பதற்காக, காணி உறுதியையும் தேடி எடுத்துப் புரெக்டர் வீட்டிற்குச் செல்ல ஆயத்தம் செய்யும் போது சேதி வந்தது.

‘மணியம் அவமானம் தாங்காமல் வேட்டியைக் கிழித்து சுருக்குப் போட்டு, செத்துப் போயிரும’.

அப்பு அப்படியே சாய்ந்து விட்டார்.

அவர் மயக்கம் தெவிந்து கண்விழித்தபோது,

சமுக்கத்தின் ஒவ்வொரு தடைக்கற்களையும் எதிர்நீச்சல் போட்டு தாண்டி வந்த மணியம் சவமாக உள்வீட்டில் நீட்டிக் கிடந்தான்.

அவரால் நம்ப முடியவில்லை.

‘என்ர புள்ள ஒருக்காலும் தற்கொலை செய்யமாட்டான். இதுல குது இருக்கு’. அந்த அழு குரல் ஓயவில்லை.

‘உந்தப் பொலிசை நம்பி மோசம் போனனே. எல்லாம் அவங்கட ஆக்கள். என்ர புள்ளைய அவங்கட ஒப்படைச்சது எவ்வளவு பெரிய பிழை’ நிராதர வாகத் துடித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இயலர்மையின் பரிதவிப்பு.

திடீரென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர் போல ஏதோ ஒரு வேகத்தில் அச்சவேலிக் காணியை வீற்றுப்போட்டு பஸ் ஏறி, ஒரு கையில் பழைய ட்ரங் பெட்டியும், மறு கையில் ‘அப்பு தூக்கு’ நடக்க ஏலாது! என்று சிணுங்கும் கமலனை

யும் பிடித்துக்கொண்டு திருகோணமலைக்கு வந்து சேர்ந்தார். திருகோணமலையின் சித்திரை மாதப் புழுக்கத்தைத் தாங்காமல், அப்போது அவர் உடம்பு தெப்பமாக நனைந்தாலும், மனதுக்கு சுகமான சூழ்நிலைகள்.

‘அண்ணெய்!’

‘அப்பு’

அவர் முகம் அறியாத மனிதர்கள் அந்த முதுமைக்குக் கொடுத்த மதிப்பு.

அவர் சில்லிட்டு நின்றார்.

ஒரு புது நம்பிக்கை பிறந்தது.

‘என்ன சாதியோ! என்னிலும் நல்லதோ’ என்று ஆரம்பத்தில் சங்கடப்பட்டு தடுமாறிய அவர், பின் அந்த சூழலுக்கேற்ப தன்னையும் ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டார்.

சமலன் வளர்ந்து வந்தான். அவன் வளரும்போது மணியத்தின் துக்கும், யதேச்சைப் போக்கும் கூடவே அவனில் வளர்வதை அவர் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. மணியத்துக்கு நடந்த அந்தக் கொடுமையின் வருசதா அவரைச் சந்தேகக் கண்கொண்டு, பழி வாங்கத் துடிக்கும் சூடுபட்ட சிறுத்தை போல அவர் மனதை அரிக்கும், அந்தத் துயரம் கமலனின் வாழ்வினும் தொடரக்கூடாதென்ற வைராக்கிய உணர்வில் உருப்போட்டுக் கூறுவார்.

‘காலம் என்னதான் மாறினாலும். அந்தச் சாதித்துவேஷம் இவங்கட மாறப்போறதில்லை’.

கமலனைத் தேடிவரும் நண்பர்களை, அவன் வீட்டில் இல்லாத வேளைகளில் அப்பு பேட்டி காண்பார்.

‘நீங்கள் பெரிய சாதியள். எங்கட வீட்டில சாப்பாடு, தண்ணி குடிக்கிறது தெரிஞ்சா உங்கட வீட்டில கோவிக்க மாட்டாங்களோ, நீங்க பெரிசா காதல்,

கீதல் என்று நீங்க முடியுமெண்டா ஆரும் குறைஞ்ச சாதி பெடிச்சிக்களை காதலிச்ச சடங்கு முடியுங்கோ பாப்பம்'.

அவர் வேடிக்கை போல் பேசுகாரியமாக அவர்களை அளவிடுவார். சில வேளைகளில் சாடை மாலையாய் பணிவத்தின் கதை வரும். அப்பொழுதெல்லாம் இறுதியில், 'சொல்லுங்க தம்பி, நீங்க படிச்ச பிள்ளையள். என்ட மகன். வெள்ளாம் புள்ளயக் கட்டப் போறான் என்ட தற்காச ஊரைக் கொளுத்தி பிறகு அவனையும் சாகடிச்ச நேரத்தில மௌனமா இருந்திட்டு இப்ப நாங்க எல்லோரும் ஒரு இனம் என்றிரதுல என்ன அர்த்தம் இருக்கு. உதில என்ன நியாயமிருக்கு'.

அவர்கள் அந்தக் கேள்விக்கு விடை கூறாமல் மௌனமாக இருந்துவிட்ட ஒரு தலைமுறையின் கொடுமையை மனதுக்குள் சபித்து ஏக்கப் பெருமுச்சை விடுவார்கள்.

அப்பு நிறைவோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். 'மணியத்தின்ட துடிதுடிப்பு அப்படியே இருக்கு. எதுக்கும் முன்னுக்குப் போற புத்தி. ஆன இவனுக்கு இருக்கிற செல்வாக்கு அவனுக்கு இல்லாம போயிற்று'.

கமலன் மிக உற்சாகமாக வீதி அலங்கரிப்பில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். ஒரு கையில் அலவாங்கும், மறு கையில் தண்ணி வாளியுமாக இளைஞர்கள் ஒவ்வொரு குழியிலும் தண்ணீர் ஊற்றுவதும், அது வற்றியபின் தோண்டுவதுமாக வழிந்தோடும் வியர்வையை அசட்டை செய்தபடி மும்முரமாக நிற்கின்றார்கள், வர்ண டியூப் பல்புகள், சோடனைக் காக்கிதங்கள், பூக்கள், இலைகள். ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒன்றுடன் தம்மைப் பிணைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். கமலன் அவர்களுக்கு விடுக்கும் கட்டளைகளை ரகசியப் பெருமையோடு ரசித்

துக் கொண்டு 'மழை இல்லாம தரை நல்லா வலிச்சுப் போச்சு. பாருங்களன் ஒரு குழி தோண்ட பிள்ளைகள் எவ்வளவு கஷ்டப்படு குதுகளெண்டு. இளைஞர்களின் அந்தப் பிரயாசைக்கு அப்புவின் உற்சாகம்.

உச்சிப்பொழுது. இன்னும் மூங்கில் தடிகளே நாட்டி முடிக்கவில்லை என்ற அவதியில் கமலன் வேகமாக அலவாங்கைப் போடுகிறான். அது உல்லிப் பட்டு பொறிகிளம்புகிறது.

'இதுல என்ன ரேட்ட ஓடைச்சு குழி தோன்றிறது' இடுப்பில் கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு கொடுப்புக்குள் வெற்றிலையை நாக்கால் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டு பேக்கரி முதலாளி சில்வா கட்டைக் குரலில் கேட்டார்.

கமலன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவர் அண்மையில் தான் அங்கு வீடு கட்டி குடிவந்தவர்.

அவன் வழிந்தோடும் வியர்வையைக் குனிந்து சாரத்தால் துடைத்துவிட்டு சிரித்துக்கொண்டு கூறுகின்றான்.

'முதலாளிக்குத் தெரியாதா? இண்டைக்கு கோணைசர் ஊர் வலம் வாறது. அதுதான் சோடிக்கிறம்.'

'ஒங்கட கோணைசர் வாறதுக்கு ஒங்கட ஊட்டு முன்னால சோடியுங்க. ஏன் இஞ்ச வாறிங்க. எனக்கு இதுல பிரியமில்ல' அவர் கண்டிப்போடு சொன்னார்.

கமலன் அலவாங்கோடு எழுந்து நின்றான்.

'இது பொது விசயம்தானே முதலாளி. வருசா வருஷம் சோடிக்கிறது. அப்ப நீங்க இல்ல. இதில இப்ப சோடிக்கிறதுல உங்களுக்கு என்ன கஷ்டம் வந்திட்டுது. யூ.சி. ரேட்டுத்தானே'

'ஆ... அப்படி இல்ல. ஒங்கட கொண்டாட்டத்தை ஒங்கட வீட்டுள்ள வைச்சிக்கோங்க. எங்கட காட்ட வர்ணம், நீங்க ராத்திரி பூரா ஸ்பீக்கர் போட்டுக் கத்துவீங்க. அது எங்களுக்குச் சரிப்பட்டு வராது,' அவர் குரலில் கண்டிப்போடு சேர்ந்து கேலியுக் தொனித்தது.

'உங்கட வெசாக் கொண்டாட்டத்துக்கு நுங்க எதுவும் சொல்லுறமா? அதுக்கும் ஊரெங்கும் வேண்டிய மாதிரி பந்தல் போடுறீங்களே,'

அவன் குரலில் குடேறியது.

'ஆ! வெசாக். அது தேசிய கொண்டாட்டம். அதுக்கு கவுன்

பார்வைகள் இரண்டோ...!

சாவதொன்றும் இவ்வாழ்வில் புதியதன்றே வாழ்வதிலும் தான் என்ன புதிது இங்கே.

— எசனின்

சாவதொன்றும் இவ்வாழ்வில் கடினமின்றே வாழ்வினை பயனிறைவாக்குதல் அதனிலும் கடினம் இங்கே.

— மயோக்வாஸ்க்கி

மேந் ஓடர் இருக்கு. இதுக்கு இல்ல தெரியுமா? சும்மா விசரன் மாதிரி கத்தினு இந்தப் பந்தல் எல்லாத்தையும் வெட்டிப் போடுவன்.'

அவரது அந்த ஆக்ரோசமான தொனியைக் கேட்டு, அவரது வேலையாட்கள் இருவர் ஓடிவந்து 'ஏய்! என்ன நீ இதுல கைவார்போடுற' என்று அவனை நெருங்கினார்கள்.

நடக்கப்போகும் அசம்பாவிதத்தை அறிந்து அதற்குள் கமலனின் நண்பர்கள் ஓடிவந்து அவனை இழுத்துச் சென்றார்கள்.

'சொன்னாக் கேள். இவங்க னோட கெர்முவினா இண்டைக்கு கோணைசர் ஊர்வலத்தில குழப்பம் பண்ணுவாங்க. பேசாம வா. பிறகு பாப்பம். இது மட்டும் சோடிப்பம்.'

'நீங்க எப்பவும் இப்படித்தான். இவ்வளவு பேர் நின்றும் அவனுக்கு ரெண்டு பேரைக் கண்டதும் ஓடி வந்திட்டிங்க' அவன் கைகளை உதறிவிட்டுக் கூறினான்.

'நாங்க பயந்து ஓடல்ல. எப்பவும் நிதானம் வேணும். இப்ப கெர்முவினா எங்களுக்குத்தான் கூடாது. கோணைசர் ஊர்வலம் முடியட்டும்.'

'இப்படித்தான் எப்பவும் சொல்லிறது. அவன் பேசேக்க விட்டுக் கொடுத்திட்டு பிறகு பாப்பம், பிறகு பாப்பம் என்று சொல்லித்தான் அவங்களுக்கு இவ்வளவு தெரியம் வந்து போயிற்று.'

இவர்களின் இந்த இழுபறியைச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டு அந்த இருவரும் வேடிக்கையாக ரசித்தார்கள். ஒருவன் குறும்புச் சிரிப்போடு சீண்டினான்.

'கோணைசர் ஊர்வலமா நடத்துறீங்க. ஒங்கட கோணைசர் போன வருசம் கடலுக்குக் குளிக் கப் போனவர் தானே. பொறகு எப்பவாம் குளிக் வந்தவர்.'

ரத்தம் சூடேறியது.

இமைப்பொழுது நேரம்;

சையிலிருந்த அலவாங்கோடு மின்னலெனப் பாய்ந்த கமலன் தாறும் ருக ...மாறி ... மாறி

இந்த வேகத்தை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

'அம்மே! கானவா!'

அவர்கள் அலறிக் கொண்டு ஓடினார்கள்.

மறுவிநாடி கமலனை இழுத்துக் கொண்டு எல்லோரும் ஓடி மறைந்தார்கள்.

அலங்கார வேலைகள் யாவும் ஸ்தம்பித்து நின்றது.

ஒரே நிசப்தம்!

எல்லோரும் ஒன்று கூடினார்கள்.

இனி என்ன செய்வது?

அவர்கள் சும்மா இருக்கமாட்டார்கள். எப்படியும் தாக்க வருவார்கள். அதற்கு ஆயுத்தம் செய்யவேண்டும்.

'சோடினை வேலை இம்மட்டோட போதும்' ஒருவர் கட்டளை யிட்டார்.

அப்பு விசயம் அறிந்து ஓடி வந்தார்.

'உவன் கழிசறைக்கு இதுதான் வேலை. எல்லாத்துக்கும் முந்திரிக்கொட்டை மாதிரி முன்னுக்குப் போறது.'

எல்லாரும் அவரைத் தடுத்தார்கள்.

'அவன் ஏன் திட்டுறீங்க. அவனில என்ன பிழை இருக்கு.'

'இவன் செய்த வேலையால இண்டைக்கு கோணைசர் ஊர்வலம் பிழைப்படப் போகுது.'

'நல்ல கததான். அவனுக்கற காலில விழுத்தா நாம கோணைசர்

ஊர்வலத்தை நடப்பிக்க வேணும். அதைவிட சும்மா இருந்திடலாம்.'

'கோணைசர் ஊர்வலம் இண்டைக்கு இல்லாட்டி வாற வருசம், ஆனா இருக்கிற இடத்தில நாம எப்பவும் உரிமையோட வாழ வேணும்.'

'கொழுஷலுக்கு அவங்க வந்தா நாம சும்மா விடப்படாது'

அப்பு பேசுவதற்கு வார்த்தைகள் அற்று அவர்களை, மலங்க மலங்கப் பார்த்து விழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தி சாயும் வேளையில் சந்திக் கடைக்கென்று வெளிக்கிட்டவர் திகைத்து நின்றார்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஜீப்பில் இருந்து இறங்கினார்.

அப்பு உடனே வீட்டிற்குள் பார்த்தார். கமலன் இல்லை.

ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு!

'நீதான் கமலன்ட அப்பாவா?

'ஓம் ஐயா!

'எங்க அவன்?

'வெளிய போனவன். இன்னும் வரவில்லை.' அதற்குள் கூடவந்த இரண்டு பொலிசர் வீட்டையும் வளவையும் சுற்றி வந்தார்கள்.

கண்களைக் கூர்மையாக்கி, குரலைக் கடுமையாக்கி, போகும் போது இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

'உன்ட மகன் காலயில சண்டை போட்டதா?'

'தெரியாது ஐயா' அவர் முகத்துக்கு நேரே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னார்.

'அவன் வந்தா ஸ்டேசனுக்கு அனுப்பி வை சரியா'

'ஓம் ஐயா!'

அப்பு ஓடிந்து போய் உட்கார்ந்தார்.

‘கோணேசா! என்ட பிள்ளைய
இந்தப் பிசாசுகள் கையில சிக்க
விட்டிடாத.’

அக்கம் பக்கமிருந்து கூட்டம்
சேர்ந்தது.

‘பயப்பிடாதைங்க!’

‘பயப்பிடாதைங்க!’

கமலன் வீட்டுக்கு வரவில்லை.

அன்று இரவு அப்பு உறக்க
மின்றிக் கழித்தார். கோணேசர்
ஊர்வலம் வந்தபோது மட்டும்
வீதிக்குச் சென்று, மாணசீகமாக
வேண்டினார்.

அங்கும் கமலன் இல்லை.

எல்லோரும் சூழப்பத்தை எதிர்
பார்த்து தயாராக இருந்தார்கள்.
ஆனால் எதுவித அசம்பாவிதமும்
நடக்காமல் ஊர்வலம் திரும்பியது.

மறுநாள் காலை சைக்கிள்
சத்தம் கேட்டுத் துள்ளி
எழுந்தார்.

கமலனின் நண்பன் ஒருவன்!

வீட்டிற்குள் வந்து தாழ்ந்த
குரலில் ரகசியமாகக் கூறினான்.

‘அப்பு! கமலன் இந்தக் கடி
தத்தை உங்களுட தந்தவன்.
இதில விபரமா எல்லாம் எழுதி
யிருக்கிறான். இப்ப அவன யாழ்ப்
பாணத்துக்கு அனுப்பி இருக்கிறம்.
கொஞ்ச நாளைக்கு அங்க இருக்
கட்டும். நீங்க எதுக்கும் பயப்
பிடாதையுங்க. நேற்று பேக்கரி
முதலாளி வீட்ட பொலிஸ்மாருக்கு
விருந்து போட்டவங்க. இப்ப கம
லன் அவங்கட கையில அம்பிட்டா
என்ன செய்வாங்களோ தெரி
யாது. நீங்க எதுக்கும் யோசிக்
காதிங்க. அவன் யாழ்ப்பாணத்
தில டியூட்டரியில படிக்கட்டும்.
அங்க அவன் பாதுகாப்பா.....’

அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை!

அப்புவுக்குத் திக்கென்றது.

நெஞ்சில் யார் பாராங்கல்லை
வைத்தது.

பதறிப் போய், அவன்
கைகளைத் தனது நடுங்கும் கரங்
களால் கெட்டியாகப் பற்றிக்

கொண்டு, அவனது முகத்தைத்
திகிலுடன் பார்த்துக் கொண்டு
பரிதாபமாக, பதறிய மெல்லிய
குரலில் அவசரமாகக் கேட்டார்.

‘தம்பி! தமிழ் யாழ்ப்பாணத்
துக்கா போனவன். சாதித் தமிழர்
கூடின அந்த இடத்த, அங்க
அவன் அந்த வெள்ளாம் ஆக்க
ளோட பிரச்சனை இல்லாம இருக்க
ஏலுமா?’

இளைஞன் திடுக்குற்று விழித்
தான். அவனது முகபாவனை
விபரிக்க முடியாத ஒரு மாற்றத்
திற்குள்ளானது. கணநேர
மௌனத்தின் பின், அவரை உற்
றுப் பார்த்துவிட்டு, அவனது
சூழ்நடைத்தனமான அகன்ற விழி
கள் பளபளக்க, நிதானமாக
நிறுத்தி, நிறுத்தி,

‘ஓம் அப்பு. இப்ப அங்க அவன்
ஒரு பிரச்சனையும் இல்லாம இருப்
பான்’ என்றான் ஒரு உறுதியில்.

அப்பு அவனது அந்த அகன்ற
விழிகளை ஏறிட்டு நோக்கினார். ஓ...
அதில் தான் எத்தனை தெய்வீகம்!

எழில் முடி புனைக!

★ வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன் ★

சாக்கடை ஓரத்துத் தாமரை அரும்பென
குந்தியிருந்து புற்களைப் பிடுங்கவும்
கொழும்பு மாநகரின் சிற்றுண்டிச் சாலையில்
எச்சில் தட்டு மேசைகள் துடைக்கவும்
சீமாட்டிகளின் வசவும் புகையும்
நீண்டிடிக்கும் சமையல் அறைகளில்
தேனீசுக்கு வெண்ணீர் காய்ச்சவும்
இதற்கோ உனக்கு இரண்டு கைகள்.

கிழட்டுப் பிரம்மச்சாரி ஒருவன்
இளம் காதலரைப் பார்ப்பது போல
பள்ளி செல்லும் உன் பிராயத்து
பிள்ளைகள் தன்னை நீ பார்த்திட விதி எனில்
நொறுக்கப் படுதலே தரும் இந்நாட்டுக்கு.

திண்ணியனாய் நில்!
சிவனொளிபாத மலை முகடேறி
முகில்களைக் கிழிக்க கைகளை உயர்த்து;
வடபகுதி ஈராய்

தென்பகுதி வரைக்கும்
வாழ்பவர செவிய்பறை அதிர்ந்திட இடிபோல்
உனது விழிப்பைப் பிரகடனஞ் செய்.

அதோ!
தேயிலையாலே தாவணி போட்டு
முகில்களைப் பறித்து முடிமயிர் கட்டி
கண்முன் விரியும் உன் அட்டன் மேடு.

இதுவே, இதுவே வரலாறுவாக்கு
வாக்களித்த தாய்த் திருநாடு.
அலட்சியப்படுத்தி உன்னை ஒடுக்குவோர்
இருள் மறைந்த மலை முகடுகளில்
தாழ்ப் பறக்குமோர் விமானியைப் போல
நிமிரெனத் தமது அழிவையே காணுவர்.

இதுவரை நீண்டது உன் வனவாசம்
இனி நீ,
எழில் முடி புனைக, இது உன் தேசம்.

ஒரு கவிதை புதுக் கவிதை!

★ இரண்டு விமர்சனங்கள் ★

[1] இது தற்செயல் நிகழ்ச்சி
அல்ல என்ருல்...!

● ப. வேலுச்சாமி

ஒரு முன்னுரை:

கதையில் வரும் முக்கிய பாத்திரங்கள் மூன்று.

- (1) அரவிந்தன்
- (2) வசந்தி
- (3) வேணு

கதையில் தலைமைத்துவம் பெறும் சமூக அரசியல் சக்திகள் மூன்று.

- (1) மரபுவழி வந்த இடதுசாரி இயக்கம் ஒன்று.
- (2) புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த தீவிர இடதுசாரி இயக்கம் ஒன்று.
- (8) மாதா கோயிலின் பின்னணியில் நின்று, ஆனால் இடதுசாரி கோஷங்களை முன்வைத்து இயங்கும் சமூக ஸ்தாபனம் ஒன்று.

கதையில் வரும் மூன்று பாத்திரங்களும் சரி, கதையில் வரும் மூன்று சமூக சக்திகளும் சரி, பொதுவாக இன்றைய மூன்றும் உலக நாடுகளில் காணக்கிடைக்கும் ஒரு யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே இருக்கின்றன.

சரியாகச் சொல்வதானால், கதையில், இச்சக்திகள் பிரதிபலிக்கப்படுவது மாத்திரமல்ல, மேலாக இம் மூன்று சக்திகளுக்கிடையே நடக்கும் போராட்டங்களும் அதன் பின்னணிகளுக்கித்திரிக்கப்பட்டு அதனடிப்படையில் எடுக்கப்

பட வேண்டிய நிலைப்பாடு குறித்தும், அதன் முக்கியத்துவம் குறித்தும் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இந்த, இந்நூலுக்கான விமர்சனம் ஒரு வேளை இந்நாவலைத் தாண்டி, இதற்கு வெளியே சென்று ஒரு சிறிது அளவளாவ நேர்ந்தாலும் அதுவும் நிச்சயமாய் இந்நாவலுக்காய் நாம் ஆற்றும் ஒரு தர்மமாகவே அமையும் அன்றி வேறல்ல.

கதைச் சுருக்கம்:

அரவிந்தனும் வசந்தியும்:

கதை இப்படித்தான் தொடங்குகின்றது. ஒரு பத்திரிகையின் பொறுப்பாளியாக இருக்கும் அரவிந்தன், தனது வாசகி ஒருத்தியை (வசந்தி) சந்திக்க நேரிடுகிறது. அந்தப் பெண் (வசந்தி) புரட்சிகர உணர்வு நிரம்பியவளாயும், சமூகத்தின் இழிவுகளையும், ஆண் மேலாதிக்கத்தின் அடக்கு முறையை எதிர்ப்பவளாயும் இருக்கின்றாள். அரவிந்தனின் எழுத்துக்களுக்கும், இந்தப் பெண்ணின் உணர்வுகளுக்கும் உள்ள இயைபு காரணமாக இருவரும் நண்பர்களாகின்றார்கள்.

புரட்சியை ஏற்றும், இடதுசாரிக் கருத்துக்களை அங்கீகரித்தும், சமூக சேவையாற்றும் கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனம் ஒன்றில் பணிபுரியும் வசந்தி இரண்டுவிதமான போராட்டங்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியவளாகின்றாள்.

ஒன்று, வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்களான காதல், அழகு, கவிதை திருமணம் ஆகியன சம்பந்தமாகத் தனது சொந்த வாழ்க்கையில் தான் கொண்டுள்ள நிலைப்பாடு குறித்தும், மற்றது நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மரபுவழி வந்த இடதுசாரி இயக்கங்களின் அரசியல் நிலைப்பாடு குறித்ததாகும்.

மரபுவழி வந்த இடதுசாரி இயக்கங்களுக்கு எதிராக அவள் எடுக்கும் நிலைப்பாடு பொதுவாக, கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்களின் அல்லது மார்க்ஸிஸி சித்தாந்தங்கள் மூலமாக தமது பிழைப்புக்கும் கம்பீரத்துக்கும் வழி தேடிக்கொண்ட ஒருசில உதிரி புத்தி ஜீவிகளின் நிலைப்பாட்டை ஒத்ததாக இருக்கின்றது.

வேணுவும் வசந்தியும்:

வசந்தியின் அண்ணன் வேணு, ஒரு மரபுவழி வந்த இடதுசாரி இயக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவன்: சிறு வயது முதலே, தனது புரட்சிகர உணர்வுகள் காரணமாக சமூக பிரதிஷ்டைக்குள்ளாகி பாட்டாளி மக்களுடன் வாழும் அவன் தங்கையின் போக்கையும் அவளது நிலைப்பாட்டையும் இனங்கண்டு எச்சரிக்கின்றான். அவள் சார்ந்திருக்கும் இயக்கம் எதிர் புரட்சிகரமானது என்றும், அது தனது பின்னணியில் ஒரு சமூக சதியை உள்ளடக்கியுள்ளது என்றும் தர்க்கிக்கும் அவனை முதலில் 'எட்டாம் வகுப்பு கூடப் படிக்காத கம்

யுனிஸ்ட்' என்று கிண்டல் செய்யும் வசந்தி, பின்னால் தனது இயக்கம் குறித்தே சந்தேகம் கொள்ளத் தொடங்குகின்றாள்.

நாவலின் இறுதியில், மரபுவழி வரும் இடதுசாரி இயக்கங்களுக்கும், தீவிர இடதுசாரி இயக்கங்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் முரண்பாடுகள் கிறிஸ்தவ இயக்கங்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு, மரபுவழி வரும் இடதுசாரி இயக்கங்களின் தலைவர்கள் பலர் தீவிர இடதுசாரி இயக்கத்தினரால் கொல்லப்படுவதாய் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. கொல்லப்படுபவர்களில் வசந்தியின் அண்ணன் வேணுவும் ஒருவன். வசந்தி உண்மையை உணருகின்றாள். மக்களோடு ஒன்றாகக் கலக்கின்றாள்.

கதையின் அடிக்கருத்துப் பொருள் இவ்வளவுதான். ஆனால் இதை வெறும் சுருத்துக் கோவையாகத் தராமல், இலக்கிய உருகொடுத்து, வாழ்க்கையின் நெளிவுகளினைக் கூடாக அதை வார்த்து தந்த அறந்தை நாராயணனின் இலக்கியத் திறமை தனி ஒரு பாராட்டுக்குரியது.

ஆனால், இதைவிட முக்கியமானது அவர் முன் வைக்கும் கருத்தோட்டம். அதாவது இருக்கக்கூடிய கிறிஸ்தவ இயக்கங்கள் யாவற்றையும் அவர், எதிர்புரட்சி கரமானவையே என்று அளித்திருக்கும் தீர்ப்பு!

இங்கேதான் பல் வாசகர்கள் அதிர்ச்சி வைத்தியத்துக்குள்ளாகின்றார்கள்.

அறந்தை நாராயணன் தனது பாத்திரங்களுக்கூடாக அநாயசமாக பல கேள்விகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முன்வைக்கின்றார்.

கேள்விகள்:

வேணு என்ற பாத்திரம் கூறுகின்றது; 'தங்கச்சி...! யோசிச்சுப் பாரு. மேற்கு ஜெர்மனிக் காரனும், ஹாலந்துக்காரனும், பிலிப்பைன்ஸ்காரனும் அவனுங்க ஊர்ல புரட்சி நடத்தாம, சமூகத்த மாத்தி அமைக்காம நம்ம

சீல்லறை விவகாரம்!

இலங்கைத் தமிழர் தொண்டமான் தமிழகம் வந்தார்.

“நீங்கள் போராட்டம் நடத்துவதை விட ஆளுக்கு 25 பைசா வீதம் நன்கொடை அளித்தால் அது எங்களுக்கு மிக உதவியாக இருக்கும்” எனத் தமிழர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆனால் தமிழக அமைச்சர்களில் ஒருவர் இலங்கை சென்றால் “உங்கள் பிரச்சனையால் எங்கள் தமிழ்நாட்டில் பல பஸ்கள் எரிக்கப்பட்டன. இதற்குக் காரணமே நீங்கள்தான்! எனவே ஆளுக்கு 10 பைசா வீதம் கொடுத்தால் எங்கள் நஸ்ட்ட ஈட்டைச் சரிப்படுத்த முடியும்.” என்று கேட்பாரோ!

துணுக்கை அனுப்பியவர்:
க. ராமகோபால், சேலம்.
சஞ்சிகை: (?)

ஊர்ல, நம்ம தேசத்தில வந்து புரட்சி பண்ணேன்னு சொன்ன— அது நெஜமா’?

‘நம்ம தேசத்தின் அமைதியை, இங்கே நடக்கிற வர்க்கப் போராட்டங்களை, நடக்கப் போகிற புரட்சியை சீர்குலைக்க யார் யாரோ சதி செய்யறங்க வசந்தி, தேசம் திறந்து கிடக்க எல்லாம் நுழையுது.’

வசந்தி: ‘என்னை ஸ்பை பங்கிறியா?’

வேணு: ‘உனக்கும், உன்கூடப் படிக்கிற இந்த இளைஞர்களுக்கும் ஒருவேளை அது தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனா, அது ஒரு வகையில் உண்மைதான்.’

‘மார்க்ஸிலிசம் சொல்லிக் கொடுத்தாலும், புரட்சி பற்றி பேசினாலும் உங்க சென்டர்களின் நோக்கம் கம்யூனிஸ எதிர்ப்பேதான் வசந்தி.’

‘அதுக்கு ஏன் மார்க்ஸிலிசம் சொல்லித் தரணும்.’

:முழுமையா சொல்லித்தர மாட்டாங்க. முன்னே பின்னே

சிதைச்ச சொல்லித் தர்ர இலக்கணத்திலே கம்யூனிஸ்ட்கட்சிசெயல் படலேன்னு நிலைநாட்டுவாங்கு’

கேள்விகள் யாவுமே இப்படித்தான். சந்தேக ரூபத்தில் அல்ல. தீர்ப்பே அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆனால், வாசகர்களின் பிரச்சனையோ இரண்டு விதமாகின்றது. ஒரு சாரார் இந்நாவலை ஆதரிக்கும் அதேவேளை இன்னொரு சாரார் இந்நாவலானது வெறுமனே கிறிஸ்தவ இயக்கங்களுக்குக் கரிபூசும் முயற்சியில் தான் ஈடுபட்டுள்ளது என்று கருதி நிராகரிக்கின்றனர். இன்னும் சிலர், இதற்கும் ஒருபடிமேலாக சென்று, இன்று தன் நலன் பாராது, மிகவும் முற்போக்கான ரீதியில் கடமை ஆற்றும் கிறிஸ்தவ இயக்கங்களின் மேல்கரி பூசியதன் மூலம் அறந்தை நாராயணன் ஒரு மாபெரும் சமூக துரோகத்தை இழைத்துள்ளார் என்று முடிவு கட்டுகின்றனர்.

எது எப்படியாயினும் கம்யூனிச சித்தாந்தங்களை முன்வைத்து இயங்கும் கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்கள் குறித்த நிலைப்பாட்டானது

விவாதித்துத் தீர்க்கப்படவேண்டிய
ஒரு விடயமாகும்.

காரணம், இன்று நாடு முழுவதும் பரந்த அளவில், பாட்டாளி மக்களிடையே இந்த இயக்கங்களின் செயற்பாடுகள் உக்கிரமடைந்து வருவதையும், இவர்களின் செல்வாக்கு சில பல சந்தர்ப்பங்களில் சில கம்யூனிச இயக்கங்களுக்கிடாக, கூடச் சென்று நிலைபெற்றிருப்பதையும் காணுகிறோம், இது குறித்து மேலும் ஒரு மெளனத்தை சாதிக்க முடியாது என்பதுடன் அறந்தை நாராயணனின் இரண்டாம் வகையான வாசகர்களின் கேள்விக்கும் பதிலளித்தாக வேண்டியிருக்கிறது.

அறந்தை நாராயணனின் இரண்டாம் வகையான வாசகர்களை, அடிப்படையில் இரண்டு பிரிவுகளுக்குள் அடக்கலாம்.

(i) நேரடியாகக் கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அதன் தத்துவத்தைத் தெளிவுறத் தெரிந்து ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்.

(ii) வேறு ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அல்லது தனித்து இயங்குபவர்கள். கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்களின் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வருபவர்கள். அதன் தத்துவம் குறித்துத் தெளிவற்றவர்கள்.

இவர்களில், முதலாவது பிரிவினரைப் பற்றிய கவலை எமக்கில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் வீடியத்தை அறிந்து தெரிந்து கொண்டவர்கள்.

இரண்டாம் பிரிவினரே எமது கவனத்துக்கு உட்பட்டவர்கள்.

இவர்கள் முன்வைக்கும் தர்க்கங்கள் யாது?

அவை வருமாறு:

(1) இந்த ஸ்தாபனங்கள் நல்ல வற்றையே மக்களுக்குச் செய்கின்றன. மருத்துவம், கல்வி என்ற ரீதியில் மாத்திரமல்ல, மேலாகச் சமத்துவம்

குறித்தும் கதைக்கின்றன. எனவே இவை வரவேற்கத்தக்கன.

(2) இந்த ஸ்தாபனங்கள் மார்க்ஸிஸம் குறித்துக் கதைப்பதில் ஓரளவு சூது இருந்த போதிலும் இந்த ஸ்தாபனங்கள் கம்யூனிஸ இயக்கங்களால் பயன்படுத்தக் கூடியன. முக்கியமாகப் பொரு

ளாதார விடயத்தில்.

(3) மாதா கோயிலுக்கும் ஒரு பரிணாமவளர்ச்சி உண்டு. அவையும் இன்று ஒரு புரட்சிகர சக்தியாக ஆகிவிட்டன. எனவே, அவற்றை நாம் தூக்கி எறியக்கூடாது.

(4) நிக்கரகுலா போன்ற நாடுகளில் கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்

செய்தி

“குழப்பம் செய்த
ஆட்களைத் தெரியுமா
தொரைகளே...!”

1981-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் இனவெறியாட்டத்தை அடுத்து தார்க்க இலங்கையின் மாத்ரிமை தாங்கிய ஜனாதிபதி அவர்களும், பிரதமர் மந்திரி அவர்களும் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு மேற்கொண்ட விஜயத்தை ஒட்டி இனாதிபதியில் 4-8-81-ன் வெளியான செய்தி இது. அடிப்படிக் கதைந்து நின்று தோட்டத் தொழிலாளியின் வேதனைக்கு இந்நாட்டின் மிக உயர்ந்த தலைமைகளிடம் இருந்து கிடைக்கப்பெற்ற மாலுட அரவண்பின் நாகரீகத்தை இங்கே வாசகங்களுக்குத் தருகின்றோம். இதில் இருப்பது பரிவா, பரிசாசன, வக்கரிப்பாசனப்பது வாசகர்களுக்கே வெளிச்சமாகும்.

மீள்செயல்களால் பாதிக்கப்பட்ட பலாங்கொடை, பெல்மதுளை போன்ற இடங்களுக்கு புதன்கிழமை விஜயம் செய்த ஜனாதிபதி, பிரதமர் இருவரும் அங்கு தோட்டத் தொழிலாளர்களுடன் தமிழிய பேசி குறைகளைக் கேட்டறிந்தனர்.

பெல்மதுளை நீலகாமம் தோட்டத்தில் ஜனாதிபதி பிரதமர் ஆகியோருக்கும், பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களான சுப்பன் (57 வயது), அவருடைய மகன் பண்டாரம் (வயது 28) ஆகியோருக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடல் கீழே தரப்படுகின்றது.

பிரதமர் திரும்பும் வரை இவர்களுடன் தனித் தமிழிலேயே உரையாடினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘என்ன நடந்தது?’ என்று பிரதமர் முதலில் தமிழில் கேட்டார்.

‘எங்கள் வீட்டுச் சாமான்களையும் ஆடு கோழிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள் தொரைகளே’ என்று சுப்பன் சொன்னார்.

பிரதமர்: ‘என்ன? கோழியா?’

கப்பன்: 'ஆமாம் தொரைங்களே! 12 பவுன் தங்க நகைகள், வெங்கலச் காமான்கள், ஆடுகள், கோழிகள், எல்லாவற்றையும் கொண்டுபோய் வீட்டார்கள்.'

ஜனாதிபதி: (சிரித்துக்கொண்டே), 'ஈழம் தெரியாதா?'

கப்பன்: 'ஈழம் எங்களுக்கு ஏப்படித் தெரியும் தொரைங்களே. ஜம்பது வருஷமாக நாங்கள் இந்தத் தேரட்டத்தில்தான் இருக்கிறோம்.'

ஜனாதிபதியும் பிரதமரும் பாதிக்கப்பட்ட அந்த வயத்தின் அறையை உள்ளே சென்று பார்வையிட்டனர்.

'இதுதான் நவீன வீடுகளா?' என்று துரையிடம் ஜனாதிபதி கேட்டார். 'இரண்டு அறைகள் கொண்ட இவ்வாறான வீடுகள்தான் நவீன வீடுகள்.' என்று துரை பதிலளித்தார்.

பிரதமர்: 'பிரஜா உரிமை இருக்கிறதா?' என்று சுப்பனிடம் கேட்டார்.

'பிரஜா உரிமை விசாரணைக்குப் போய் வந்தோம்', என பண்டாரம் பதில் சொன்னார்.

'ஊர் இதுதானே?' என்று பிரதமர் மீண்டுக் கேட்டார்.

பண்டாரம்: 'வேறு எங்களுக்கு ஏங்கே தொரை ஊர் இருக்கிறது? இதுதான் ஊர்.'

பிரதமர்: (ஜனாதிபதியைக் சுட்டிக் காட்டி), 'இவர்தான் ஜனாதிபதி.'

கப்பன்: 'தெரியங்கோ தொரை'

பிரதமர்: 'குழப்பம் செய்த ஆட்களைத் தெரியுமா?'

பண்டாரம்: 'ஒரு சிலரைத் தெரியும். மற்றவர்களைத் தெரியாது.'

அதைத் தொடர்ந்து, 'ஜனாதிபதி கோழி தாரது - முட்டை தாரது' என்று தமிழில் கூறினார்.

உடனே அங்கு ஒரே சிரிப்பொளி கிளம்பியது.

நன்றி: திண்பதி, 4. செப். 81.

களின் நிலைப்பாடானது, அந்நாட்டின் புரட்சிக்கு உதவியுள்ளது. எனவே இங்மேயும் அதனையே நாம் பின்பற்ற வேண்டும்.

தர்க்கங்கள் இந்த ரீதியில் தான் இருக்கின்றன. ஆனால், நடைமுறையில் இவ்ஸ்தாபனங்கள் இங்கே குறிக்கப்பட்டுள்ளதைவிட அதிக கூடிய நன்மைகளையும் சமு

கத்துக்கு ஆற்றுகின்றன. உதாரணமாக, இலங்கையைப் பொறுத்த வரை இவ் ஐக்கியத்துக்காவும், சிறுபான்மைத் தமிழர்களுக்காகவும் இவை ஆற்றும் சேவைகள் உண்மையிலேயே உதாசீலப்படுத்த முடியாதவை.

இருந்தபோதிலும் பிரச்சனை இவற்றின் பரவலான சமூகத் தொண்டு குறித்ததல்ல. மார்க்சிச

எருத்தோட்டி சமூகத்திலும், நடைமுறை வேலைத் திட்டங்களிலும் இவற்றின் பிரவேசமும் பாதிப்பும் குறித்ததாகும்.

ஆகவே தான், அந்நகரத் துரையணியின் தீர்ப்பானது சரியானதா அன்றி பிழையானதா என்று நாம் தீர்மானிக்கும் முன், ஒட்டுமொத்தமாக இந்த இயக்கங்களின் நடவடிக்கை குறித்து ஒரு சிறு கண்ணோட்டத் தையாவது பெற்றுக்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றோம். மேலும், இது ஏமது இரண்டாம் வகை வாசகர்களுக்கு உற்சாகமளிப்பதாகவும் இருக்கும்.

கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்களின் நடவடிக்கைகளும் அவற்றின் விளைவுகளும்;

வளர்ச்சிப் போக்கில் மாதாகோழில்;

காலத்தின் நகர்வோடு, இருக்கக்கூடிய கட்டுமானங்களும், தமது survivalக்காக அந்த அந்தச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்பப் புதியபுதிய உருவத்தை எடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றன. புரட்சி வெற்றிபெற்ற நாடுகளில் எல்லாம், புரட்சிகர காலகட்டத்தின் போதும் சரி, புரட்சி வெற்றிபெற்ற பின்பும் சரி அந்நாடுகளில் மத ஸ்தாபனங்களின் நசிவு ஒரு உண்மையை மதவாதிகளுக்கு நிதர்சனமாக்குகின்றது. தங்களின் நிலைப்பாட்டில் மாற்றம் தேவை ஏற்படுதே அது.

இது பொதுவான ஒரு அம்சமாக இருக்கும் போது, இதே வேளை மத ஸ்தாபனங்கள் இன்னொரு விஷயத்தையும் எதிர்நோக்க வேண்டி இருக்கது. அது படிப்படியாகப் பாட்டாளி வர்க்கத்திலிருந்து, சமூகத்தின் கீழ் மட்டத்திலிருந்து மத ஸ்தாபனங்களுக்கு வந்து மதகுருமார்களாகிற தொழிலாள மக்களுடைய பிள்ளைகளின், சமூக அல்லது வர்க்கப்பற்று சம்பந்தமானது.

இதன் காரணமாகவும், பொதுவாக இன்று மூன்றாம் உலக நாடுகளில் திலவும் (புரட்சிகர கால

நிலையின் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள) புரட்சிகர சமூக உணர்வு யாவரையும், ஒரு நிலைப்பாட்டை நோக்கி வற்புறுத்துவதன் காரணமாகவும், மாதா கோயிலும் பிரிந்தது. இரண்டாக, ஏழைக் குருமார் என்றும், பணக்காரக் குருவானவர்கள் என்றும்.

ஏழை மாணவர்கள் பாதிர்களாகியதும், 'ஓ... மாதா கோயிலுக்குள் பூஜை நடத்துவது மாதிரி போதாது' என்று சமுதாயத்துள் சூதித்ததும் அர்த்தமற்றதுதான் என்று நாம் எண்ணினாலும், வேறு சில சக்திகள் அப்படி எண்ண முற்பட்டவில்லை.

லெனின் - காங்கி உரையாடல்:

லெனின்-காங்கி உரையாடல் ஒன்று பின்வரும் பகுதியை முன்வைக்கின்றது:

“...ஒரு பாதிரி ஏழை விவசாயியின் மகன் என்பதை அறிந்ததும் குடியானவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை எவ்வளவு அடிக்கடி மதப்பள்ளிக்கு அனுப்புகின்றார்கள்; விவசாயிகளின் மக்கள் பரிதிரிகளாகப் பணியாற்றத் தங்கள் கிராமங்களுக்குத் திரும்பியிருக்கிறார்களா இல்லையா? என்ற தகவலைத் திரட்டித் தருமாறு கோரினார்.”

புரிகிறதா உங்களுக்கு?

இது தற்செயல் நிகழ்ச்சி அல்ல என்றால் இது வத்திக்கான் கொள்கை என்று ஆகிறது. தந்திரமான கொள்கை

ஆக மாதாகோயிலின் புது உருவிரும்பியோ, விரும்பாமலோ, இப்படித்தான் ஆரம்பமாகியது போலும்.

மார்க்ஸிஸத்தின் பிரவேசம், மாதா கோயிலில்!

இவ்வளவு காலமும் மார்க்ஸை தூரத்தில் நிறுத்தி வைத்திருந்த மாதாகோயில், இப்போதோ குருமாராகப் போகும் தமது மாணவ மதகுருக்களுக்கு, அரசியல் விஞ்ஞானத்தைக் கட்டாயப்படுத்தி மார்க்ஸை மட்டுமல்ல மார்க்ஸை

அறந்தை நாராயணனின் 'ஒரு கவிதை புதுக் கவிதை' சமூகத்தின் இடதுசாரி இயக்கங்களின் நடைமுறைப் பிரச்சனைகளைத் தொட்டு நிற்கின்றது. சமுதாய மாற்றங்களுக்கான பணிகளில், தத்துவார்த்த ஸ்தாபன நிலைப்பாடுகள் தீர்க்கமாக நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். தமது பாத்திரங்க ளையும், தாம் என்ன செய்கின்றோம் என்பதையோ ஒரு நபரோ, ஸ்தாபனமோ திட்டவட்டமாக அறிந்திருப்பது அவசியமாகிறது. ஏனெனில் சமூக மாற்றம் என்பது ஒருவகையான அதிகாரத்தை இன்னொருவகையான அதிகாரம் தூக்கி வீசி தான் நிர்மாணம் பெறுவதே அன்றி ஒரு விருந்தினர் நடாத்தும் விவகாரம் அல்லவே!

யும் கற்பித்தது—தனது கண்ணோட்டத்தில்!

சமூக உணர்வுபெற்ற குருமாரின் சமூக உணர்வு, மாதாகோயிலுக்குள் அழித்தொழிக்கப்பட்டவில்லை, மாறாக, அதற்கு மிக நுட்பமான கருத்து முதல்வாத அஸ்த்தினாரம் அளிக்கப்பட்டு சமூக அரங்கில் இறக்கி விடப்பட்டது.

இந்தக் குருமார்கள் மாதாகோயிலின் செல்வந்தக் குருமார்களை நிராகரித்தனர். கிளர்ச்சிப்பாதிர்களாக, ஏழைவர்களோடு முரண்பாடு கொண்டு (தத்துவத்தோடு அல்ல!) பவனி வந்தனர்.

இக்குழல் யாரையும் விட, ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு இன்பம் பயப்பதாயிருந்தது.

இந்த ஸ்தாபனங்களின் நடவடிக்கைகள், இடதுசாரி இயக்கங்களின், வளர்ச்சியில் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பு:

1. இயல்பான வளர்ச்சிகளின் முறியடிப்பும், செயற்கையாய் உண்டிபண்ணிய தலைமைத்துவமும்:

சமூகம் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும், அந்தந்தத் தலைமுறையைச் சார்ந்த புரட்சிகர மனிதர்களை உருவாக்கி நாட்டின் இடதுசாரி இயக்கத்தை வலுப்பெறச் செய்கின்றது. உதாரணமாக ஒரு கிராமத்தை அல்லது தோட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் இருக்கக் கூடிய ஐம்பது, நூறு இளைஞர்களில் ஐந்தாறு பேர், இயல்பாகவே (குழல் காரணமாக) வர்க்க உணர்வும் புரட்சிகர உணர்வும் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இவர்களின் ஒன்றுசேர்க்கையே இயல்பான இயக்கங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இது ஒரு இயல்பான genuine வளர்ச்சியாகும்.

ஆனால் இன்றைய குழ்நிலையில் கிராமங்கள் தோறும், தோட்டங்கள் தோறும் இப்படிக்காலம் உருவாக்கித் தரும் இந்த இளைஞர்களை இயல்பான இடதுசாரி இயக்கங்கள் தொடர்பு கொள்ளும் முன்னரே, அல்லது இந்த இளைஞர்கள் இடதுசாரி இயக்கங்களைத் தொடர்பு கொள்ளும் முன்னரே, கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்கள் தங்கள் யொருளாதார பலத்தால் மிகுந்த வேகத்துடன் இந்த இளைஞர்களை அணுகி, மார்க்ஸின் பெயரால் வீணாத்துப் பிடிக்க ஏதுவாகிறது.

இன்று இவங்கையில், மலையகத்தில் மாதிரி கிட்டத்தட்ட புதினெந்து வரையிலான இந்த ஸ்தாபனங்கள் செயல்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றும் இருபது-இளைஞர்களை வருடத்திற்கு வலையில் வீழ்த்தினால் தான் போதுமே—மலையகத்தில் ஏனைய இடதுசாரி இயக்கங்களின் வீழ்ச்சிக்கு!

2. புரட்சியைத் தவிர, மிகுதியை எல்லாம்.....

இடதுசாரி இயக்கங்களின் வளர்ச்சி, அவை மத்தளோடு கொள்ளும் தொடர்பிலும் மக்களின் பிரச்சனைக்கு முகம் கொடுக்கும் விதத்திலும் பெரிதும் தங்கியுள்ளது.

இங்கும் ஒரு பெருத்தபோட்டி. நாடகம், சஞ்சிகை, இன ஒற்றுமை என்று எந்தத் துறையை எடுத்தாலும் சரி, இடதுசாரி இயக்கங்கள் எண்ணி முடிவதற்குள் இந்த ஸ்தாபனங்கள், தமது பொருளாதார பலத்தால், அதை நிறைவேற்றி விடுகின்றன.

ஆக மிஞ்சுவது புரட்சி ஒன்று தான்.

இவர்களின்

தத்துவங்களும்,

**இவர்களின்
இயக்கங்களும்.**

இவர்களின் மற்றுமொரு சிறப்பான குணம்சம், தமது நிலைப்பாடு குறித்தும், தமது கண்ணோட்டம் குறித்தும் தாங்கள் விடாப் பிடியாக சாதிக்கும்மௌனமாகும்.

புரட்சி, சோஷலிஸம் இத்தியாதி பற்றி கதைக்கும் இவர்கள் அதை எப்படி, எவ்வழியில் நிறைவேற்றுவது என்பது குறித்து விவாதிக்க மாட்டார்கள். மிக, மிக நெருக்குகையில் தான் 'சாத்வீக புரட்சி' என்று முணுமுணுப்பார்கள்.

இன்னும் சிறிது ஆழமாக நாம் அவதானிப்போமானால் இவர்கள் சீன, ரஷ்ய விரோதிகள் என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். மார்க்ஸிஸத்தின் சர்வ வியாபக நோக்கமான பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை, நஞ்சைப்போல் வெறுக்கும் இவர்கள் அமெரிக்காவா? சீனாவா? அல்லது அமெரிக்காவா? ரஷ்யாவா சிறந்தது என்ற கேள்விக்கு விடையளிக்க சங்கடப்படுவார்கள்.

இவர்களால் வெளியிடப்படும் நூல்கள் யாவுமே பெறும் குழப்பத்தையும், நடைமுறையில் எதிர் புரட்சிகர உணர்வுகளையுமே வாசகனில் பெரிதும் ஏற்படுத்தக்கூடியதாக உள்ளது அவதானிக்கத்தக்க மற்றுமொரு விடயமாகும்.

அச்சத்தை ஏற்படுத்தவா?

'அரசின் கொடூரம்' என்றெல்லாம் தலைப்பிட்டு, கம்யூனிஸ்டுகள்

கள் சிறைச்சாலையில் அனுபவிக்கும் கொடூரங்களைப் பற்றி, பக்கம் பக்கமாக வர்ணித்து இவர்கள் எழுதுவது வெறும் தற்செயலானதுதாலா?

கேள்வி இதுதான். இப்படியான எழுத்துக்கள் அரசின் மீது ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்துகின்றதா? அல்லது அச்சத்தை ஏற்படுத்துகின்றதா?

மார்க்ஸிஸ்டுகள் தமது சிறைச்சாலை அனுபவங்களைப்பற்றி எழுதுவதற்கும், இவர்கள் எழுதுவதற்கும் இடையில் எந்த ஒரு சிறு ஒற்றுமையாவது காணமுடியாது. ஏனென்றால் மார்க்ஸிஸ்டைசி வரை வாசகனின் நெஞ்சில் அச்சத்தை ஏற்படுத்தமாட்டான். இதற்குச் சரியான உதாரணம் ஜூலியஸ் பூசிக்.

ஒரு சின்ன மனமாற்றம்

இந்த அமைப்பின் அடிப்படை சுரண்டல் தான் என்று ஏற்றுக் கொள்ளும் இவர்கள், அதன் தீர்வு எல்லா வர்க்கங்களும் மனமாற்றத்திற்குள்ளாவதில் தங்கியுள்ளது என்ற கொள்கையைக் கடைபிடிப்போராய் உள்ளார்கள்.

இவர்கள் இலக்கியங்களும் இதைத்தான் வற்புறுத்துகின்றன,

'குமுறும் நெஞ்சம்' என்ற இவர்களின் இதழில் (டிசம்பர் 1980) ஒரு கதை. (கடமை அழைக்கிறது) ஒரு பணக்காரி இருந்தாற்போல் வயலில் இறங்கி நாற்று நடுகிறார்.

காட்டிக் கொடுத்தால் என்னவாம்.

'Lessons in Prison' என்ற கட்டுரையில் ஒரு பிலிப்பைன்ஸ் பாதிரி (Fr. Edicio Dela Torre), (தனது புரட்சிகர சிந்தனைகளுக்காகச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டவர்) தனது சிறை அனுபவத்தைப் பற்றி எழுதும்போது எழுதுகின்றார். 'சிறையில், தனது தோழர்களைக் காட்டிக் கொடுத்த ஒருவன் தனது துரோகத்தை நினைத்து மனம் வருந்திக் கொண்டிருந்தானாம். தூக்கமின்றி இருந்த அவனது தலைமாட்டில் ஒரு நாள்

யாரோ உலாவுவதுபோல் தெரிந்ததாம். அவன், தான் யாராலோ கொலை செய்யப்படப் போவதாக நினைத்துத் திகில் கொண்டானாம்? ஆனால், மெல்லிய ஒரு குரல் பின் வருமாறு சொல்லியதாம். 'இன்னும் நீ எங்களில் ஒருவன். நீ செய்த சேதங்களைப் பற்றி பிறகு பார்ப்போம். இப்பொழுது, நீ நன்றாக உறங்கு, எங்களில் ஒருவனாய்.' பின் அவனுக்கு நிம்மதியான தூக்கம் வந்ததாம்.

**கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்கள்
ஏனைய**

**இடதுசாரி இயக்கங்களுடன்
கொள்ளும் உறவு.**

ஒரு சில இடதுசாரி ஸ்தாபனங்களைத் தவிர, ஏனைய பலவற்றுடன் இவர்கள் ஒரு சுமுகமான உறவையே பேணி வருகின்றார்கள். இது சாத்தியமர்குவது பின்வரும் அம்சங்களினாலேயே.

(1) பொதுவாக இவர்கள், தாங்கள் இடதுசாரி தத்துவங்களுக்கு எதிரானவர்கள் என்பதை பிரஞ்சை பூர்வமாக அறிந்திருந்தும் அவற்றை விமர்சிக்க முன்வரமாட்டார்கள். தமது நிலைப்பாடு குறித்து, இந்த இடதுசாரி ஸ்தாபனங்களுடன் தேச்சுவார்த்தை வராத வண்ணம் மிக மிக ஜாக்கிரதையாக பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

(2) பொது வேலைத்திட்டங்களில், ஏனைய இடதுசாரி இயக்கங்களே திகைத்துப் போகும் அளவுக்கு அதி தீவிரமான இடதுசாரி வேலைத்திட்டங்களையும், சுலோகங்களையும் முன்னுக்கு வைப்பார்கள். இது பொதுவாக, எல்லா இடதுசாரி ஸ்தாபனங்களையும் திருப்திப்படுத்துவதாகவும், விளைவு ரீதியாகப் பார்த்தால் யாதொரு விடயமும் அடிமட்டத்தில் நடைபெற வண்ணமும் பலனளிப்பதாக இருக்கும்.

(3) அடுத்து, இந்த அணிக்கு பல்வேறு ரீதியில் பலம் தேடித் தந்து, சிவப்பு சாயம் அடிப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள், இடதுசாரி புத்திஜீவிகளாகும்.

இந்த பட்டாளமானது உண்மையிலேயே ஒரு வர்க்கக் குணத்தையோ, அன்றி வேலைத்திட்டம் சம்பந்தமான எந்த ஒரு அனுபவத்தையோ, அன்றி யாதொரு இழப்பிற்கும் உட்படுத்துவதற்கு வேண்டிய தயார் நிலையோ கொண்டிருக்கவில்லாதது. ஆனால் எந்த வழியில் தம்மைப் பெரிதாகக் காட்டிக் கொள்ளலாம் என்பது குறித்து மட்டும் தீவிரமாக சிந்தனைசெய்து வரும் கூட்டமாகும்.

மொதுவாக, இவர்களுக்கும் கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்களுக்கும் நன்கு ஒத்துப்போவதை நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. ஏனென்றால் இவர்களின் இயக்கமற்ற தன்மையைக் கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்கள் உற்சர்கப்படுத்தும் அதேவேளை, இவர்களுக்குத் தேவையான மேடையை இவர்கள் முன்வந்து அமைத்துத் தருகின்றன.

(4) மற்றது, சில இயல்பான (Genuine) இடதுசாரி குழுக்கள் இவர்கள் பின்னால் நிற்பது. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள்! ஒன்று, இவர்களைப்பற்றி இவர்களுக்கு சரியான ஒரு தெளிவு இல்லை: இரண்டாவது, இந்த குழுக்கள் ஸ்தாபன ரீதியில் மிக மிக சிறியன. பொருளாதார பலமும், ஸ்தாபன பலமும் குறைந்த இவர்கள் ஒரு மயக்கத்தில் ஈடுபட்டு, தமது பொருளாதார தேவைக்காகவும், பரந்துபட்ட மேடைக்காகவும், இந்த ஸ்தாபனங்களுடன் ஒரு உறவையாசித்து மேற்கொள்கின்றனர். ஆனால், அடிப்படையில் இதுவும் ஒரு எதிர்ப்புரட்சிகரமான விளைவையே ஏற்படுத்தும். ஏனென்றால் இடதுசாரி இயக்கங்கள், தமது வளர்ச்சிக்குப் பல இழப்புகளையும், தியாகங்களையும் செய்து பெரும் சுமையோடு முன்னேற வேண்டியவை. இந்தக் கஷ்டத்தைத் தாங்கமுடியாத, எலும்பில்லாத இயக்கங்கள் ஒரு நாளும் மக்கள் போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்க முடியாது. ஆகவே, இத்தகு இயக்கங்களுக்குப் பணம் வழங்குவதன் மூலம் அவர்களின் போராட்ட பலத்தைக் குறைப்ப

கொழுந்து பறிக்கும் பொண்டுகளா...!

பொண்டுகளா பொண்டுகளா
கொழுந்து பறிக்கும் பொண்டுகளா
நில்லுங்களே நில்லுங்களே
மலைக்குப் போக நில்லுங்களே
சொல்லுங்களே சொல்லுங்களே
ஐயா வந்தாரா சொல்லுங்களே
சொல்லுங்கடி சொல்லுங்கடி
வெள்ள தொர வந்தானா?
ஐயையோ நேரம் போச்சுங்கடி
மலைக்குப் போவோம் வாருங்கடி!

தொகுப்பு: பி. சிவப்பிரகாசம்

பதற்கான செயல் திட்டமோ என்று அஞ்ச வேண்டிய நிலையுள் ஏற்படுகின்றது.

ஆக, மேலே குறிப்பிட்டுள்ள விடயங்களைப் போன்ற பல விடயங்களை எல்லாம் தொகுத்துப் பார்த்து, ஆய்ந்து அதன் பின்னரே நாம் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியதாகின்றது.

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் புரட்சி ஒன்று வெற்றி அளிக்கும் வரை இந்த ஸ்தாபனங்களின் இயக்கம் தொடரப் போகிறது என்பது நடைமுறையினூடே கண்காண

எனவே, இவர்களின் விளைவுகளை அலட்சியப்படுத்தாமலும், அதேவேளை பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளாமலும் தெளிவான ஒரு பார்வையை மார்க்ஸிஸ்டுகள் கொள்ள வேண்டும்.

ஆகமொத்தத்தில் இந்த விவகாரங்களை எல்லாம் கதைக்கக் கூடிய அவசியமான ஒரு இலக்கிய தளத்தை கதை மூலமாகவும், பாத்திரப் படைப்புகள் மூலமாகவும் அமைத்துத் தரும் அறந்தை நாராயணன் பாராட்டுக்குரியவர்.

கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்கள் சமூக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதும், பங்களிப்பதும், அவர்களின் நோக்கில் ஏற்பட ஆரம்பித்துள்ள பரந்துபட்ட போக்குகளும் வரவேற்புக்குரியவை. இங்கு பிரச்சனைக்குரிய ஒரே விடயம் மார்க்ஸிய தத்துவம் குறித்த அவர்களின் நிலைப்பாடும், இடதுசாரி இயக்கங்களில் அவை ஏற்படுத்தும் தாக்கமும் குறித்ததாகும்.

இடதுசாரி கொள்கை குறித்தும், இடதுசாரி வேலைத்திட்டங்கள் குறித்தும் கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்கள் அதிக அக்கறை கொண்டுள்ளதைப் போலவே அவர்களின் கோட்பாடு குறித்தும், வேலைத்திட்டங்கள் குறித்தும் மற்றவர்களும் அறிய கடமைப்பட்டுள்ளனர். மார்க்ஸை, மார்க்ஸிஸ கோட்பாடுகளை தாம் விரும்பும் ரூபத்தில் யாசிக்க யாருக்கும் உரிமையுண்டு.

ஆனால், மார்க்ஸிஸம் என்பது ஒரு கோட்பாடு மாத்திரமேயல்ல. அது ஒரு தத்துவம், ஸ்தாபனம், புரட்சியும், புனர்நிர்மாணமுமாகும். வீழ்ச்சியோ, எழுச்சியோ- அதன் வரலாற்றுப் போக்கில்

தலையிடும் முயற்சிகள் ஆபத்தானவை.

இதைப் போலவே இடதுசாரிகள் முக்கியமாக தீவிர இடதுசாரிகளின் பரஸ்பர தெளிவும் அவசியமாகிறது. கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்களின் தனித்துவத்தையும், பங்களிப்பையும் அங்கீகரித்து உணர்ந்து கொள்ள முற்படவேண்டுமே ஒழிய 'பயன்படுத்துகிறேன்' பேர்வழி என்று கிளம்பினால் யார், யாரைப் பயன்படுத்துவது என்ற பரஸ்பர போட்டியில் சமூக சேவைப்பாடுகள் இரண்டாம் பட்சமாகிவிடும்.

சொலமன் பாதிரி என்ற பாதிரித்தின் மூலம் அறந்தை கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்களில் உள்ள நிதானமான சேவை உணர்வுப் போக்கையும் அலட்சியம் செய்யாமல் கோடிட்டுக் காட்ட முயல்வது பாராட்டுக்குரியது.

அறந்தை நாராயணனை நோக்கி நாம் எழுப்ப முயலும் ஒரு கேள்வி, இவ்வளவு கவனமான கண்ணோட்டத்தின் பின்வரும் ஒரே பிரதியீடாக மாஸ்கோவைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துவது எந்த அளவில் ஒரு நிலையானது என்பது. புதிய தலைமுறைகளின் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்ட முயலும் இவர், மாஸ்கோவை ஒரே பிரதியீடாக்குவது இக்கட்டத்தில் பிரச்சனைக்குரிய ஒன்றே. மேலும் கதையோட்டத்தின் யதார்த்தப் போக்கில் ஒரு அப்பட்டமான பிரசாரத்தன்மையைப் புகுத்தவும் அது ஏதுவாகிறது; நாவலில் வலிமை குறைக்கும் ஒரே காரணியாக இதை நாம் கருதவேண்டியுள்ளது.

ஒரு சிக்கலான, தேவையான நடைமுறை அரசியல் பிரச்சனையை நுணுக்கமான கதையமைப்பு காத்திரமான பாத்திர வார்ப்புகள் மூலம் இலக்கிய மயப்படுத்தியிருக்கும் ஆசிரியரின் முயற்சி தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம்பெறத்தக்கது. ★

[2] வருத்தப்பட்டுச் சுமப்பவர்களே, இளைப்பாறுங்கள்!

— தேவ் ஆனந்

'ஓ! ஷோபா! பாவப்பட்ட பெண்ணே! நீண்ட ஜீவிதமும் சினிமாவைப் போலச் சோகமாயிப் போயல்லோ' என அரவிந்தன் பச்சாதரப்படுவதுபோல, 'ஒரு கவிதை, புதுக் கவிதை' வசந்தியைப் பார்த்து, 'ஓ! வசந்தி உன் சமூகம் குறித்த புரட்சிகரச் சிந்தனைகளும் எழுச்சிகளும் மாதாகோயிலின் மதிற் சுவரின் உள்ளே கருகிச் செத்து விடுமோ' எனக் கேட்க நினைக்கும் போது அவள் அரவிந்தனுக்கு, 'எங்கே போ என்று சொன்னாயோ, அங்கேதான் இப்பொழுது நான் நிிற்கிறேன்.' என்று கூறி மக்கள் இயக்கத்தின் மத்தியில் கடைசியில் நிற்பதைக் காண ஒரு நிம்மதிதான் ஏற்படுகிறது. கதையைப் படிப்பவர்களுக்கு 'ஒரு கவிதை புதுக் கவிதை' குறுநாவலைப் பற்றி வழக்கமான விமர்சனத்தை எழுதாமல் இதிற்கண்ட சில கருத்தோட்டங்களை தருவதே உசிதமெனத் தோன்றுகின்றது.

இந்த நர்வலின் கதாநாயகி வசந்தி, சமகாலத்தில் ஓடுக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் தோன்றும் ஓர் உணர்வு பெற்ற பெண்ணைப் பிரதிபலிக்கின்றாள். சிராமத்தில் ஜாதியில் உயர்ந்த—ஆனால் பொருளாதாரத் துறையிலே சாதாரண நிலை வகிக்கும் ஆசிரியர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் வசந்தி.

கொண்வண்டில் படிக்கும் போதே அழகுக் குறைவாலும் பணவசதிக் குறைவாலும் பாசுபாடாய் நடத்தப்படுவதை உணர்ந்து உள்ளம் குமுறுகிறாள். 'வருத்தப்பட்டுப் பாரம் சுமப்பவர்களே இளைப்பாறுங்கள்' என்று போட்டி போட்டு அழைக்கின்ற அந்தக் கொண்டவன்ட் கம்பவுண்டுக்குள்ளேயே வருத்தப்படுகிறவர்களும் பாரம் சுமப்பவர்களும் அவர்களைச் சுமக்க வைத்துவிட்டு அதனால் சுக

மாய் இருப்பவர்களும் நிறையவே இருக்கிறாங்க' எனப் பொறுமலுக்கு முகம் கொடுக்கிறாள். இந்தப் புரட்சிகரப் பெண் செய்யும் தொழில் ரிசர்ச் பண்ணுவதும், மார்க்சிசம் படிப்பதும் தான்.

இவள் எப்படி இங்கே போனாள்?

சமூகக்கொடுமைகளை எதிர்த்த வசந்தி உள்ளக் குமுறல்களை உணர்வுப் பிளம்பாக்கி, ஒரு கூட்டத்தில் வரதட்சனையை எதிர்த்து ஆவேசம் கொண்டு பேசும்போது அவளை மேரி பாக்கியம் ரிசேர்ச் சென்டரில் சேர்த்துப் பணமும் கொடுத்து, மார்க்சிசம், புரட்சி எனப் போதனை செய்கிறாள். மார்க்சிசத்தை ஆய்வு செய்யும் வசந்தி தன்னை ஒரு மார்க்சிஸ்டாகக் கருதும் அதே வேளையில் ஸ்தாபனப்படுத்தப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் எதிரியாகவும் மாறுகிறாள்.

புதுமைப் பெண்ணாக மாறுவோர் அழகில்லாமலும், மேலிருந்து கீழ்மட்டங்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கும் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவளாக இருக்கவேண்டுமெனக் கதாசிரியர் கருதுகிறாரோ இல்லையோ அது முக்கியமில்லை. ஆனால் இவளைப் போன்று எமது நாட்டிலும் இன்றைய சமூக அமைப்பை உடைத்தெறிய வேண்டுமென்ற ஆவேசத்தில் தேவாலயத்தில் மார்க்சிசம் படிக்கும் பல மாதரை நாம்யதார்த்தமாகப்பார்க்கிறோம்.

வசந்திக்கு ஒரு அண்ணன் வேறு. அவன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவன். அவன் பெரியப்பாவைக் ஹரிஜனங்கள் தாக்கிய போது, 'அவர்களுக்கு ஆதரவாக, பெரிய பண்ணை தூண்டுதலில் மொதல்லை கைநீட்டி அவர்களைப் பெரியப்பாதான் அடிச்சாரு.

அவுங்க திருப்பி அடிச்சாங்க. அதிலும் எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களா அந்த ஆக்கள நம்மவங்க அடிச்சிருக்காங்க. கட்டிவைச்சி சாணியைக் கரைச்சிக்குடிக்க வைச்சாங்க. இப்போ அந்த ஜனங்க அடிக்க ஆரம்பிச்சிருக்காங்க. ஒரு ஆயிரம் வருஷமாவது அவங்க அடிக்கட்டும்' என ஆவேசமாகப் பேசியதால் வீட்டை விட்டு வெளியேறும் நிலை ஏற்பட்டு சேரி ஜனங்களோடு சேர்ந்து விடுகிறான். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்து விடுகிறான்.

'தேவாலயத்தினுள் மார்க்சிசம் படிக்கிறேன். ரிசேர்ச் பண்ணுகிறேன்' என்று கூறும் வசந்தி அண்ணனிடம், 'மார்க்சிசம் பிடிக்குது' கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைப் பிடிக்கலே' என்கிறான். 'மார்க்சிசத்தைப் பற்றி இவங்களுக்கு என்ன தெரியும்? கெபிடல் படிச்சிருப்பாங்களா?' எனக் கம்யூனிஸ்ட்டுகளை கேலி செய்கிறான். தேவாலயத்திலும், ரிசேர்ச் சென்டரிலும், பொதுவாக வெளிநாட்டு ஸ்தாபனங்களின் நிதிகளிலே மார்க்சிசத்தை ரிசேர்ச் பண்ணப் போவதாகக் கூறும் பலர் கம்யூனிஸ்ட்டுகளை எதிர்ப்பதை, அவர்கள்மேல் கண்டனம் எழுப்புவதை இங்கே வசந்தியிலே காண்கிறோம். வசந்திக்கு விளக்கம் அளிக்கும்போது 'மேற்கு ஜேர்மன்காரனும், ஹோலந்துக்காரனும், பிலிப்பைன்காரனும் அவனுங்க ஊரில புரட்சியை நடத்தாமல், சமூகத்தை மாற்றி அமைக்காமல் நம்ம ஊரில, நம்ம தேசத்தில வந்து புரட்சி பண்ணுறேன்னு சொன்னா, அது நெஜம்னு நம்புறியா? வர்க்கப் போராட்டங்களை... நடக்கப் போகிற புரட்சியைச் சீர்குலைக்க யார்யாரோ சதி செய்யிறாங்க' என்று கூறியதும் அதிர்ச்சி அடைகிறான் வசந்தி.

சென்டரில் வேலை செய்யும் சக தொழிலிடம் சந்தேகத்தைப் போக்க வசந்தி கேட்டபோது அவன், 'கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு வளர்ச்சி அதிகம். அவங்க மக்களைத் திரட்டி போராட்டம் நடத்தி வளர்த்துகிட்டு இருக்கி

றாங்க. இந்த வளர்ச்சியை ஒழிப்பதிலேயே நமது சென்டரும் கூட்டாக வேலை செய்கிறது.' என்று கூறியதைக் கேட்டு கலங்குகிறான். சமூகம் குறித்தும் இலக்கியம் குறித்தும் ஷத்த சிந்தனையுடையவர்கள் என்கின்ற ஒரே சொந்தத்துடன் வசந்தி தன் கலக்கத்தை பத்திரிகை ஆசிரியர் அரவிந்தனிடம் வெளியிடுகின்றான். தேவாலயங்களாலும், வெளிநாட்டு ஸ்தாபனங்களாலும் நடைபெறும் ரிசேர்ச் சென்டர்கள் மார்க்சிசம் சொல்லிக் கொடுத்தாலும், புரட்சியைப் பற்றிப் பேசினாலும், அவைகளின் நோக்கம் கம்யூனிச எதிர்ப்பே. பிரிட்டிஸ் காலனி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து அடிமைப்பட்டிருந்த நாடுகள் இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின்பு வெடித்துக் கிளம்பி விடுதலைப் போராட்டங்களை நடத்தியபோது கத்தோலிக்க மடாலயங்கள் அதற்கு எதிராக நிலை எடுத்து தனிமைப்பட்டுப் போய் இருந்தன. இப்போது அதிலிருந்து மீள முயற்சிக்குகின்றன.' என்று அரவிந்தன் கூறுகின்றார். 'தேவாலயத்தில் நடக்கும் ரிசேர்ச் சென்டர் மூலமாகச் சமூகக் கொடுமைகளை அழித்து விடலாம்' என்று கூறும் வசந்தியிடம், 'தொழிலாள வர்க்கக் கட்சியொன்று இல்லாமல், எந்தக் கடவுளின் மந்திரக்கோலாலும் சமூக மாற்றம் கூடாது.' என அரவிந்தன் அடித்துக் கூறியதும் தனது வாழ்க்கையை — சென்டரின் நடவடிக்கை பற்றிச் சிந்திக்கிறான் வசந்தி.

கம்யூனிஸ்ட் வேணுவும், பத்திரிகை ஆசிரியர் அரவிந்தனும் கூறிய கருத்துக்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டியவை. ரிசேர்ச்சாரர்களாலும், சென்டர்களாலும் மார்க்சிசம் சின்னாபின்னப்படுத்தப் படுவதை சமகரலத்தில் பல நாடுகளில் காண முடிகிறது. வேணுவும் அரவிந்துவும், வசந்தியும் மற்ற நாடுகளில் மட்டுமல்ல, நம் மத்தியிலும் உள்ளனர்.

வித்தியாசமாகப் பிறரிலிருந்து மாறுபட்டுச் சிந்திக்கத் தொடங்

கிய நான் — மாறுபட்டு, வேறுபட்டு, கூறுபட்டு இப்போது எங்கே நிற்கிறேன். சின்ன வயசிலிருந்து பார்த்த, கேள்விப்பட்ட அனுபவித்த கொடுமைகளையும் துயரங்களையும் எதிர்த்து என்னுள் கிளர்ந்த கோபக்கிளி என்னை எங்கே நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றது' எனத் தன்னிடமே கேள்விகளைத் தொடுக்கின்றான் வசந்தி.

'ஒரு கவிதை புதுக் கவிதை' யைப் படிக்கும்போது எமது மக்கள் மத்தியில் இருக்கும் வசந்திகளையும் இதுபோன்ற கேள்விகளை எழுப்பத் தூண்டுவதன் மூலம் இக்கதை தனது பணியில் வெற்றி பெற்றுவிட்டதெனலாம்.

கதையின் அடிப்படை கருத்தில் இருந்து தள்ளிப் போகாமல் காத்து நிற்கும் கொக்குகளால் கொத்திச் செல்லப்படும் ரிசேர்ச் சென்டரின் படுபாதாளத்திற்குத் தள்ளப்படும் வசந்தி போன்றவர்கள் இதைப் படிப்பதால் பயன்பெறுவார்கள் என்பதால் இந்நாவல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. 'மதம் அபின்' என்ற கோட்பாட்டைக் கொண்ட மார்க்சிசத்தை மாதா கோயிலில் போதிக்கிறார்கள் என்றால் அது மார்க்சிசத்தின் வளர்ச்சிக்காக இருக்க முடியுமா?

கொக்குகளில் இருந்து தப்பி வேணுவின் பிரதிநிதியாய் அரவிந்தின் சகாவாய் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேருகிறான் வசந்தி. விஞ்ஞான சோசலிஷத்தை, மார்க்சிச, லெனினிச சித்தாந்தத்தை, சர்வதேச பாட்டாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிக் காவியத்தின் படிப்பிளையைக் கொண்டு, மார்க்சிச லெனினிச சித்தாந்தத்தின் சர்வவியாபக உண்மைகளை சரியான முறையில் யதார்த்தத்திற்கேற்ப செயற்படுத்துவதன் மூலமே சமுதாய மாற்றத்திற்கு அடிகோல் நாட்ட முடியுமென வசந்திக்கு விளங்கி விட்டது.

எமது மக்கள் மத்தியிலுள்ள திசைமாறிய வசந்திகளைத் திருத்த 'ஒரு கவிதை புதுக் கவிதை' உதவும். ★

ஒரு ஜோக் புது ஜோக்!

எழுதுகிற நமக்கும் புரியாமல், படிக்கிற மற்றவர்களுக்கும் புரியாமல் நாம் ஒரு கவிதையை எழுதுவோம். அதை 'கணையாழி' இதழுக்கு அனுப்புவோம். அவர்களுக்கும் இது புரியாது. ஆனாலும் நிச்சயமாகப் பிரசுரிப்பார்கள்.' என்று கூறி, நானும் என் நண்பர்கள் சிலரும் ஒரு கவிதையை எழுதினோம்.

மனநிலைகள் மடைதிறக்க மடியூறும் வினையால்
வினையால் இன்றுவிழ
வீழ்த்தியும் மழக்குலகள்

எழுதிய எங்களுக்கே புரியாமல் இந்த மாதிரியே 52 வரிகளை எழுதி, 'கணையாழி' இதழுக்கு அனுப்பி விட்டோம்.

இந்த ஆகஸ்ட் மாதக் கணையாழியில் 'ரத்தயோகம்' என்ற தலைப்பில் இதைப் பிரசுரித்து விட்டார்கள்.

'இப்போது சொல்லுங்கள். இந்தக் கணையாழிக்காரர்கள் இலக்கியவாதிகள் தானா?'

— இளவேனில்
1-9-80 இதழ்-வசந்தம் வருகிறது.

'புதிய நம்பிக்கை' தனது 14 வது இதழில் மேற்கண்ட குறிப்பையும், அதே இதழின் மற்றுமொரு பக்கத்தில் இது குறித்து அசோகமித்திரனிடம் எழுப்பப்பட்ட கேள்வியையும், அவர் அளித்த பதிலையும் பிரசுரித்திருந்தது. அவற்றையே, இங்கே 'புதிய நம்பிக்கை'க்கு நன்றி கூறிய பிரசுரிக்கின்றோம்.

கேள்வி: 'வசந்தம் வருகிறது' இதழில் கணையாழியில் வெளியிடப்பட்ட கவிதை குறித்து, திரு. இளவேனில் குறிப்பிட்டுள்ள தற்குத்தங்கள் பதில் என்ன?

பதில்: கணையாழியில் கவிதைக்ளைப் பொறுத்தவரையில் தேர்வு என் பொறுப்பு அல்ல என்று ஒரு பதில் கூற முடியும். ஆனால், திரு. இளவேனில் எழுதிய குறிப்பு (அல்லது இளவேனில் நிகழ்த்திய உரையின் ஒரு பகுதி) ஒருவித மனப்போக்கைக் காட்டுகின்றது. பல சிறு பத்திரிகைகள் இத்தகைய போக்குக்குப் பலியாகியிருக்கிறார்கள். ஒருவனை முட்டாளர் என்று கூறிவிடுவதால் மட்டும் நாம் அறிஞனாகிவிட முடியுமா? இது சமூகத்தைக்குத் தானே மகிழ்ச்சியளிக்கக் கூடியது.

புரியாத எழுத்து எல்லாமே எல்லாக் காலமும் புரியாததாக இருந்து விடுவதில்லை. எந்த மொழிக் காவியமும் எடுத்த எடுப்பில் புரிந்து விடுவதில்லை. புரியாத காரணத்திற்காக ஒன்றை உதாசீனப்படுத்துவது இழப்புத்தான்.

ஆனால், புரியாத எழுத்து எல்லாமே இலக்கியம் என்று இல்லை. இதிலும் ஆயிரம் படைப்பில் ஒன்று நல்லதாக இருந்துவிட்டால் கூட மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும். ஆயிரம் மோசமர்னதைப் படித்த சோர்வை ஒரு நல்ல படைப்பு அகற்றிவிடும். ★

ஒரு தோழனுக்கு..!

★ க. ஆதவன்

“இன்றைய எமது சூழ்நிலையில் முன்னுரை தேவையில்லாத கவிதை இது.....”

சுற்றியுள்ள இருளை
வெறித்தபடி அவன்.

நெற்றிப் பொட்டிலும்
திறந்த மேனியின்
முதுகு. தோள், மார்பு
எங்கும்... எங்கும்...
வழிந்து கசியும்
குருதி... செங்குருதி.

குப்புற விழுந்தவனை முத்தமிடும்
பூட்ஸ் கால்கள்.
எங்கோ உதிக்கும் சூரியன்,
முகத்தை துவாரம் வழியாக
ஒரேயொரு கதிரை
ஒரு கீற்றை
சிறுவெண் பொட்டாக
உள்ளே அவன்முன் அனுப்புகிறான்

தெம்புடன் .. திரத்துடன்
தலைநிமிர்த்தும் அவன்முன்

ஒன்று .. இரண்டு .. மூன்று...
பன்னிரண்டு பூட்ஸ்கள்,
அவன் மேனியைச் சிதைக்கும்
உலோக பெல்ற் முனைகள்.

கைவிரல்களை இறுகப்
பொத்துகிறான்.
பூட்ஸ் நசித்த விரல்கள்
முஷ்டியாக மடங்குகின்றன.

உச்சஸ்தாயியில்
எனக்கொன்றும் தெரியாது
எனக்கொன்றும் தெரியாது'
சூரியக் கதிரின் வெண்பொட்டுமேல்
தலைகுப்புறச் சரிந்தது.

“உனக்கு
நிறைய நிறைய
எல்லாமே முழுமையாய்த்
தெரியுமென
எனக்குத் தெரிகிறது தோழா”

வாசகர் கடிதம்

சாரமதி, இது என்ன மாய்மாலம்?

காத்தாற்ற காளி கோயில்
கடசிச் சடங்கிரவு
தங்கிப் பேசி வந்தல்லால்
தப்பொண்ணும் செயலில்லை
சின்னம்மான் மாமிசிலுக்கியை
நான் கை பிடிக்க
எண்ணி இருக்கையிலே
இது என்ன மாய்மாலம்?
ஓட்டுமடம் வாணிகேள்வன்

**கல்லுமண்டியும்
கண்ணீரும்.**

'கந்தையா வீடைபெறும்
போது, கல்லுமண்டி விக்கி,
கேட்கிறாள். 'அப்பா, காலயில
எனியக் கூட்டிக்கிட்டுப் போற
தா சொன்னியே.....'

கல்லுமண்டி..... இல்லை
இல்லை கலு மல்லி..... புது
வருஷத்துக்குப் போவாரா?
யாருக்குத் தெரியும்? -கடவுளே,
இது கதையல்ல.....

பொதுவாக, நா வல்கள்
தான் கண்ணீரை ஏற்படுத்தும்
சக்தி வாய்ந்தன. ஆனால்,
இன்று திடீரென்று புதிதாக
எங்கெங்கோ இருந்தெல்லாம்
கேள்விப்படவே படாத எழுத்
தாளர்களை இழுத்து வந்து
தனது பக்கங்களை அலங்கரிக்க
கும் தீர்த்தக்கரையின் கதைகள்
இருக்கின்றனவே! வாழ்த்து
க்கள்.

அட்டன். க. பழனிவேல்

MODERN TRENDS

கதைகள் இரண்டும்
யதார்த்த நிலையைப் படம்
பிடிக்கின்றன. சிறுகதைகளின்
இன்றையத் திருப்புக்கு
(MODERN TRENDS) எம்மவர்
களின் பங்களிப்பாக இவை

எனக்குப் படுகின்றன. ஜெய
காந்தனின் கதைகள் பற்றிய
புதுமுறைக் கருத்துக்களும்
பாராட்டத்தக்கவை.

இரா. சடாட்சரதேவி
தொண்டமானாறு.

அந்த வரிகளில் கூறுங்கள்

'கொலையுண்ட எம்மக்கள்
குருதிச் சுவடுகளை
மரத்தூளால் போர்த்துங்கள்
அழித் தொழிக்க வந்தவரே
அழியுங்கள் அழியுங்கள்.'

சென்ற இதழில் வந்துள்ள
'அழியுங்கள் அழியுங்கள்' என்
னும் கவிதை இன்றைய
யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிப்ப
தாகவே உள்ளது. தொடர்ந்து
இப்படியான மொழிபெயர்ப்புக்
கவிதைகளையே வெளியிடுங்கள்.
இதை, அந்தக் கவிதை வரி
களிலேயே கூறுவதானால்,
'எம் பாடல் கீதங்களில் பாய்ச்சு
சுங்கள் அமிலத்தை.'

கே. யேசுதாசன்
வட்டாரத்தென்னை.

ஆசிரியர் குழுவும்! அம்மிக் கல்லும்!

முதலாவது இதழின் கன
மும். தரமும் சிறிது சிறிதாக
மங்கிக் கொண்டே போகின்
றது போல் தோன்றுகின்றது.
ஆசிரியர் குழு என்ன அம்மிக்
கல் ஆட்டி விளையாடுகின்
றதோ?

தலவாக்கொல்ல. நேசமணி

கொள கொழா பாடல்?

'இதயத்து ராகங்கள்'
வாய்க்கவில்லை. அலுப்புத் தட்
டும் வரை போடுகின்றீர்கள்

போலிருக்கின்றது. 'கோப்பி
பூக்காதோ, கொள கொளயா
சாயாதோ'-என்ன பாடல்யா
இது? எதைக் கண்டாலும்
போட்டு விடுவீர்கள் போலிருக்
கின்றது.

பதுளை ப. கோயால்கிருஷ்ணன்

தனித்து விடாது

தனித்துவமாய்.....

தனியான இலக்கிய தாகத்
தினைப் போக்கும் ஒரு ஏடாக
தீர்த்தக்கரை இருந்து விடக்
கூடாது. மலையகத்தில் சிறு
மாற்றத்தையாவது ஏற்படுத்த
தும் வண்ணமாய் இது இருக்க
வேண்டும்.

நோர்வூட்.

விஜயகுமார்

ஜெயகாந்தனை

விமர்சிக்காது.....

மலையக மக்கள் பற்றிய
கட்டுரை மிகச் சிறப்பாக
இருந்தது. கட்டுரை சரியான
வரலாற்றுக் தெளிவோடு எழு
தப்பட்டிருக்கிறது.ஜெய
காந்தனை விமர்சித்து என்ன
பிரயோசனம்? இதை விடுத்து
இலங்கையின் தமிழ் படைப்பு
கள் பற்றி எழுதலாமே?

மண்டூர்.

சா. தட்சணமுர்த்தி

வசந்தத்தின் வருகை

'மீண்டும் வசந்தம் வரும்'
கதை மூலம் மலையகத்து மக்க
ளுக்குப் பாதுகாப்பான ஒரு
வழியைக் காட்டுகிறார் ஆசிரி
யர். ராமசாயிக் கிழவரைப்
போன்றவர்களும், சந்திரன்
மாஸ்ட்டரைப் போன்றவர்க
ளும் இன்றைய மலையகத்
தோட்டங்களுக்கு அவசியம்
தேவை,

ஸ்ரீ தேவிப்பிரியா
பள்ளக்கெட்டு

சூரியனும் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னது

ஓ... இன வெறியர்களே
ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்
எங்கள் பிணத்தின் எலும்புகள் கூட
உங்கள் முன்
அஞ்சிச் சாயாது!

— சாகுமதி

அந்த இரவுகளிலும் நாங்கள்
துயில் கொள்ளச் சென்றோம்
இரவுகள் அமைதியானவை என்று!
பாயின் விளிம்பை விலக்கிச் செல்லும்
உடலின் அங்க அசைவுகளை
நிமிர்த்தி, ஒடுக்கி, மல்லாந்து, சரிந்து
அந்த இரவுகளிலும் நாங்கள்
துயில் கொண்டோம்
இரவுகள் அமைதியானவை என்று!!
வழமைபோல் கனவுகளும் வந்தன
அவள் வந்தாள்! அவன் வந்தான்!
எங்கோ தரிசித்த அல்லது நினைத்து முடித்த
நினைவுகள், காட்சிகள் ..
உணர்வுக் கூம்பின் அடியில்
உறங்கிக் கிடந்தவைகள்
கனவுகளாய்ப் பரிணமித்தன
வெயிலின் பிளப்புக் கீற்றுக்கள்
இரவின் முள்ளுகளை எரித்து
அழிக்கத் தொடங்குவதை
நாங்கள் உதயமென்போம்
விழித்துக் கொள்வோம்.
அந்த இரவுகள் அழிந்தன
ஆம்! உதயம் எழுந்தது
நாங்களும் விழித்துக் கொண்டோம்;
கோயில் முகப்புக்கள்
எரிந்து கிடந்தன ..
கொடிகட்டிப் பறந்த
கட்சி ஒன்றின் அலுவலகம்
கிடையாய்க் கிடந்தன...
கடைகள் எல்லாம்
குதறி எறியப் பட்ட
உடலச் சிதைவுகளாய்த் தீயில்
உருகிக் குயிந்து கிடந்தன...
தெருவில் பிணங்கள்
தூக்கி வீசப்பட்டிருந்தன ..
அவைகளின் உதிரத் தொடர்புகள்
துடித்துக் கதறி
ஒரு இனத்தின் கோலத்தை
தம் ஒலத்தில்
உறித்தாக்கிக் கொண்டன;
அறிவுக் களஞ்சியமான
அந்த நூல் நிலையமும்

அகண்டபால் கற்பழிக்கப்பட்ட
தன் மன ஆதங்கத்தைத் தாங்காது
சந்திர சூரியருக்கும்
வெந்து போன
தன் நிலையை விளக்க
புகையால்
தூது சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.
கலைந்த துயில் விழிப்பின் முன்னால்
இறந்து போன
நிமிடத் துடிப்புகளின் உயிர்ப்புகளை
எழுதிப் பிடித்து
நிலைக்குத் தரும்
செய்திச் சூத்திரமும்
சுட்டெரிக்கப் பட்டிருந்தது.

கையில் யாழ்ப்பாணம்
கல்லில் சிலையாய்
அன்னையின்
இப்பொழுது வாசித்துக்கொண்டிருப்பது
எந்த ராகமோ...?
முகாரியா — அல்லது
முடிந்துபோன கதையொன்றின்...?

அந்தச் சிலையருகே அந்தரித்து
வெம்பிக் குதிக்கும் மன வெகிறுடன்
நின்றிருக்கும் என் கால்கள்
கொண்டுவிட்ட இறுக்கமேன்...?

தந்தையைப்போல் மூத்த
என் துயர் ஒத்த ஒரு தோழர்
என் அருகே நின்றார்...

கண்ணில் பளித்த கண்ணீர்த் துளிகள்
காலடியின் மண்ணில் சுவறு
வானத்தின் அந்தகாரத்தைப் பார்த்து
என்ன நினைவுகளுடன் அவர்
தன்னிரு கை நீட்டினாரே?

அண்ணாந்து நானும் பார்த்தேன்
சூரியனும் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னது
நீ ஒரு தமிழனென்று!

எங்கோ ஓர் இடத்தில்
உச்சிக்கேறிய வெறியில்
காக்கிச் சனாதானிகளின்
வெற்றிக் களிப்பு ஆரவாரங்கள்...
என் மண்டைக் கபாலத்துள்
சித்திரமாய்த் தெறித்தன.

நண்பனே!

என்றும் உன் நினைவாக...

அந்தச் சிற்றருவியில் மஞ்சள் மஞ்சள் கப்
பல்களாகச் செல்வது வாகை மரத்தின்
அழகான மலர்கள் மாத்திரமல்ல, அவனின்
நினைவுகளும் தான்.

“

மனிதர்களை மிருகங்களாக்கி ஏவி விட்ட அரசி
யல்வாதிகளும், மதவாதிகளும் இப்படி ஒரு
இழப்பை உணர்ந்திருப்பார்களா? ஒரு தந்தை
யின் கதறல், ஒரு இளம் பெண்ணின் நித்திய
யமாகிப் போன ஏக்கமும் கண்ணீரும், ஒரு
நண்பனின் தவிப்பு — இந்த மனித உணர்வுகள்
இவர்களை எப்போதாவது தொட்டதுண்டா? ”

★ ஆனந்த ராகவன் ★

தோட்டத்தின் வழியே
போவதைத் தவிர்த்து, தண்ட
வாளத்தினாலேயே நடந்து வந்
தோம். நாங்கள் இறங்கிய ரயில்
நிலையத்தில் இருந்து இந்த இடம்
சிறிது தொலைவில் இருக்கிறது.
மலைத்தொடரின் ஒருபக்கச் சுரங்
கத்தினாலே நுழைந்து, மலைச்சரி
வின் மறுபுறம் இருக்கும் சுரங்கத்
தின் வழியே சென்று மறையும்
ரயில் பாதை. கீழே சிறிது தூரத்
திற்கப்பால் தோட்ட எல்லையுடன்
சங்கமிக்கும் புல்வெளி. குடியிருப்
புகள், இடையில் உயர்ந்து செல்
லும் மலைமுகட்டின் சரிவில் இருப்
பதால் இங்கிருந்து பார்க்கத்
தெரிவதில்லை.

இன்று வானம் தெளிவாக
இருக்கிறது. நான் வந்து
போகின்ற இந்நாட்களில் என்றுமே
வானம் இப்படித்தான் பளிச்சிடும்.
காலை இளம் வெயிலின் சாயல்
இன்னும் மாறவில்லை, சீராக வீசும்
காற்றில் அலைவரிசையாய், ஒரு
கரையில் இருந்து மறுகரைக்குத்
தொடர்ச்சியாய் அசையும் புற்கள்.

இடையிடையே குடை பிடித்தாற்
போல் சடைத்து நிற்கும் மரங்கள்.

மலைச்சரிவு சிறிது தட்டை
யாய்ப் பிரிந்து செல்லும் இடத்
தில், அந்த இடம் தெரிகிறது.
பிரதீப்தான் தன் பெரிய பையைத்
தோளில் போட்டபடி முதலில்
இறங்குகிறான். குடையை ஊன்
றியப்படி பின் தொடர்கின்றேன்.

‘அப்பா பார்த்து வாங்கப்பா.
விழுந்திடுவீங்க’ ஒ..... எம் ஐ
பிசும் தட் ஓல்ட்? அந்த நாட்
களில் இதே இடங்களில் என்ன
மாய் ஓடித் திரிந்திருக்கின்றேன்.
இங்கே முயல்கள் அதிகம். இப்
போதும் இருக்கவேண்டும். நிலவு
நாட்களில், விடுமுறை தினங்
களில் முயல் வேட்டை என்று
கிளம்பினால் நேரம் போவதே
தெரியாது. சில சமயங்களில்
குகனும் சேர்ந்து கொள்வான்.
அசப்படும் நாட்களில் வீட்டில்
ஒரே சூதாசலமாக இருக்கும்.

இன்று, இதோ இந்த மரங்
களைப் போல பின்னாகும்

வளர்ந்து விட்டார்கள்; அவர்
களின் அக்கறையும், அன்பும்
‘அப்பா கவனம்’ களாக வெளி
வரும்போது மாத்திரமே என் தாடி
யின் நரைசீலைப் பார்த்துக்கொள்
ளத் தோன்றும். இப்போதும்
வெயிலின் மினுக்கலில், பார்வை
ஓரத்தில் இழையோடும் தாடி
நரையின் வெளிப்பு பளிச்சிடு
கிறது. கால்களின் ஓரத்தில் படி
கின்ற புற்களின் ஈரம்: மகன்
எனக்காகக் கீழே காத்திருப்பது
தெரிகிறது.

‘அப்பா இங்க
பாருங்க, போன வருஷம் கமலா
வைச்ச விளக்கு அப்படியே இருக்கு.
செடியில் ரோசா கூடப் பூத்திருக்
கப்பா’

இங்கு வருகிறபோதெல்லாம்
படுத்த படுக்கையை மடிக்காமல்
சென்றுவிட்டதைப் போலவும்,
அதைச் சீராக்கி வைத்துவிட்டுப்
போகவே வந்திருக்கிற மாதிரியும்
எனக்குத் தோன்றும். பெரிய
பையில் கொண்டு வந்திருந்த
மண்வெட்டிக்கு, வழக்கமாக விட்
டுச் செல்லுகின்ற பிடிபைப் பிரதீப்
போடத் தொடங்கினான். நான்

கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு வளர்ந்திருந்த செடிகளை வெட்டத் தொடங்கினேன்.

“அப்பா! நீங்க சும்மா இருங்கப்பா, கோணமாணலா வெட்டு வீங்க”

இதற்கு மேல் அந்தப் பொறுப்பை அவனிடமே விட்டு விட வேண்டியதாயிற்று. பிள்ளைகளில் இவனுக்கு மாத்திரம், அம்மாவைப் போன்ற தோற்றமும், குணமும், எதையும் திட்டமிட்டு நுணுக்கமாய், திருத்தி செய்யும் போக்கு. செய்து முடித்த பிறகு எரிச்சலையும் மறந்து பாராட்டத் தோன்றும். தாயின் நிதானம் அப்படியே இவனையும் தொற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

சிறிது தள்ளி இருக்கும் பாதையின் சரிவில் அமருகிறேன். காலை வெய்யிலில் புல் படர்ந்திருக்கும் இடத்தைத் தவிர, மற்ற இடங்கள் எல்லாம் காய்ந்திருக்கின்றன. பாதையின் குளிரும் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் போய்விடும். அன்று நடந்த வாசை மரத்தின் நிழல் பாதையின் சரிவில் தள்ளி விழுகிறது. மரத்தின் மஞ்சள் நிறப் பூக்கள் பாதையிலும், சுற்றிலும் விசிறலாய் பரந்திருப்பது அழகாக இருக்கிறது. பாதைச் சரிவைத் தழுவி ஓடும் ஓடையில் விழும் பூக்கள் சின்னக் கப்பல்களைப் போல் அணிவகுத்து செல்லுகின்றன.

பிரதீப இப்போது நேர் பார்த்துக் கயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றான். இனி யாரும் அந்த வேலையில் தலையிட முடியாது.

இருபது வருடங்கள்! என்ன மாய்ப் போய்விட்டன. இன்று போல இருக்கிறது. இப்போதும் காதின ஓரங்களை உரசிச் செல்லும் காற்றில், அந்தப் பேச்சின் ஒலியை, சிரிப்பின் கலகலப்பை நான் கேட்கின்றேன்.

இதோ அங்கே இடைவெளிகளோடு பிசிறலாய் ஆரம்பித்து, படர்ந்து, சிறிது தூரத்தில் நெருக்

கமாய்ப் பின்னிய பச்சைக் கம்பள மாய் விரிந்து போவதுதான் பளிங்குமலைத் தோட்டம். இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு தகரப் பெட்டியோடு எனது ஆசிரியத் தொழிலுக்கு, இந்தத் தோட்டத் திற்கு முதன்முதலாக அடியெடுத்து வைத்தேன். அடுத்த மாதமே என் மனைவியையும் அழைத்து வரவேண்டியதாயிற்று.

தோட்டப்புற சூழ்நிலை, வந்து சில நாட்களிலேயே ரொம்பவும் பிடித்துப் போயிருந்தது. எந்த வசதிகளுமே அற்றிருந்த அந்தப் பாடசாலையில் கல்வியின் அந்தஸ்தை நிலைநிறுத்துவதை ஒரு சேவையாகவே கருதினேன். என் மனைவியும் இந்தப் பணியில் ஒத்துழைப்பாள். புத்தக வசனங்களை ஒப்புவிப்பது என்பதிலிருந்து, கல்வியின் எல்லைகளை விஸ்தரிக்க அவளது அனுசரணை உதவியாயிற்று. பிள்ளைகளுக்குச் சுகாதாரக் கல்வியை நடைமுறையில் அவள்தான் போதித்தாள். உடைகள் முன்பை விட தூய்மையடைய ஆரம்பித்தன. பல பிள்ளைகளின் வெறுமையான நெற்றியில் திருநீறு தோன்ற ஆரம்பித்திருந்தது.

தோட்டத்தில் எங்கள் பிரசன்னமும், உறவும் அந்த சிறிய பள்ளிக்கூட மூலையில் பதிந்து, கிளைக்கத் தொடங்கியபோது தான் மூன்றாவது நபராக குகபாலன் வந்து சேர்ந்தான்.

குகபாலனுக்கு, அண்மையில் உள்ள நகரத்தில் வேலை கிடைத்திருப்பதாகவும், நகரத்தில் வசதியான இடம் கிடைக்கும் வரை எனது வீட்டில் தங்க அனுமதி கொடுக்கும்படியும், எனது மிக நெருங்கிய நண்பன் ஒருவனின் சிபாரிசுக் கடிதத்துடன் தான் குகபாலன் எங்களுக்கு அறிமுகமானான்.

நகரம், குறுக்கு வழியால் போனால் ஒன்றரை மைலுக்குள் தான். இதனால் குகபாலன் பெரும்பாலும் நடந்தே போய்வந்தான். சீக்கிரத்திலேயே அவனது நடவடிக்கைகள் அவனை எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாக ஆக்கிவிட்டது.

நகரத்தில் இருந்து வரும் போழுது சொந்த வீட்டைப் போல் தேவையானவற்றைத் தானே வாங்கி வருவான். விடுமுறை நாட்களில் யாரும் சொல்லாமலேயே ஜன்னல் கதவுகளைத் துப்பரவு செய்ய ஆரம்பித்துவிடுவான். வீட்டைச் சுற்றியிருந்த தோட்டத்தில் அவன் கைப்பட்டு, காய்கறிகள் தலைதூக்கத் தொடங்கியிருந்தன.

அவன் எங்களின் நெருங்கிய நண்பனாகி வருவது தவிர்க்க முடியாமலே நடந்தது.

“மாஸ்டர் ஊருக்க என்னை கோதாண்டி என்றுதான் கூப்பிடுவினம்-”

அதற்குப் பிறகு ‘கோதாண்டி’ தான் நிலைத்துப் போயிற்று. என் மனைவியின் கல்விப் பணிகளில் கோதாண்டியின் பங்கும் சேர்ந்து கொண்டது. பிள்ளைகள் அவனையும் சேர் என்றே அழைத்தார்கள், வினையாட்டாகவே விடயங்களையும் போதிப்பான்.

“டேய் மோகன் பல்லைக் காட்டு”!

“சேர், யானை மாத்திரம் பல் விளக்குதா சேர்?”

“யானைக்கு நாலு கால், உனக்கும் நாலு காலாடா?”

மற்றப் பிள்ளைகளும் கோதாண்டியோடு சேர்ந்து கொள்வார்கள்.

விடுமுறை நாட்களில் கோதாண்டியேட்டு பொழுது போவதை தெரியாது. சாப்பிடும்போது ரொம்பவும் கலகலப்பாக இருப்பான். மேசையை விட்டு நாங்கள் எழும்ப சில சமயங்களில் மணிக்கணக்காகும். என் மனைவிக்குத் துணையாக வந்திருந்த அவளது தங்கை நளினியோடு கேலி பேசுவது அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். “அக்கா! தவமணி ஒமென்று சொல்லியிருக்காட்டா நளினியைத்தான் முடிச்சிருப்பன்”

கோதாண்டிக்கு, சுற்றி வளைத்து தன் மாமா மகளைப் பற்றிய விடயத்தை எடுத்தாக

இனிக் கற்றுக் கொடுப்போம்

“இனிவரும் தலைமுறைக்குத் துன்பங்களை வெறுமனே சகித்துக்கொண்டே போகாமல், அவற்றை எதிர்த்துப் போராடக் கற்றுக் கொடுப்போம். அவர்கள் உழைப்பை நேசிக்கவும், நிமிர்ந்து நிற்கவும், செயலாற்றவும் கற்றுக் கொடுப்போம்”

கார்க்கி — பிரமச்சாரியின் டயறி

வேண்டும் அப்போது நாணத் தோடு கலந்த ஆண்மையின் சாயலை அவனில் நான் இனம் காண்பேன். என் மனைவி என்னைச் சாடையாகப் பார்த்துச் சிரிப்பாள்.

“அவள் என்னோடுதான் வருவேனென்று சொல்லிப் போட்டா மாஸ்டர். மாமனார் டாக்குத்தர், எஞ்ஜினியர் என்று தேடித் திரியினமாம், நான் ஒரு நாளைக்குக் காணிக் கொண்டு வரப்போறன் பாருங்கோ”

சில நாட்களில் சிறிது தண்ணியும் போட்டால் ஒரே விசேஷமாக இருக்கும். கதை வீட்டு, உலக விவகாரங்களில் ஆரம்பித்து கோதாண்டியின் சங்கீத, நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளுடன் தான் நிறைவு பெறும். கோதாண்டிக்கு நல்ல தொனி. அதிலும் மயானகாண்டப் பாடல்கள் தான் அவனது விசேஷம். குரலை உயர்த்தியும், தாழ்த்தியும், சிரிப்பும் கர்ஜனைகளும் பின்னணியாக அந்தக் காட்சியையே முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிடுவான்.

வழக்கமான அந்தக் கடைசிக் நிகழ்ச்சியைத் தொடங்குமுன், என் மனைவியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டபடி, அவனுக்குச் சேர்ட்டைக் கழட்டியாக வேண்டும்.

கைகளை உயர்த்தி, தோள் களைக் குலுக்கி, மயிரடர்ந்த தன் மார்பில் தட்ட ஆரம்பிக்கும் போது காட்சி களை கட்டி

விடும். மதுவால் சிவந்த முகத் தோடு கோதாண்டி அறையே அதிர சுற்றி வருவான்.

“யாரடி கள்ளி நீ இந்த அடாத இருளில் வந்து பேரிடி மழை தனில்.....”

தொழிலாளர் குடியிருப்பு வீடும் சற்றுத்தள்ளி தனித்தே இருந்தாலும், சத்தம் கேட்டு வந்து ஜன்னல்கள் வழியே எட்டிப் பார்க்கும் இரண்டொரு சிறுவர்களும், நாங்களும் அவனது ரசிகர்களாகிப் போயிருப்போம்.

வாழ்க்கை அந்தச் சிறிய தோட்டத்தில் பயனும், ரம்மியமும் நிறைந்து போய்க்கொண்டிருந்தபோதுதான் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது.

நாடெங்கும் திடீரென இன வெறியாட்டம் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கியிருந்தது. வானொலியிலும், பத்திரிகைகளிலும் அதே செய்தி. வாய்வழிப் பேச்சுக்கள். தமிழர்கள் நாடெங்கும் தாக்கப் படுவதாக, குறையாடப்படுவதாக, கொலை செய்யப்படுவதாகப் பரவிய செய்திகளால் தோட்டமே பீதியுற்று இருந்தது பளிங்குமலைச் சரிவில் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட களனிக் குடியேற்றங்கள் வேறு இருந்தன. நகரத்தில் சில கடைகள் தீக்கிரையாகியதாகச் செய்தி வந்தது.

மாலை நகரத்துக்குப் போய் வந்த கோதாண்டி நிலைமை மோச

மாகி விட்டதாகவும், தான் வேலை செய்த இடத்தில் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டதாகவும், தன்னை யும் தேடித் திரிந்ததாகவும் கூறினான்.

தோட்டப் பகுதிகளுக்கு வர மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருந்தாலும் இரவெல்லாம் நித்திரையின்றியே இருந்தோம்.

அன்று பகல் சரப்பாடு முடிந்து வெளியில் உலவிக்கொண்டிருந்த கோதாண்டி திடீரென ஓடிவந்தான். “மாஸ்டர்! ஆக்கள் கத்தி, பொல்லுகளோட வருகினம். இங்கதான் வருகினம் போலக் கிடக்கு.”

இப்போது சத்தம் மிக அருகில் கேட்டது.

“மாஸ்டர்! நீங்கள் அக்காவையும், நளினியையும் கூட்டிக் கொண்டு, பின் கதவால் வெளிக் கிட்டு போங்கோ. வயிற்றிலை பிள்ளையோட வேற நிக்கிறு. பொம்பிளைகள் என்னால் இந்த வெறியன்கள் விடமாட்டார்கள்”

“நான் கொஞ்சம் போக்குக் காட்டிட்டுப் பின்னால் வாறன், நீங்குமினக்கெடுத்தாமப்போங்கோ மாஸ்டர்.”

வீட்டின் பின்புறத்தில் உள்ள ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக, நளினியையும், மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஓடினேன். இப்போது நாங்கள் சிறிது தூரத்திற்கு வந்துவிட்டோம். வீட்டு முன் கதவு உடைபடும் சத்தம் கேட்கிறது. அவர்கள் இருவரையும் முன்னால் ஓடவிட்டு, சிறிது தாமதித்து நிற்கின்றேன். கோதாண்டி பின்புற ஜன்னல் வழியே குதிப்பது தெரிகிறது. தொடர்ந்து இருவர் அவனைத் துரத்துகிறார்கள். ஓடிவந்த கோதாண்டி இடையில் நின்று ஒருவனைத் தாக்குகிறான். ஒருவன் சுருண்டுவிழ, கோதாண்டி மேலே ஓடிவருகிறான். மற்றவன் அண்மித்துவிட கோதாண்டி தயங்குவது தெரிகிறது.

“கோதாண்டி ஓடிவா!”

“மாஸ்டர்! அக்காவயனைக் கூட்டிக் கொண்டு கெதீயா ஓடி மறையுங்கோ மாஸ்டர்.”

நான் ஓடினேன். மலை முகட்டின் சரிவில் மறையும் முன் மீண்டும் நின்று பார்க்கின்றேன். இப்போது கோதாண்டியைத் தெரியவில்லை. ஒரு கூட்டம் அவனை மொய்த்திருப்பது மட்டும் காண முடிகிறது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இங்கு வந்துவிடுவார்கள். நான் ஓடினேன். சரிவில் இறங்கும்போது, ‘கண்ணைக் குத்துறங்க’ என்ற கூக்குரல் மட்டும் பெரிதாகக் கேட்கிறது.

வயிற்றுப் பாரத்தோடு மேலும் ஓடமுடியாமல் விழுந்து கிடக்கும் மனைவியையும் தூக்கிக் கொண்டு, நளினி பின்னால் வரக்காட்டுக்குள் ஓடினேன். பாறைகளின் மறைவில் மூவரும் ஒருவரின் மூச்சு மாத்திரமே சப்திக்க ஒளிந்திருந்தோம். சிறிது நேரத்தில் பலரின் நடமாடும் ஓசை கேட்கிறது.

“இங்கு தான் இருப்பாங்க”

“எல்லாரையும் கொல்ல வேண்டும்.”

சிங்களத்தில் பேச்சுக்கூரல்கள். என் மனைவியின் இதயத்துடிப்பை மட்டுமே இப்போது கேட்க முடிகிறது. சிறிது நேரத்தில் சந்தடி ஓய்கிறது. வேறு வழியில் தேடிப் போயிருக்க வேண்டும். திரும்பி வந்தாலும் வரலாம். மனைவியையும், நளினியையும் அணைத்தபடி மாலையும், இரவும் அதே நிலையில். சருகுகள் அசையும் போதெல்லாம் அவளின் உடலும், வயிறும் அதிருகிறது. / நிலா வந்து நள்ளிரவான பிறகு அவளை, நளினியிடம் விட்டு விட்டு மெல்ல நகருகின்றேன்.

எங்கள் எல்லார் மனதிலேயும் கோதாண்டியின் நினைவே நிறைந்திருந்தது. தப்பியிருப்பான் என்ற நம்பிக்கை. சிலவேளை காயத்தோடு மற்றவர்கள் அவனை மீட்டிருக்கக்கூடும். ஒற்றையடிப்பாதையைத் தவிர்த்து, பற்றைகளினூடும், பாறைகளிலும் மறைந்து, மறைந்து நகருகின்றேன்,

கடைசியாக, சேர்தாண்டியைச் சூழக் கூட்டம் நின்றிருந்த இடம் காலியாக இருக்கிறது. சிறிது அப்பால் நகருகின்றேன். கோதாண்டி இங்கு எங்கோ ஒளித்திருந்து “மாஸ்டர்” என மெதுவாகக் கூப்பிடக்கூடும். என் செவிகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொள்கிறேன். ஓடைக்கு அப்பால் இருக்கும் பாறையில் யாரோ படுத்திருப்பது தெரிகிறது. கோதாண்டியோ? மனதில் மகிழ்ச்சி தட்டுகிறது. மெல்ல அணுகுகின்றேன். கோதாண்டிதான், ஆனால்.....!

அவனது கைகள் இரண்டும் வெட்டப்பட்டுப் பக்கத்தில் கிடக்கின்றன. ஒரு கண் பாதி வெளியில் வந்த நிலையில் வெடுத்து நிற்கிறது. உடல் முழுவதும் குத்திக் குதறிய நிலையில்.

மானிடத்தின் உயிர்ப்பும், உயர்ந்த உள்ளமும் கொண்ட ஒரு உன்னத நிர்மாணம் என்னமாய்க் கணப்பொழுதில் சிதைந்து சிதறுண்டு போனது. எனது வேட்டியின் பாதியைக் கிழித்துக் கோதாண்டியைப் போர்த்து கிறேன்.

தோட்டத்தில் வெறியாட்டம் நடந்து முடிந்திருந்தது. ஆட்களோடு போய் நளினியையும், மனைவியையும் அழைத்து வந்தேன்.

கோதாண்டியை அந்நிலையில் வீட்டார் பார்ப்பதை விரும்பவில்லை.

தன் சந்ததி செழிக்கவும், தனைக்கவும் வளர்த்த அந்த ஆண்மை மிக்க ஆகிருதியே அவளின் தந்தையின் நினைவில் இருக்கட்டும். அவனுக்காகக் காத்து, அவனை நினைத்திருக்கும் அந்த இளம் பெண்ணின் சிந்தனையில் அவனது வசிகரமே நிரந்தரம் கொண்டிருக்கட்டும்.

இப்போது உள்ள நிலையில் உடலை அங்கு அனுப்ப முடியாததால் கிரியைகளை இங்கேயே முடிப்பதாய் அறிவித்து, கோதாண்டிக்குத் தோட்டத்தின் எல்லை யிலேயே ஒரு படுக்கை அமைத்தோம். அதன் பின்பு சீக்கிரத்திலேயே ஆசிரியத் தொழிலை விட்டு,

உயர்கல்விக்காக நான் வெளியில் செல்ல நேர்ந்தது.

மரத்தின் உச்சியில் ஒற்றையாய் ஒரு கொண்டைக் குருவி கத்துகிறது. ஹோ கோட், நான் அழுதிருக்கிறேன். என் தாடி நனைந்திருக்கிறது. பிரதீப் வேலையைக் கச்சிதமாக முடித்திருந்தான். கல்லறையைச் சுற்றி ஓரடிக்கு இடம் விட்டு, சுற்றிவர வேலி அமைத்திருந்தான். புச்சைச் செதுக்கி, தலைமாட்டின் இருபுறமும் வட்டமாக வெட்டி, ரோஜாக் கட்டைகளை நட்பிருந்தான்.

தண்ணீர் விட்டுக் கழுவு வேண்டிய வேலை மட்டுமே பாக்கி இருந்தது. அதையும் முடித்து பத்தியையும், விளக்கையும் பற்றவைத்தோம். காற்றில் விளக்கு அணையாமல் இருக்க பிரதீப் மறைப்பொன்றை வைத்தான். வீட்டில் தயாரித்த, கோதாண்டிக்குப் பிடித்தமான தின்பண்டங்களை எடுத்து வைக்கின்றேன். அவனுக்கு எள்ளருண்டை என்றால் உயிர். பிரதீப் தூரத்தில் முயல் தேடப் போய்விட்டான். இறுதியாக என்றும் அவனுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் அந்தப் பானத்தை இரு கண்ணங்களிலும் நிரப்புகிறேன். ஒன்று அவனுக்கு.

“நன்பனே உன் நினைவாக!”

கோதாண்டிக்கு நீட்டாகத் தான் பிடிக்கும். தொண்டையை எரித்துக்கொண்டு இறங்குகிறது. தூரத்தில் பிரதீப் எதற்குப் பின்னாலேயோ ஓடுகின்றான். இருபது வருடங்களுக்கு முன் இதே தினத்தில் தான் மனைவியையும், நளினியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஓடினேன். கோதாண்டி இன்னும் இளமையுடனே எனக்குக் காட்சி அளிக்கின்றான்.

“அக்கா! பிறக்கிறது பெய்யன் என்றால், கண்டிப்பாக என்ர பிள்ளைக்குத்தான் கட்டி வைக்க வேணும்.”

“சீ தனம் இல்லாமல் அடி போடுகிறார்” நளினியின் கண்டல்.

யார் கண்டார்கள். கோதாண்டி இன்றிருந்தால் பிரதீப், கோதாண்டியின் மகளுடன் முயல் தேடப் போயிருப்பான்.

கல்லறையில் தலைவைத்து மோதிய அந்தத் தந்தையின் குமுறல் இன்னும் நெஞ்சைப் பிளக்கிறது. கோதாண்டி யாருக்கு என்ன செய்தான்?

மனிதர்களை, மிருகங்களாக்கி ஏவிவிட்ட அரசியல்வாதிகளும், மதவாதிகளும் என்னுடைய இப்படி அமர்ந்து, ஒரு இழப்பை உணர்ந்திருப்பார்களா? ஒரு தந்தையின் கதறல், ஒரு இளம் பெண்ணின் நித்தியமாகிப் போன ஏக்கமும்,

கண்ணீரும், ஒரு நண்பனின் தவிப்பு—இந்த மனித உணர்வுகள் இவர்களை எப்போதாவது தொட்டதுண்டா?

பகல் ரயிலுக்கு இன்னும் சிறிது நேரம் இருக்கிறது. மெதுவாகப் புறப்படுகின்றேன். பிரதீப் சாமான்களைக் கட்டிக் கொண்டு மேலே போய்விட்டிருந்தான். குடையை உள்ளறிக்கொண்டு ஏறும் போது சிறிது தள்ளாடுகிறது. சிறிது தண்ணையான இடத்தில் சற்றே நிதனனித்துத் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

பிரதீப், அற்புதமாக அந்தப் படுக்கையைத் தயார் செய்திருந்தான். விளக்கின் புகை சாற்றில் மெலிதாக அசைந்து மேலெழுகிறது. கழுவியதால் பளிச்சிட்ட நினைவுச் சின்னத்தின் மத்தியில்

மனைவி அனுப்பிய ரோஜாச் செண்டு. அதன் அருகில், திண்டண்டங்களுக்கு மத்தியில் கண்ணாடிக்குவனையில் அந்த மஞ்சள் திரவம் வெய்யில்பட்டு பளிச்சிடுகிறது.

“வில் கோதாண்டி டேக் இட்?”

“யெஸ் ஹீ வில்”

“என்ட் ஹீ வில் சிங் என்ட் டான்ஸ் டு”

கைகளை உயர்த்தி, தோள் களைக் குலுக்கி, மார்பில் தட்டியபடி,

“யாரடா பயலே நீதான் இந்த அர்த்த ராத்திரியில் எந்தன் ஈமத்துள் புகுந்து”

என் தாடி மீண்டும் நனைகிறது.

தூங்கப் பண்ண அம்மா சொன்ன கதை!

★ பார்பரா மால்கம் ★

ஏம் அம்மா, புரட்சி என்ன?

அது போரடா மகனே.

வீரர்கள் சண்டை போடுவாங்களே அதுவா?

ஆமா குழந்தே போரிடுவாங்க

கொல்லுவாங்க, சாவாங்க.

நாம வெள்ளைக்காரனை எதிர்த்துப் போர் செய்றமா?

ஆமா கண்ணே அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்!

நாம ஏன் அவங்களோட போரிடணும் அம்மா?

ஏனென்ன அவங்க நம்மெ ஏமாத்தினாங்க

ஏமாத்தி அடிமையாக்கினாங்க.

நாம இப்போ அடிமைகளா அம்மா?

ஆமாண்டா — அது அப்படித்தான்.

அப்படியானால் நான் அடிமையாக மாட்டேன் அம்மா.

எனக்குத் தெரியும் மகனே — நாம ரொம்ப

நாளைக்கு இப்படி இருக்கமாட்டோம் —

கண்ணே தூங்கு.

புரட்சி வரும் இல்லையா அம்மா?

ஆமாம் மகனே, புரட்சி வரும்

வாயை மூடித் தூங்குடா கண்ணே.

ஏம் அம்மா, எப்போ புரட்சி வரும்?

ஈக்கிரம் மகனே — ஈக்கிரம் வரும்.

ஆஹ, அம்மா நம்மீடம் ரானுவம் இல்லையே.

சொன்னாக் கேளுடா, தூங்கு

நாம் ரானுவம் அமைப்போம், கவலைப்படாதே!

ரொம்ப நாள் ஆகுமோ ரானுவம் அமைக்க?

இல்லடா கண்ணு, அப்படி நினைக்கவெ

நம்ம ஈடையில் யாரும்பாங்க அம்மா?

நம்ம படையில் யாரும்பாங்க அம்மா?

ஓ! நம்ம அப்பா, உன்னோட மாமன்மார்

நம்ம கறுப்பு ஜனங்க எல்லாரும்

வாயெ மூடித் தூங்குடா கண்ணு!

நானுங்கூட—நானுங்கூட

பெரியவன் ஆனதும் சேரலாமா?

நீ அதிலே சேரமுடியாது

வாயெ மூடித் தூங்குடா கண்ணு

வீரன் ரொம்ப பலசாலியா இருக்கணும்

ராத்திரி பூரா கண்முழிச் சிருந்தா

எப்படித்தான் நீ பலசாலி ஆவே

சொல்றதெக் கேளுடா — உன் தும்பாக்கியெ

எடுத்துக்கோ, அதோட கொடியை எடுத்துக்கோ

தூங்கி அதையே கனவிலே பாரு —

சரிதானா கண்ணே!

சீம்மே ..

நன்றி: 'காற்று'

நாடகம்

அக்கிரிக் குஞ்சு!

இச்சம்பவம் உண்மையானதா அன்றி வெறும் கற்பனை தானா என்பது குறித்து நான் சொல்லி விளக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. எனக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சனை, நான் இங்கு கூறவருவதை ஓர் சிறுகதையாகத் தருவதா அன்றி உரையாடலாகத் தருவதா என்பதே. இறுதியில் நாடகமாகவே எழுதினேன். இதை அரங்கேற்ற முடியுமா? எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் உங்கள் மனத்திரைகளில் அரங்கேறும் என்று நம்பினேன். இன்னமும் நம்புகிறேன். அந்த உறுதியில்தான் இதை எழுதினேன்.

— கோகாலை கைலைநாதன்

காட்சி — I.

பாத்திரங்கள்: கோபால், ராமசாமி.
(இருவரும் தோட்டத் தொழிலாளிகள்)

கோபால் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான். ராமசாமி வருகின்றான்.

கோபால்: அடேய் ராமசாமியா? என்னப்பா ஒனியப் பத்தி மலை பூரா ஒரே கதையாக் கெடக்கு. தொரைய தேயிலக் கூடையில் சாத்தினியாமே?

ராமசாமி: (பெருமூச்சு விட்டவாறே) அட சும்மா இரண்ணே. பின்ன என்னவசம். கட்டவாப்பாங் பற தெமலான்று சொன்னான். அப்புறம் எப்படி பார்த்துக்கிட்டு இருக்கிறது. கைக்குத் தேயில கூடதான் இருந்திச்சு செமத்தியாப் போட்டேனப்பா.

கோபால்: ஆடா நம்ம இருக்கிற தெலவரமும் சரியில்ல. இன்னும் ரெண்டு வருசத்தில தேர்தல் வேற நடக்கப் போவுது. திருப்பியும் கொலப்பம் வருமோ என்னமோன்னு பயமா வேற இருக்கு.

ராமசாமி: அட சரிதான், வடு அண்ணே. பயந்தா இவனுங்க நம்ப மேல குதுரதான் உடுவானுங்க.

காட்சி — II.

பாத்திரங்கள்: கோபால், அவன் மனைவி செல்லம்மா.

சமையலறையில் செல்லம்மா ரொட்டி சுட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

கோபால்: (யோசனையோடு பலாக்கட்டையில் அமர்ந்தவாறே) ச்சா, நாடல் இருந்து கூலி பட்டாளத்த கூட்டிக்கிட்டு வருவானுங்க போலிருக்கே. தேவடியாப் பசங்க

செல்லம்மா: ஏய்! என்னு வந்ததுல இருந்து பாக்குறேன். ஒரே தாதான் மொனகிக் கிட்டே இருக்க. இதுக்கு என்னு அர்த்தமாம்?

கோபால்: இப்ப ஒனக்கென்னு. நான் மொணவு னுத்தான் என்னு, மொணவாட்டிதான் என்னு. ஒங்கருக்கெல்லாம் தான் தலையில் சரக்குங்குறது இல்லையே. ஏதாவது கரச்ச வந்திச்சின்ன மட்டும் ஊனை உட்டுக்கிட்டு ஓடா தெரியும்.

செல்லம்மா: சரி, சரி நிறுத்து. இவுக பெரிய வீராப்புல மார தொறந்து போட்டுக்கிட்டு போவாங்க யாரு. போன கொலப் பத்து நேரம், பக்கத்து தோட்டத்துல கொல்லுன்னு சொல்லியும் நீ எட்டிப் பாத்தியா? பெரிய என்னமோ வீராப்ப பத்தி பேசறியே.

கோபால்: அந்தக் கதைய வடு. இப்ப என்னு நடக்குதுன்னு, நம்ப ராமசாமி தொரைய செமத்துனதுல, தொர பய ஒடிப்போயி நாட்டானுங்களை செலப்பி உட்டுருக்கான். நெலம நல்லதாத் தெரியல.

செல்லம்மா: நெம நல்லா இல்லன்னு தெரிஞ்சுக் கிட்டேதான் இங்க அடுப்படியில ஒக் காந்துகிட்டு மொணவரியா. நல்ல ஆம்பளத்தான் போ. போயிட்டு, நம்ப அடுத்த வீடு, தொங்க வீடு எல்லாத் துக்கிட்டியும் கலந்துபேசி, தேவை யானத செய்வியா, இங்க பொம்ம னாட்டி காலடியில ஒக்காந்து மொண வறியே... .. லெட்சணந்தான்.

கோபால்: (எழுந்தவாறே) அதெல்லாம் கண்டு பேசிப்புட்டுதான் வந்திருக்கேன். என வாட்ட பயலுவ எல்லாம் பாதையில் காலலுக்கு எறங்கிப்புட்டானாங்க. நானும் போவனும். நீ ரொட்டிய தட்டு.

காட்சி — III.

பாத்திரங்கள்: கோபால், செல்லம்மா.

அதே அடுப்படியில், செல்லம்மா தேநீர் தயாரித் துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

கோபால் வந்து, கொண்டு வந்த கம்பைக் கத வடியில் சாத்தி வைத்துவிட்டு அமர்கின்றான்.

கோபால்: ஹே, ஹே, (சிரிக்கிறான் சத்தமாய்)

செல்லம்மா: என்ன, ஐயாவுக்கு இன்னைக்கு தமாசு தாங்க முடியல. ஹே, ஹேன்னு சத் தம் போட்டு சிரிக்கிறே.

கோபால்: நம்ம ராமசாமி இருக்கானால். (சிரித் துக் கொண்டே) ஒரு நாட்டானுக்கு போட்டான் பாரு பொடரியில... .. எப்படி கத்திக்கிட்டு ஓடினான் தெரியுமா?

செல்லம்மா: எப்படி எனக்குத் தெரியும்? நான் என்ன ஓங்கூட வந்து பாத்துக்கிட்டா இருந்தேன்?

கோபால்: நேத்து ராவு காவல் காத்தோமுல்ல. அப்பு நான் கொஞ்சம் கண்ணசந்துட் டேன். நம்ப ராமசாமி தரின் எழுப்பு ருன். என்னடான்னா, லொறி வரு துன்னான். எனக்கு மொதல்ல வெள்ளங் கல. லொறியா, என்ன லொறின் னேன். லொறிதான், ஆளு ஏத்திக் கிட்டு வருது போல எழும்புன்னான். ஓ! டெல்டாவுல அடிச்ச மாதிரி அடிக்க பினான் போட்டு வர்ருங்க ளாக்குமுன்னு நெனைச்சுக்கிட்டே விருட் டுன்னு எந்திரிச்சி பத்தாலொறிதான். ராமசாமி தான், எல்லாத்தையும் லீட் பண்ணி, லொறி வர்ற சமயமா பாத்து கல்ல உருட்டிபோட சொன்னான். இந்தா இத்தண்டி பாற. எனக்கு எங்க இருந்து அவ்வளவு பலம் வந்திச் சோ தெரியல. ஒரே தள்ளுதான். போயிட்டு லொறி முன் ரேராதையில் அடிச்சி, லொறியே ஆட்டங்கண்டு போச்சி. நம்ப பசங்க ஓடனே உட் டானுங்க பாரு கல்லுல, இடி மொழங் குற மாதிரி - சத்தம். லொறிக்குள்ள அம்மே, அம்மேன்னு கத்திக்கிட்டு வெளிய குதிச்சாங்க. குதிச்ச ஓடனையும் கல்லடி பொறுக்காம அவனுங்க கிணங்கையில், கல்லெல்லாம் முடிஞ் சிரிச்ச. ஓடனே, கருங்காலி கம்புகள தூக்கிக்கிட்டு ரோட்டுல குதிச்சு, வெலாகனா வெலாக... ..

செல்லம்மா: சரி, இந்த தேக்தனிய குடி. ஆமா, நாளைக்கு போலிசு வருதாமே?

கோபால்: பொலிசா, ம்.. பெரிய பொலிசு. கொண்டு போயித்தான் அடைக்கட் டுமே, கொஞ்ச நாளைக்கு இருந்துப் புட்டு வரலாம்.

— (திரா) —

காதல்தான், கண்ணே!

உனது மெல்லுடல்
நான் சீராட்டுவேன். காதலிப்பேன்
பொருகளத்தில் முடமாகி
தேடுவோர் நாடுவோர் இல்லாது
எஞ்சிய ஒரே காலை
பிரியமாய்ச் சீராட்டும் வீரன்போல
உன் மெல்லுடலைச் சீராட்டுவேன்.

— மயோக்வாஸ்க்கி

அடுத்த இதழ்க்குருஷேத்திரத்தில்..!

“நவீன இலக்கியத்தில் இருப்பு வாதம், அந்நியமாதல் போன்ற சில தத்துவப் போக்குகளின் பாதிப் பும் விளைவுகளும்”

எழுதுங்களேன்—!

சிங்கத்தின் பாதம்

— நிக்கலாய் தீஹனஸ்

கரை கடந்த
காளியங்கள்

நகரின் அபாய அறிவிப்புச் சங்குகள் ஓலமிட்டன...
தாய்மார்கள் அவசர அவசரமாகத் தமது பிள்ளைகளை
ஒன்று திரட்டி விமானத் தாக்குதல் காப்பறைக்குள்
ஓடினார்கள்... இவனோ கட்டிடத்துக்குப் பின்னால்...!

“நாகத் தியின் வெம்மையில் வாடிய இந்த இளம்
தவிரின் உளக்கொதிப்புத்தான் எத்துணை தீவிரமானது?
அவன் அன்னை அவளைக் ‘கண்ண’ என்கிறான். எமது
ஆயர்பாடிக் கண்ணனிடம் நாம் காணக் கிட்டாத எத்
தனை நியாயங்களை இந்த வொல்காவின் புதல்வனிடமி
ருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது...”

“வீட்டில் உன்னை ஓயாத
தொல்லையாய் இருக்கிறதே”
என்று எந்நேரமும் பெரியவர்கள்
அலுத்துக் கொள்ளும்படியான
பிள்ளை அல்ல யூரா. சின்னஞ்
சிறியவனே என்றுலும்—ஏழு
வயதே ஆகிறது—வீட்டிலே அவன்
தங்குவதில்லை பொழுதுக்கும் பூங்
காவுக்கோ, தெருவுக்கோ, விலங்
கினக் காட்சிச்சாலைக்கோ போய்
விடுவான். விலங்கினக் காட்சிச்
சாலை அவன் வீட்டுக்கு நேர்
எதிரே இருந்தது. அடிக்கடி
அவன் அங்கே சென்றுவிடுவான்.
அங்கிருந்த விலங்குகளை அவன்
நேசித்து வந்தான்.

ஆனால், அவன் இதை ஒத்துக்
கொள்ள வெகுவாய்க் கூச்சப்பட்ட
டிருப்பான் என்றபோதிலும்,
இவற்றை எல்லாம் விட அதிக
மாய் அவன் நேசித்தது, களிக்கல்
காரையால் செய்யப்பட்டுக் காட்
சிச்சாலையின் நுழைவாயிலில் ஒரு
தூணில் நின்ற மாபெரும் சிங்க
மாகும்.

முதன் முதல் அதை அவன்
பார்த்தது முதலாய் அந்தக் கண்

னுக்கு இனிய சிங்கத்திடம் அள
விலா அன்பு கொண்டிருந்தான்.

“அம்மா இங்குள்ள விலங்கு
களுக்கு யாரும் தீங்கிழைக்காதபடி
இந்தச் சிங்கம் தானே இந்தக்
காட்சிச்சாலையைக் காவல் புரிகி
றது” என்று ஒருநாள் கேட்டான்.

“ஆமாம். ஆமாம்,” என்று
அவன் அம்மா எதையோ நினைத்த
படி இவனுக்குப் பதிலளித்தான்.
இந்த முக்கிய விவகாரத்தில்
அம்மா தன் கருத்தை எதிர்க்கா
தது குறித்து அவன் மனம்
மகிழ்ந்து கொண்டான்.

களிக்கல் காரையாலான
அந்த மாபெரும் சிங்கம் யாவற்
றுக்கும் அதிபராய் நுழைவாயிலில்
கம்பீர உருவமாய் அமைந்திருந்
தது. அதைக் கடந்து செல்லும்
போதெல்லாம், அதற்கு உள்ளப்
பூர்வமான அண்பும், மரியாதையுக்
செலுத்தி அவன் வாழ்த்துத் தெரி
விப்பது வழக்கம்.

நகரின் அபாய அறிவிப்புச்
சங்குகள் ஓலமிட்டன; தாய்மார்க்
கள் அவசர அவசரமாகத் தமது

பிள்ளைகளை ஒன்று திரட்டி, விமா
னத் தாக்குதல் காப்பறைகளுக்
குள் அழைத்துச் சென்றார்கள்,
காப்பறையினுள் ஒரு பெஞ்சின்மீது
யூரா அமர்ந்திருந்தான். அவனு
டைய சின்னஞ் சிறு நெஞ்சு பட
படத்துக் கொண்டது. தணிவான
குவிமாடமாய் அமைந்த அந்தப்
பெரிய நிலவறையில் பீதியூட்டும்
உறுமல்கள் தெளிவாகவே காதில்
விழுந்தன. சில சமயம் நிலவறை
யே நடுக்கம் கொண்டுவீட்டது
போல் அதிர்ந்து குலுங்கியது.
வேர்களிலிருந்து மண் கசிந்து
விழுந்தது. வெளியே கண்ணாடி
உடைந்து நொறுங்கும் சப்தம்
கேட்டது.

“கொள்ளைக்காரர்கள், திரும்
பவும் தாக்குவதற்காக வருகிறார்
கள்” என்று சில பெண்கள் ஆத்
திரமாய் முணுமுணுத்தனர்.
வயது முதிர்ந்த பாட்டிமார்கள்
வெடியோசை எழுந்த ஒவ்வொரு
தரமும் சிலுவைக் குறியீட்டுக்
கொண்டனர்.

திருமென அந்தக் கட்டிடமே
பயங்கரமாய் ஆடிக் குலுங்கியது.
வேர்சுருடன் சேர்த்து ஓக்

மரத்தை அப்படியே பெயர்த்து தெடுப்பது போல் யாரோ சிலர் அந்தக் கட்டிடத்தை அவன் நிலவறை, அடித்தளம் ஆகிய யாவும் அடங்கலாய் அடியோடு மண்ணிலிருந்து பிய்த்தெடுக்க முயன்ற பின் வேண்டாமென முடிவு செய்து முழு வலிவையுங் கொண்டு அதை ஓர் உலுக்கு உலுக்கி விட்டுச் சென்றது போலிருந்தது.

“நமக்கு மிகவும் அருகாமையில் விழுந்த குண்டு” என்று யூராவின் தாய். “நம்முடைய வீட்டுக்கு நேர் எதிரே விழுந்திருக்க வேண்டும்.....”

அவளது ஊகம் சரியாகவே இருந்தது. அபாய நீக்க அறிவிப்பு அளிக்கப்பட்டதும், குண்டுகள் எங்கே விழுந்தன என்று பார்ப்பதற்காக எல்லாரும் அடித்து மோதிக்கொண்டு ஓடினார்கள். யூரா அவன் தாயுடன் கூட ஓடினான். கடைசிக் குண்டு விலங்கினக் காட்சிச்சாலையில் விழுந்து சேதப்படுத்தியிருந்தது. ஒரு யானை கொடியுண்டுவிட்டது. ஒரு குரங்கு

காயமுற்றிருந்தது. பிரண்டுபோன கலைமான் தெரு வழியே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தனக்குக்கிடைத்த சுதந்திரத்தை என்ன செய்வதென்று அதற்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் யூரா திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையேதான் சுட்டிக்காட்டி விம்மி விம்மிக் கூவிக்கொண்டிருந்தான்.

“அம்மா, சிங்கம்! அம்மா சிங்கம்!”

யூராவின் கூச்சல் சொல்லொணாத் துயரங் கொண்டதாய் ஒலிக்கவே, அவன் தாய் தன்னையும் அறியாமல், அவன் சுட்டிக்காட்டிய திசையில் திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கே அவளது மகோன்னத மூர்த்தி—கனிக்கல் காரையில் செய்யப்பட்ட அந்த மாபெரும் சிங்கம்—விளாப்பக்கமாய் விழுந்து கிடந்தது. பிரமாண்டமான அதன் வெண்ணிறத் தலை அதன் பாதத்தின் மேல் சவிழ்ந்திருந்தது. பின்னங்கால்கள் இரண்டும் தகர்ந்து விட்டன. முன்னங்கால் ஒன்றின் பாதம் கிள்ளிப்பின்மாகிவிட்டது.

ஆனால் இப்போதும் சிங்கத்தின் பிடரி மயிர் கம்பீரக் காட்சியளித்தது. எப்போதும் போல் சிங்கத்தின் பார்வையும் ராஜகம்பீரம் வாய்ந்ததாய் இருந்தது.

“கொள்ளைக்காரர்கள் அதைக் கொன்றுவிட்டார்கள் அம்மா!” என்று கூச்சலிட்டான் யூரா. அந்தக் கொடிமலர்களை எதிர்த்து அதுவும் போராடி வந்தது அம்மா.....!”

குண்டுச் சிதறல்களால் தாக்க குண்டு விடுபட்டிருந்த அந்தத் தூண்டில் ஓடிச்சென்று அதனடியில் அவன் எதையோ தேடினான். அவளது நீல நயனங்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வழிந்தோடியது. அங்கே உடைந்து கிடந்த பாளங்களை அவன் கிளறிப் பார்த்தான். சுற்றுமுற்றும் உற்று நோக்கித் தொடர்ந்து தேடிய பின் ஏதோ கிடைக்கவே அதை எடுத்துப் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டான்.

THIS IS OUR TRADE

UNICORN METALICS COY.

GENERAL HARDWARE MERCHANTS

346, Sri Sangaraja Mawatha
Colombo-10.

T'Phone: 32891

“யூரா, அங்கே என்ன செய்கிறாய் நீ?” என்று கேட்டாள் அவள் தாய். “குப்பைகளைத் தைக் கொறிக்கொண்டுநிற்கிறேயே. மேலேல்லாம் அழுக்கு ஆக்கிக்கொள்வாய். கல்லையும், கட்டியையும் பொறுக்காதே, கீழே போடு...”

ஆனால் யூரா அவனது சிங்கத்தை விட்டு விலகி வரவில்லை. அடிபட்டுவிட்ட தூணைச் சுற்றி வந்தான். கீழே வீழ்ந்து கிடந்த சிங்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். விலங்குகளது வாழ்வையும், அமைதியையும் காத்து, காட்சிச்சாலை நுழைவாயிலில் நின்று நின்ற அந்த வாயில்லா ஜீவனைத் தன் நினைவில் என்றென்றுக்குமாய் இருந்திக் கொள்ள விரும்பிய வளைப் போல் அதைக் கூர்ந்து கவனித்தான்.

குண்டு வெடி குழிகளையோ, இடிந்து போன கிராதி அடைப்பையோ, கவிழ்ந்து கிடந்த பெட்டிக் கடைகளையோ, ஒருசில பலகைகள் மட்டுமே உடையாமல் எஞ்சியிருந்த கட்டணச் சாவடியையோ அவன் பார்த்தான் இல்லை. கரட்சிச்சாலையில் அங்கும் இங்கும் ஓடிய துருவ நரியையும் கூட அவன் கவனிக்கவில்லை.

அவனது சிங்கம் மட்டுந்தான் அவன் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது.

போர்த் தழும்பேறி அழுக்குப் படிந்த படையாள் ஒருவர் ஒரு நாள் அந்திப் பொழுதில் அவன் தாயைப் பார்ப்பதற்காக வந்திருந்தார். மேசையின் முன்னால் அயர்ந்து அவர் தேனீர் அருந்தினார். தூக்கக் கலக்கத்துடன் யூரா அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் கண்கள் அவனையும் மீறி இடையிடையே மூடிக் கொண்டன. அன்று பகலில் ஓயாமல் அவன் ஓடிக்கொண்டிருந்ததால் களைத்துப் போயிருந்தான். படையாள் கூறியது பலவும் அவன் காதில் விழவில்லை. படையாள் போர்முடையைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருந்தார். தன் தோழர்கள் எவ்வளவு சிறந்த

போர் வீரர்கள், ஜெர்மனியர்களை எதிர்த்து அவர்கள் எப்படியெல்லாம் போராடினர், செயற்கரிய வீரச் செயல்கள் புரிந்தனர் என்று அவர் கூறினார். யூராவின் தாயினுடைய சகோதரரைப் பற்றியும் அந்தப் படையாள் சொன்னார். அவருக்குச் செங்கொடி விருது அளிக்கப்பட்டிருப்பதாக அறிவித்தார். களைப்புற்றிருந்த யூரா நாற்காலியில் இருந்தபடி தூங்கி விழுவதைக் கவனித்த அவன் தாய், அவளைப் படுக்க வைப்பதற்காக அழைத்துச் சென்றாள். ஆடைகளைக் கழற்றி விட்டுப் படுக்கையின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்த யூரா அவன் தாயிடம் கேட்டான்.

‘மிஷா மாமாவுக்குச் செங்கொடி விருது அளிக்கப்பட்டிருப்பது மெய்தானா?’

‘ஆமாம், மெய்தான். நாஜிகளை எதிர்த்துப் போராடினார் அவர். உனக்கு வயது வந்ததும் நீயும் அதேபோல் வீரனாகப் போரிடுவாய். மிஷா மாமா இங்கே வருவார். எப்படிப் போராடுவதென்று உனக்குச் சொல்லித் தருவார்’

‘அம்மா’ என்றான் அவன், ‘அந்தச் சிங்கத்தைப் போலத்தானே போராடினார்...’

‘எந்தச் சிங்கத்தைச் சொல்கிறாய்?’ என்று கேட்டாள் அவன் தாய். ‘வீரம் மிக்கவரைப் பற்றி அப்படிச் சொல்வது வழக்கம்— சிங்கமெனப் போர் புரிந்தார் என்பார்கள்...’

‘அந்தச் சிங்கத்தைப் போல் போராடினார் என்றுதான் அதற்கு அர்த்தம்’ - அவன் தாய் சொன்னதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமலேயே கூறினான் யூரா. ‘அஞ்சாமல் திரமுடன் போராடினார் என்பதைக் குறிக்கிறது அது. நானும் அப்படித்தான் போராடுவேன்...’

‘சரி, இப்போது நீ படுத்துறங்க வேண்டும்’ என்றான் அவன் தாய். திரும்பவும் அபாய அறிவிப்பு அறிவிக்கப் படலாம். சங்குகள் மறுடியும் கவுவதற்குள் நீ

நன்றாகத் தூங்கியெழுந்தாகவேண்டும்.’

அபாய அறிவிப்புகள் இப்போது அன்றாட நிசுழ்ச்சிகளாகி விட்டன யூராவைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவன் தாயால் தேடிப் பிடித்துக் காப்பறைக்குள் அழைத்துச் செல்ல முடியவில்லை. தெருவிலே அவன் எங்காவது ஓடிச் சென்றிருந்தான், அல்லது கட்டிக் கூரைக்குப் போயிருந்தான், அல்லது முதல் உதவிக் களத்திலே இருந்தான். விமான-எதிர்ப்புப் பிரங்களின், கட்டிடங்கள் ஆடிய திர்வது, குண்டுகளின் வெடியொலி ஆகியவை எல்லாம் அவனுக்குப் பழக்கப்பட்டவை ஆகிவிட்டன.

‘நீ எங்கே போயிருந்தாய்?’ என்று அவன் தாய் கடிந்து கொள்வாள். ‘எல்லா இடங்களிலும் உன்னைத் தேடிப் பார்த்தேன் - எங்குமே இல்லை நீ. எவ்வளவு துணிச்சல் இருந்தால் வீட்டிலிருந்து அவ்வளவு தூரம் செல்வாய்? உன் அப்பா இங்கு இல்லாமல் நீ கட்டுக்கு அடங்காதவனாகி விட்டாய். அவர் திரும்பி வரட்டும், உனக்குத் தக்கபடி பாடம் பயப்பிப்பார், நீ எனக்கு அடங்க மாட்டேனென்கிறாய்.’

‘நமது கட்டிடத்திற்குப் பின்னால் நான் தடுப்பரண் அமைத்துக் கொண்டிருந்தேன்’ என்று காரியார்த்தமான முறையில் பதிலளித்தான் அவன்.

‘தடுப்பரணா?’

‘ஆமாம், பெரிய தெருவில் அமைத்தார்கள். நான் பார்த்தேன். அதைப்போல் நாங்கள் இங்கும் அமைத்து வருகிறோம்... எல்லாப் பையன்களுமாகச் சேர்ந்து...’

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு கனத்த குண்டு வீச்சுக்குப் பிற்பாடு உணர்விழந்த நிலையில் யூராவை வீட்டுக்குத் தூக்கி வந்தார்கள். முகம் வெள்ளை வெளேரென வெளுத்துப் போய், முடிகள் கலைந்து தொங்க அவனது தாய் நடுங்கும் கைகளால் அவன் ஆடைகளைக் கழற்றினாள். அசை

யாமல் அவன் அமைதியாகப் படுத்திருந்தான். ஏற்கனவே அவனுக்கு உணர்வு திரும்பி வந்தது. வெடிப்பு அதிர்ச்சியலை மோதி அவனைத் தரையிலே வீழ்த்திவிட்டுச் சென்றதே ஒழிய அவனுக்கு அடிபட்டு விடவில்லை.

'நமது கட்டிடத்திற்குப் பின்னால் நான் தடுப்பரண் அமைத்துக் கொண்டிருந்தேன்' என்று குற்ற உணர்ச்சியுடன் ஒலித்த மெலிந்த குரலில் அவன் சொன்னான். 'அம்மா நான் உயிரோடு தான் இருக்கிறேன். நீ பயப்படாதே என்றான்.

கைக்குட்டையை எடுக்க விரும்பி அவனுடைய பைகளுக்குள் கையை விட்ட அவன் தாய், அவற்றுள் இருந்தவற்றை வெளியே எடுத்தாள்.

'வேண்டாத குப்பைகளை பைக்குள் வைத்திருக்கிறாயே' என்று சொல்லி, அழுக்கேறி வெண்மை இழந்திருந்த ஒரு பெரிய காரைக்

கட்டியை அவள் வெளியே எடுத்தாள்.

'அம்மா, அதை வெளியே எறிந்து விடாதே!' என்று கத்தி ஒன் யூரா. 'சிங்கத்தின் பாதம் இங்கேயே இருக்கட்டும்! அது எனக்கு வேண்டும். நினைவுச் சின்னமாய் வைத்திருக்கின்றேன்...'

அவன் தாய் அந்தக் காரைக் கட்டியை வியப்புடன் உற்று நோக்கினாள். ஆமாம், வளைந்த ஒரு பெரிய நகத்தை அதில் காண முடிந்தது.

'எதற்காக இதை எடுத்து வைத்திருக்கின்றாய்?' என்று கேட்டாள் அவன் தாய். 'கூளங்களைக்

கிளறி அன்று இதைத்தான் எடுத்து வைத்துக் கொண்டாயா?'

'இது ஒரு நினைவுச் சின்னம்' என்று சொல்லி நெற்றியைச் சுளித்துக் கொண்டான் அவன்.

'கண்ணா எனக்குப் புரியவில்லையே — உனக்கு ஏன் இந்த நினைவுச் சின்னம்?' என்று அவன் தாய் அருமையாய் அவனைக் கேட்டாள்.

'அந்தச் சிங்கத்துக்காக நான் பழிதீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் இங்கே என்னிடம் வரட்டும். அவர்கள் மறக்க முடியாதபடி நான் செம்மையாகக் கொடுப்பேன்...'

நன்மீ:

'சாவுக்கு அஞ்சாத சிறுவர்கள்'

அது, தன் கடமையை முடித்த பின்னர்!

சாகட்டும்; புரட்சியின் அடிமட்ட ஊழியன் போல் ஊர் பேர் தெரியாமல் வீழ்ந்துபோன எம்வீரர்கள் போலே சாகட்டும் என் கவிதை.

— மயோக்வாஸ்க்கி

WE WEIGH A LOT!

Apex Steel Company

STEEL MERCHANTS & SUPPLIERS

F4, Abdul Jabbar Mawatha,
Colombo-12

Telephone: 31295

அலை அலையாய்
சரம் சரமாய்

செண்பகத் தோட்டம்!

எங்கெங்கும் காணும் இனைய தலைமுறையைச் சார்ந்த இதயங்களின் கம்பீரப் பிரகடனங்களாய் உருவாகி அலை அலையாய், சரம் சரமாய் ஒலிக்கும் லரி+ளுக்கு 'செண்பகத் தோட்டம்' என்ற இந்தப் புதிய பகுதி தளம் அமைக்கும்.

எமது சென்ற இதழ்களின் தலையங்கம் ஒன்றில் இப்படிக்கருத்துப்பட குறிப்பிட்டோம், 'நாமே குழந்தைகள் தான். இங்கே இலக்கியப் பிரவாகத்தில் கரை சேர முயலும் நாமே குழந்தைகள் தான். இன்று இந்தக் குழந்தைகளுடன் இணைந்து ஒன்றி கைகோர்த்துச் சங்கமிக்க முயலும் இலக்கிய முகங்கள் தான் எத்தனை எத்தனை' என்று.

இதோ, கீழே தீர்த்தகரைக்குத் தமது ஆதரவை, அன்பை தமது இலக்கியச் சிந்தனையின் வாயிலாக வடித்துத் தர முன்வந்த இனைய தலைமுறையினரின் அள்ளிச் சொரியும் மலர்க் கொத்துக்கள்! — இங்கே இந்த செண்பகத் தோட்டத்திலே!! — பகிர்ந்து கொள்வோமா?

★ எரிமலை இதயங்கள்

இ. ஜெயபூரணபாலா

உள்ளத்தினுள்ளே ஓராயிரம் உணர்வுகள்
உணர்ச்சிகளில் எல்லாம் ஏதேதோ ஏக்கங்கள்
உள்ளதைச் சொன்னால் ஒங்கிடும் எதிர்ப்புக்கள்
உரிமையைக் கேட்டால் உயரும் தும்பாக்கிகள்
உண்மையில் உன்னைச் சங்கடப்படுத்தும்!

பாவங்களை எல்லாம் நாமா செய்கிறோம்
பார்ப்பதற்கு நாங்கள் ஏதுவாக இருக்கிறோம்
பாரபட்சம், பயமுறுத்தல் பல்வேறு அநீதி
பாரம்பரிய பிரதேசத்திலும் பாதுகாப்புப் பஞ்சம்
பாரினில் நாமும் மனிதர் என்ற எண்ணம்!

இதயங்களில் எல்லாம் ஒரேவித கிறீல்கள்
இதனால் எம்மூள் குமுறும் குரோதங்கள்
இருப்பினும் இங்கே கேட்பதெல்லாம் கோஷங்கள்
இவற்றினூடே வெளிக்கும் வேஷங்கள்
இனிமேல் பிறக்கும் எரிமலை இதயங்கள்!

★ காணாமல் போனவர்களிடம்...?

கிறிஸ்டி பாக்கியநாதன்

காணாமல்போன ஆட்டைத் தேடிய இயேசுவே
இன்று ஏழை ஆடுகளை
பண ஓநாய்கள் குதறுகையில்
நீர் எந்த மலையில் பிரசங்கித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்?

பலனை எதிர்பாராத கடமையை உபதேசித்த கண்ணனே!
நாங்கள் கடமையைச் செய்து
கால் வயிறேனும் நிரப்பாமல் தவிக்கையில்
நீர் எந்தக் குசேலரைத் தேடிப் போய்விட்டீர்?

அகிம்சையை அருமையாய் போதித்த புத்தரே
உமது புத்திரர்களின்று சுயநலப் பந்தயத்தில்
தங்கள் உயிர்களைக் காற்றிலே கலக்க விடுகையில்
நீர் எந்த மரத்தடியில் இன்னும் தவமிருக்கின்றீர்?

★ சபிக்கப்பட்ட

யெளவனம்

லோ. ஜெயப்பிரகாஷ்
சேலம்

உன் பார்வை வேண்டி
என் பார்வைகளை பாசகமாக்கியபோது
கதவுகளை —
சத்தமிட்டுச் சாத்தினாயே...
இன்றுதான் புரிந்தது, அது
பிச்சையிட விருப்பமில்லாததால்,
ஏதுமில்லாததால் என்று.
அன்று—
இறுகியது உன்மனம் மட்டுந்தான்
என்று அனுமானித்தேன்
ஆனால்...

இன்று நான்
உனக்காகக் கரைகின்றேன்.

காலம் உன்னையா
களமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்!

போகட்டும் விடு,
நாம் நண்பர்களாவது ஆவோமே!
'உலகம் ஏசும்' — எனுதே
நான் சிரித்து விடுவேன்.

வற்றிப்போன ஆற்றில்
நீந்த முடியுமா என்ன!?

★ தனித்துக் கிடக்கும்
இதயம்
கணபதி கணேசன்

கொள்ளைகளும் கொலைகளும்
சமூகத்தைக் குதறியெறிய
ஐனநாயகம் இங்கே
வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகப்
பாவலா பண்ணுது...

சுரண்டலைப் போக்கி
மக்கள் —

சுதந்திரத்திற்கு வழிகாட்ட
வேண்டியவர்களே...

சுரண்ட முற்பட்ட
சுவாரஸ்யங்கள் இங்கே
அநேகம் உண்டு.

இடது பாதியாகவும்
வலது பாதியாகவும்
இடது வலதாகவும்
பிரிந்து கிடக்கையில்
இதயம் ஏனோ இங்கே
தனித்துக் கிடக்குது...!

★ எப்போது?

A. C. இராமச்சந்திரன்
ஓமான்

சமூகத்து ஏணிகளே — நீங்கள்
ஏறுவது எப்போது?

அருமைத் தாயகத்தின்
அஸ்திவார அடுக்குகளே — நீங்கள்
ஆகாயச் சூரியனின்
அருள் காண்பதெப்போது?

நன்றிக்கிலக்கணமாய்
நாப்போல் உழைத்தோரே—உம்மைக்
கொன்றிட நினைத்தவர்க்கு
குழி செய்வதெப்போது?

பொறுமைக்குப் பூமியைப்போல்
புண்ணியம் காத்தோரே போதும் —
நீங்கள்

எரிமலைக் குழம்புகளாய்
எழுச்சி கொள்வதெப்போது?

சமவுரிமை கேட்போர்க்கு
'சு'வதுதான் பரிசென்றால் — இவர்
என்னுக்கும் 'சாவு செய்வோம்'
என்றுரைப்ப தெப்போது?

★ கொம்பை ஒடித்தீடுக!

ஸ்ரீதேவியிரியா

சோர்ந்து விடாதீர் — மாந்தர்களே
சோர்ந்து விடாதீர்கள்...!
சூழ்ந்திருக்கும் துன்பக்காட்டைக்
கண்டு சோர்ந்து விடாதீர்கள்!

தேசத்தின் பொருளாதாரத்தை
தேக்கிப் பாதுகாத்து ..

தேயிலைத் தோட்டங்களில்
நிமிர்ந்து நிற்கும்
கந்தாணிகள் நாம்.

அறியாது — எம்மை முட்டிமோதி
உடைத்து சீர்குலைக்க வரும்
முட்டாள எருமைகள் ஒருநாள்
கொம்பொடிந்து 'கோ'வென்று...

நீ . பயந்துவிடாதே
இளஞ்சே!

இந்தச் சொறி நாய்களின்
வெறியைக் கண்டு

உருக்குப் போன்ற உன் கரங்களே
உனக்குத் துணை!
முட்டாள எருமைகள்
கொம்பொடிந்து...?

★ என் நம்பிக்கை

மா. பாலகிருஷ்ணன்

வளைவுகள் நேராகலாம் — அதில்
வாழ்வுகள் வளமாகலாம்
முள்ளும் மலராகலாம் — நறுமணம்
அதில் காணலாம்.

பிளவுகள் இசைவாகலாம் — அதில்
இழப்புகள் ஈடாகலாம்
கலகங்கள் கனிவாகலாம் அதில்
கனவுகள் நனவாகலாம்.

Importers, Manufacturers, Suppliers & Contractors
Dealers in Electrical Goods & Concrete Poles.

Rexel Trading Company

232/B, Bandaranaike Mawatha,
&
116/A, Messenger Street,
Colombo-12

Telephone: 36381

சமூகம்

இனவெறியாட்டம்... மலையக மக்கள்...! எதிர்காலம்...!!

மோசமான கரண்டலுக்கு மத்தியில் தன்னலமற்று இந்நாட்டுக்கு உழைத்த மலையக மக்களுக்கு இன்று இழைக்கப்பட்டிருக்கிற நன்றியற்ற துரோகச் செயலால் அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கிறது அச்சமல்ல. மாறாக வஞ்சிக்கப்பட்டு விட்டோம் என்ற விரக்தியும் ஆவேசமுமாகும். மலையகத் தலைமைகளும், மலையகத்தின் எதிர்காலத்தில் அக்கறை உள்ளவர்களும் ஒன்றுபட்டு நிதானித்து முடிவெடுக்க வேண்டிய கடமையை வரலாறு வேண்டி நிற்கிறது.

மலையக மக்கள் பெருந்தோட்டக் குடியேற்றங்களை நாடி இங்கு வந்தமையும், அதன் பின்னர் இந்த ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட காலத்தில் அவர்கள் அமைத்துக் கொண்ட வாழ்க்கையும்—இன்னல்கள், போராட்டங்கள் ஆகியவற்றுக்கூடாகவே நிறைவேறியிருக்கின்றது. இந்தப் போராட்டங்களில் அவர்கள் காட்டிய தீரமும், தியாகங்களும் தம்மை இந்த மண்ணோடு இணைத்து அடையாளங்காணவும், தோட்டங்கள் என்ற தனிமைப்புறங்களில் இருந்து விடுபட்டு தேசிய அரசியலில் பிரவேசிக்கவும் உதவியிருக்கின்றன.

இந்நாட்டு வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டங்களின் சங்கநாதம் மலையகத்தில் ஒலித்ததைப் போல எங்கும் ஒலித்ததில்லை. தொழிற்சங்கப்போராட்டங்களில் ஆயுதப் படையினரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குப் பலியான இருபது பேர்களில் 18 பேர்கள் மலையகத் தொழிலாளர்களாவர்.

இந்நாட்டின் தொழிலாள வர்க்க எழுச்சி குறித்து நேர்மையாக சரித்திரம் எழுதும் யாரும் முல்லோயா, கிணக்கொலை துப்பாக்கிச் சூட்டு சம்பவங்களில், மலையகத் தொழிலாளர் காட்டிய தீரத்தை மறைத்து எழுத முடியாது. தோட்டத் தொழிலாளரே இந்நாட்டின் சமூக மாற்றத்திற்கான பிரதான அரசியல் சமூகக் காரணியாகவும், தலைமையாகவும் இருப்பார்கள் என சில இடதுசாரி அணிகளை கருதச் செய்யும் அளவிற்குக்கூட மலையகத்தில் எழுச்சி அலைகள் பரவலாகப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

மலையகம் விழிப்பு பெறத் தொடங்கிய காலத்தில் இருந்தே பாரபட்சமும், அடக்கு முறைகளும் வேறெந்த இனத்தையும் விட தோட்டத் தொழிலாளர் மீது பிரயோகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. 1930-ம் ஆண்டு முழு நாடும் சர்வஜன வாக்குரிமையைப் பெற்ற போதும், மலையகத் தொழிலாளர்கள் வித்தியாசமான அடிப்படை

— எல். சாந்திசூமார்

யிலேயே கலிக்கப்பட்டார்கள். இதனால் வாக்களிக்கும் வயதில் நாற்பது சதவீதத்திற்கும் குறைவானவர்களே மலையகத்தில் வாக்குரிமை பெற முடிந்தது. 1937-ம் ஆண்டு உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமையில் இருந்து மலையகத் தொழிலாளர்கள் வெளியே நிறுத்தப்பட்டார்கள். 1948-ம் ஆண்டு யு. என். பி. அரசாங்கத்தின் தலைமை என்பது சதவீதத்திற்கும் மேலான மலையக மக்களை வாக்குரிமை அற்றவர்களாக, அடிப்படை மனித உரிமைகளே மறுக்கப்பட்ட நாடற்றவர்களாக்கியது.

1947-ம் ஆண்டு தேர்தலில் மலையகம் சார்பாக தெரியப்பட்ட ஏழு அங்கத்தவர்களும் பாராளுமன்றத்தில் இடதுசாரிகளை ஆதரித்தார்கள். இந்நாட்டின் பெரும்பான்மை இனம் கூடத் தனது பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தை வர்க்கச் சார்பாக இடதுசாரிப் போக்கில் இந்த அளவுக்கு பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியதில்லை.

1948-ம் ஆண்டில் இந்நாட்டில் காலனித்துவ ஆதிக்கம் முடிந்து அதன் உள்நாட்டுத் தொடர்ச்சியாக இனக் காலனித்துவம் ஆரம்பித்ததின் முன்னோடியாக மலையகத் தமிழரின் பிரஜா உரிமைப் பறிப்பு அமைந்தது. இதில் இருந்து, இனக் காலனித்துவம் தனது சொகுபத்தை அம்மணமாகக் கட்ட விழ்த்து விட ஆரம்பித்த காலமான 1977-ம் ஆண்டுவரை இருக்கும் காலம் மலை

யக மக்கள் அரசியல் ரீதியாக பாரபட்சங்களுக்கும், இன்னல்களுக்கும் உள்ளான காலகட்டமாகும். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தங்கள் என்ற கண்டுபிடிப்பு முயற்சிகளுக்கு மத்தியில் 1964-ம் ஆண்டு இலங்கை-இந்திய அரசாங்கங்களால் கைச்சாத்திடப்பட்ட ஸ்ரீமாவோ-சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தம், இந்திய-சீன யுத்த நிலைமைகளின் பின்னணியில் இருநாட்டு அரசியல் இலாபங்களுக்காக, மலையக மக்களின் பிரச்சனையை அடக்குவதை சாணக்கியத்திற்கான சாட்சியே அன்றி வேறென்ன!

இவ்வொப்பந்தத்தின்படி 7க்கு 4 என்ற விகிதாசாரத்தின்படி மலையக மக்கள் முறையே இந்திய இலங்கைப் பிரஜைகளாவர் என்று புள்ளி ரீதியில் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்தும் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, ஏனைய துறைகளில் மலையக மக்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர். 1972-ம், 75-ம் ஆண்டு காணிச் சீர்திருத்தங்களின் விளைவாகவும் பெருந்தொகையான மலையக மக்களின் வாழ்க்கை பாதிப்புக்குள்ளானது.

ஆனால், இவையெல்லாம், அரசியல், பொருளாதார ரீதியான தாக்குதல்களாகவே அமைந்தன. இந்நிலை மாறி மலையக மக்களின் மீதான, அவர்களின் உடைமை, உயிரின் மீதான நேரடித்தாக்குதல்களாக அண்மைக்கால இனக்காலனித்துவத் தலைமைகளால் நடாத்தப்பட்ட வன்முறைகள் அமைந்தன.

1958 ம் ஆண்டு தமிழர்கள் மீதான வன்முறை மலையக மக்களைப் பெரிதும் பாதிக்கவில்லை என்றே கூறலாம். 1948 ம் ஆண்டு யு. என். பி. அரியணை ஏறியதும் அரசியல் உரிமையில் விழுந்த அடியிலும் பலமான அடி 1977 ம் ஆண்டு அதே அரசாங்கம் அரியணை ஏறியதும் மலையக மக்கள் மீது விழுந்தது. 1977 ம் ஆண்டு கண்டி, கேகாலை, மாத்தளை, காலி, களுத்துறை, வத்துகாமம். யட்டியந்தோட்ட ஆகிய மலையகப் பகுதிகள் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாகின. பல மலையக மக்கள் கோரமாகக்

கொலையுண்டார்கள். பல கடைகள் சூறையாடப்பட்டு, தீயிடப்பட்டன. ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் வீழிழந்தனர்.

இது நடந்து நான்கு வருடங்கள் கூடப் பூர்த்தியாகவில்லை. மீண்டும் மலையக மக்கள் தாக்குதல்களுக்குள்ளானார்கள். இம் முறை காரியம் மிக ஒழுங்காக திட்டமிடப்பட்டே நடந்தேறியது.

1981 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 12 ம் திகதி இரத்தினபுரிப் பிரதேசம் ஆயுதபாணிகளாக வாகனங்களில் வந்த வெளியாராலும், அப்பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவர்களாலும் தாக்கப்பட்டது. 13 ம் திகதி பெல்மதுளைப் பகுதி அதே மாதிரியான தாக்குதல்களுக்குள்ளாகியது. 14 ம் திகதி காவத்தைப் பிரதேசம், 15 ம் திகதி இறக்குவாணப் பிரதேசம், 16 ம் திகதி பலாங்கொடையும் அதைச் சூழ்ந்த பிரதேசங்களும்.

இப்பிரதேசங்கள் திட்டமிடப்பட்டு கோஷ்டி, கோஷ்டியாக வந்தவர்களால் பலமணி நேரங்கள் தாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கோஷ்டியினர் தீயிட்டும், கொலைகளைச் செய்தும் செல்ல, மற்றக் கோஷ்டியினர் கொள்ளையடிப்பை நடத்தியிருக்கிறார்கள். மிகுதியானதை உள்ளூராட்கள் வந்து மேய்ந்திருக்கின்றார்கள். இவ்வளவிற்கும் பொலீஸ் இருந்தது, ராணுவமும் இருந்தது. எல்லாம் முடிந்த பின்னர், குதிரைகள் தப்பிப் போகும் வரை காத்திருந்து ஒரு பெரிய பூட்டைக் கொண்டு வந்தார்கள். சரியாக 17 ம் திகதி அவசரகாலச் சட்டம் பிரகடனம் ஆகியது.

இந்த பிரதேசங்களில் எல்லாம் நகரப் பகுதிகளும், தோட்டப் பகுதிகளும் பயங்கரத் தாக்குதல்களுக்குள்ளாயின. தமிழ்க்கடைகள் யாவும் நாற்றுக்கணக்காகச் சிதைக்கப்பட்டன. காவத்தை போன்ற பகுதிகளில் மக்கள் உயிரோடு எரியும் கடைகளில் தூக்கிப் போடப்பட்டார்கள். காவத்தை மாதா கோயிலில் அடைக்கலம் புகுந்த மக்கள் தாக்கப்பட்டு ஒரு தந்தையும், மகனும் கோயிலினுள்ளேயே உயிரிழந்தார்கள்.

கப்பட்டு ஒரு தந்தையும், மகனும் கோயிலினுள்ளேயே உயிரிழந்தார்கள்.

மொத்தமாக 43 தோட்டங்கள் தாக்கப்பட்டு, வீடுகள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. மக்கள் தாக்குதலுக்கும், கொலைக்கும், பெண்கள் பலாத்காரத்திற்கும் உள்ளானார்கள். தோட்டப்புற மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் காடுகளிலும் காடுகளுக்கூடாக ஏனைய இடங்களிலும் தஞ்சம் புகுந்தார்கள்.

குறைந்த பட்சம் இரத்தினபுரியில் 1500 பேரும், இறக்குவானையில் 4000 பேரும்; பலாங்கொடையில் 2500 பேரும், பொகவந்தலாவையிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் 5000 பேரும், கொழும்பில் 1000 பேரும் அகதிகளாக வந்துகொண்டனர். வந்தகூடத்திலும் அவர்களுக்கு நிம்மதியில்லை. விடயங்களை மூடிமறைப்பதற்காக அரசாங்கம் அவசர அவசரமாக இராணுவப் பிரயோகம் மூலம் இவர்களை இந்த இடங்களில் இருந்து அப்புறப்படுத்தி, தாக்கப்பட்ட இடங்களுக்கே கொண்டு போய்ச் சேர்த்தது. இந்த சுத்திகரிப்பு இரண்டொரு நாட்களிலேயே நடந்தேறியது. ஆனால், இம்மக்கள், நகரங்களில் அன்றி தோட்டங்களில் வீடுகள் அற்ற நிலையில் திறந்த வெளியிலும், பாடசாலைகளிலும், தொழிற்சங்கங்களிலும் அகதிகளாக அமர்த்தப்பட்டார்கள்.

அவசரகாலச்சட்டம் தொழிற்சங்கங்கள், ஏனைய ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவற்றின் வாயை மூடப் பெரிதும் பயன்பட்டது. இதன் நிமித்தமே, அகதிகளாக பொகவந்தலாவை போன்ற தங்கள் மத்தியப் பிரதேசத்தில் வந்திருந்தவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியைக்கூட மெளனிகளாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க நேரிட்டது. நேர்மை குறித்துக் கேள்வியெழுப்ப முயன்ற சில மலையக வாசிபர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். நிவாரணம் என்னும் போர்வையில் மிக அற்பமான உதவிகளையே செய்தார்கள். அரசு

இந்தத் திகதிகளில் இவர்கள்...

சென்ற வருடத்தில் பல்வேறு காலப் பகுதியில், இனர்தியான வன்செயல்கள் தலைதூக்கியபெர்முது, அச்சம்பவத்தை ஓட்டி தீர்த்தக்கரை நண்பர்கள் பல்வேறு விடயங்களைச் சேகரித்தார்கள். அவற்றில் ஒன்று அச்சம்பவங்கள் இடம்பெற்ற பகுதியில் இருந்த சின்ன உள்ளங்களைப் பேட்டி கண்டு அவர்கள் கைபட, நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றி இரண்டொரு வசனங்கள் எழுதித் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டதுமாகும். ஒரு சிலருக்கு விஷயம் புரிந்தது. அவர்கள் எழுதினார்கள். ஒரு சிலருக்கு விஷயம் புரியவில்லை. அவர்களும் எழுதினார்கள்.

வழமை போலவே அவர்களின் எழுத்துப் பிழைகளில்கூட கைவைக்காமல் அப்படியே கீழே பிரசுரித்துள்ளோம்.

பிரசுரம் வெறுமனே முறைப்பாடுகளை மாத்திரம் முன்வைக்கவில்லை. ஒரு வருங்காலத் தலைமுறையின் வாழ்வும் பாதுகாப்பும், தன்மானமும் குறித்த உறுதியான கேள்விகளையும் முன்வைக்கின்றது.

அண்மையில் நடந்த சம்பவம்

பெயர்: இ. சேரன்
வயது: 12

இடம்: அம்பாறை
திகதி: ஜூலை 25

நாங்கள் காட்டு பக்கம் ஓடிக்கொண்டு இருந்தோம். எங்களை தாக்கி கொண்டு இருந்தார்கள். நாங்கள் மலையில் ஒழிந்திருந்தோம். எங்களை ஆடிகள் எங்களை தாக்கினார்கள். நாங்கள் தப்பி வஸ்ஸில் வந்தோம். நாங்கள் வந்த வஸ்ஸிற்கு கல் எறிந்தார்கள். எங்களை வஸ்ஸில் வைத்து எங்களை ஆடிகள் தாக்கினார்கள். சிலர் இறந்தார்கள்.

வன்செயலும் நாங்களும்

பெயர்: இ. கமலநாதன்
வயது: 10

இடம்: கல்முனை
திகதி: ஜூலை 25

நான் தெருவால் வரும்போது திடீர் என ஓர் ஒலி கேட்டது. நான் அதிச்சியினால் திரும்பினேன். எனக்கு பின்னே ஒரு பொலீஸ் என்பவர் வந்தார். அவர் எங்களை துரத்தினார். நாங்கள் ஓடினோம்.

பாடசாலைக்குப் போகும் நேரத்தில் எங்கள் பாடசாலைப் பெண் வழக்கமாக வரும் தெருவால் வந்தார்.

அப்பொழுது அந்த பெண்ணை அடித்து கால் முறித்தனர். அந்த பிள்ளையின் தாய் தந்தையர் வந்து எங்கள் அதிபரிடம் முறைபிட்டனர். அதிபர் பிள்ளையை தன் உத்தரவால் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பினார்.

ஒரு நாள் சிங்களவர் உள்ள ஊரில் இருந்து தமிழர் ஓட்டத்தில் வந்தனர். ஏனெனில் அவர்களது வீட்டை பத்த வைத்ததால் அவர்கள் ஓடி எங்கள் தேவாலயத்தில் தங்கினர். நாங்கள் அவர்களுக்கு ஊன், உடை, உறை ஆகிய மனிதனுக்கு மிகமிக அவசியமான இவைகளை அவர்களுக்கு எடுத்து உதையினம்.

வரும்பில் ஆசிரியர் சத்தம் போட வேண்டாம். ஆமி வரும் என்று கூறுகிறார்.

வன்செயலில் நாங்கள்

பெயர்: பூ. பாலகிருஷ்ணன்
வயது: 11

இடம்: கல்முனை
திகதி: ஜூலை 25

சிங்கள ஆக்களுக்கும் தமிழ் ஆக்களுக்கும் சண்டை நடந்தது. நாங்கள் பயந்தோம்.

அன்று ஆறு மணி ஊரங்க சட்டத்தில் நாங்கள் ரேட்டில் போகின்ற நேரம் பொலீஸ் எங்களை துரத்திக் கொண்டு வந்தார்கள்.

அவர்கள் எங்களை ரேட்டில் நிற்க விடவில்லை. நாங்கள் இங்கும் அங்கும் ஓடி விளையாடினோம்.

யக்கத்து வீட்டில் வந்து சேர்த்தார்கள். அதாவது நாய்கள் தங்கச்சிமார்களை விடவில்லை.

அவர்கள் எங்களுக்கு அடிக்க வந்தார்கள். அதனால் எங்களுக்கு அப்பாவை ரோட்டில் போக விடவில்லை.

ஆயி சோதிக்க வரும்போது அம்மா அப்பாமார்கள் ஓடி ஒழித்தார்கள் நானும் ஓடி ஒழித்தேன்.

ஆயி இரண்டு பேர் வந்தார். அவர்கள் கையில் துவக்கு இருந்தது. இரும்பு தொப்பி போட்டிருந்தான்.

ஆக்களில் சிலர் அடிபட்டார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பொலிஸ் வந்து சேர்த்தார்கள். ஆயுதங்களையும் எடுத்தார்கள். சிலர் இறந்து விட்டார்கள்.

நானும் எனது அக்காவும் விலையாடப் போனோம். சிங்களவர் 'அப்பே றட்டுவ' என்று சொன்னார்கள். நான் இதை அம்மாவிடம் கூறினேன். அம்மா திமிசித்தார்.

வன்செயலின் போது நடைபெற்றவை

பெயர் மு. மகேந்திரன் இடம் பாலாங்கோட்டை தோட்டம்
வயது 11 இறக்குவானை
திகதி ஆகஸ்ட் 15

11 மணிக்கு திடீர் என்று கொழும்பு கோட்டிகள் வந்தார்கள். நாங்கள் மத்தியானம் சாப்பிடவில்லை. சாப்பாடையும் போட்டுவிட்டு காட்டில் ஒழிந்தோம்.

நாங்கள் எல்லோரும் ஓடி விட்டோம். எங்கல் பாட்டிக்கு கன் இல்லால்தால் அவரை வீட்டில் விட்டு ஓடி விட்டோம். அவரை கத்தியால் குத்தி விட்டார்கள்.

அதர்க்கு பிரகு நாங்கள் மூன்று நாள் காட்டில் இருந்தோம். வர முடியாமல். காட்டில் இருக்கும்போது அங்கையும் வந்து விரட்டினார்கள். அப்போது ஒரு வீட்டுக்கு ஓடினோம்.

அப்பொழுது ஒரு வீட்டில் சாப்பாடு கொடுத்தார்கள். அப்பொழுது அந்த சாப்பிட்டுவிட்டு போய் கல்லுக்கு பின்னால் இருந்தோம். பிரவு ஒருவர் வந்து விரட்டினார், திருப்பியும் ஓடினோம்.

காட்டு வழியில் வரும்பொழுது ஒரு கரும்பு கண்டோம். அப்பொழுது கரும்பை உடைத்து தின்றோம்.

அன்றைக்கு நாங்கள் காட்டில் இருந்தோம். மரு நாள் நாங்கள் காட்டிலேயே இருந்தோம்.

ஒரு நாள் பாலாங்கோட்டைக்கு வந்தோம். மறுநாள் இரக்குவானை அடைந்தோம்.

அங்க எங்களுக்கு சாப்பாடு கொடுத்தார்கள்.

பின்பு பழர் எங்களிடம் என்ன நடந்தது என்று கேட்டார்கள். நாங்கள் அதை சொன்னோம்.

அன்மையில் நடந்த வன்செயல்

பெயர் க. பரமநாதன் இடம் கன்னகம்
வயது 11 திகதி மே 30

அன்மையில் நடந்த சம்பவங்கள் நினைத்தால் ஒரே கவலையாக இருக்கிறது.

கனக்க கடைகள் எரித்து போட்டார்கள். அது எங்களுக்கு பயமாக இருந்தது.

நாய்கள் படிப்பதற்கு நூல்களை பழைய காலத்தில் எழுதி வைத்திருந்தார்கள் அவற்றை நாய்கள் படிக்க முடியாமல் தீ பூட்டினார்கள்.

ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டார்கள் ஊர் அடங்கி இருந்த அப்பா அம்மா பயத்தால் நடுநடுக்கி போட போட போனார்கள்.

எங்கள் கிராமத்தில் சங்கம் ஒன்று இரவு 11 மணி யளவில் பெரும் போட்டு எரித்தார்கள்.

போலீஸ்காரர் துவக்கோடு திரிந்தார்கள்.

சுழ்நாடு இன்சின்கள் எரித்து விட்டார்கள்.

காலையும் மாலைபும் பெரிய அட்டகாசம் நடந்தது.

அவர்கள் எங்களுக்கு அநியாயம் செய்தார்கள்.

நான் பாட்சாலைக்கு வந்தபோது கன்னகத்தில் பொலிசார் என்னை பயப்படுத்தினர் நான் ஓடி வந்து ஆசிரியரிடம் சொன்னேன்.

எங்கள் வன்செயல்

பெயர் ஜோன்சன் போல் இடம் பாலாங்கோட்டை தோட்டம்
வயது 10 ஆகஸ்ட் 16

நடந்த வன்செயலால் பாதிக்கப்பற்றோம்.

எங்கள் வீட்டுக்கு இறவு ஒரு எட்டு மணி இருக்கும் வந்தார்கள்.

அப்பொழுது நாங்கள் ஓடி போய் காட்டுக்குள் ஒழிந்தோம்.

எங்களுக்கு ஒரு சொட்டு தன்னிர் கூட கொடுக்க ஒருவரும் காட்டில் இல்லை.

விடிந்ததும் நாங்கள் மடத்திற்கு போனோம்.

மடத்திலிருந்து ஒரு பிள்ளை ஊய் என்று கத்தியது.

அப்பொழுது கத்தியபோது எல்லோரும் பயந்து விட்டார்கள்.

நாய்களெல்லாரும் பயந்து குள்ளிக் கொண்டு மடுத்திருந்தோம்.

(34. க. பக்கத் தொடர்ச்சி)

சியலின் - பெரியவர்கள் எல்லாம் முடிந்த பின்னர் ஊர்வலம் போய் மழலைத் தமிழில் ஹாஸ்யமும் பேசி தாங்கள் எந்தக் கட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதை நிலை நாட்டி வந்தார்கள்.

பதைபதைப்பையும், சேவை உணர்வையும் மலையகம் சார்ந்த தொழிற்சங்க, சமூக ஸ்தாபனங்களிடம் மாத்திரமே காணக்கூடியதாக இருந்தது. முதன்முறையாக மலையகத் தமிழன் தான் இந்த நாட்டில் ஒரு அநாதை என்பதை முகத்தில் அறைந்து அறிவிக்கப்பட்டான்.

நடந்து முடிந்த இந்தப் பயங்கரங்களின் பின்னணியில் உள்ள சில உண்மைகளை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

★ கடந்த கால இனக்கலவரங்களைப் போல அன்றி, இம்முறை மிகத் திட்டமிட்ட முறையில் தாக்குதல் நடந்திருக்கிறது. அக்காரத்தில் உள்ள ஒரு அரசியல் கட்சியின் உள்ளூர் மட்டத் தலைவர்களும், அங்கத்தவர்களும் தாக்குதல்களுக்குத் தலைமை தாங்கியிருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட பிரதேச பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் மந்திரிமார்களும் தாக்குதல் நடந்த சமயங்களில் அப்பிரதேசங்களில் இருந்திருக்கிறார்கள்.

★ தாக்குதல்களை நடாத்த வெளியிடங்களில் இருந்து வாகனங்களில் வந்த கோஷ்டியினர் உதவியிருக்கின்றார்கள். சில கோஷ்டிகளில் ஆயிரம் பேர்களளவில் இருந்திருக்கின்றார்கள். சம்பவங்கள் நான்கு அல்லது ஐந்து மணிக்குட்பாலங்கள் பகிரங்கமாக, நகர வீதிகளில் நடந்தபோதும், இந்நகரங்களில் பொலீஸ் நிலையங்கள் இருந்தபோதும் பொலீஸார் தலையிடாமல் இருந்திருக்கின்றார்கள். காவத்தைத் தாக்குதல் உத்தியோகபூர்வமான உடையில் இருந்த ஒரு பொலீஸ்காரராலேயே தலைமை தாங்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட தோட்டத்தின்பாதையின் இரும்புக்கும் தொழிலாளரின் வீடுகள் எரிந்து கொண்டிருக்க, வீதி வழியே ஜீப் பீல் போய் வந்த பொலீஸார், தாங்கள் உள்ளத்தனமாக மாணிக்கத்தல் தோண்டுவர்னைப் பிடிக்கப் போவதாகவும், இந்த விடயத்தில் தலையிட முடியாது என்றும் கூறிப் போயிருக்கின்றார்கள்.

★ தோட்ட நிர்வாகத்தினர் தாக்குதல்களுக்குத் துணை புரிந்திருக்கின்றார்கள். அக்கிளாக மீண்டும் வந்து சேர்ந்தவர்கள் கூந்தல் ஆடைகளுடன், உணவின்றி மீண்டும் வேலை செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

★ தாக்குதல்களுக்கு அரச நிறுவனங்களின் உதவியிருந்திருக்கின்றது. தாக்குதலுக்கு வசதியாக மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டது. டெலிபோன் சேவைகளில் குறுறுபடி நடந்திருக்கின்றது.

★ கூறிப்பட்ட அரசியல் கட்சியையும், இனத்தையும் சார்ந்த அரசாங்க ஊழியர்கள் பின்னணி அமைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். எம்பிலிப்பிட்டியாவில் தன் சிங்கள நண்பர்களோடு பாதுகாப்பாக இருந்த குகதாசனுக்குப் பாதுகாப்புத் தருவதாக அழைத்து வந்து திட்டமிட்டுக் கோரமாகக் கொலை செய்திருக்கின்றார்கள்.

★ 1977 ல் புரதிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தாக்கியிருக்கின்றார்கள்.

இவையனைத்தையும் பார்க்கும் போது, இது வெறுமனே இனக்கலவரமல்ல. யாரால் மக்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமோ, அங்க அமைப்புகளின் பாதுகாப்பு போடு நடந்தேறிய இன ஒடுக்கு முறையின் ஒரு வெளிப்பாடே இந்நகர் சம்பவங்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

மலையக மக்களைப் பெறுக்து வரை இந்த நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கங்கள் குறித்து அவதானிப்பது அவசியமாகிறது.

முதன்முறையாக பரந்துபட்ட நிலையில் ஒரு நிச்சயமின்மையை

மலையகத்தில் இவை தோற்றுவித்திருக்கின்றன.

இந்த நிச்சயமின்மை தனது உடமை, உயிர் குறித்த பயம் மட்டுமல்ல. தான் சார்ந்துள்ள பொருளாதார பின்னணி குறித்ததுமாகும்.

தோட்டப் பொருளாதாரமே இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பு. இதைக் கட்டிக்காப்பதற்குத் தோட்டத் தொழிலாளி மோசமான சுரண்டலுக்கு உள்ளானாலும், தனக்கும் தன்பரம்பரைக்கும் ஒரு அடித்தளமாகவே மலையகத்தையும், மலையகப் பொருளாதாரத்தையும் தோட்டத் தொழிலாளர் கருதிவந்துள்ளனர். இந்த நம்பிக்கையில் 1970 க்களின் ஆரம்பத்தில் இருந்தே மண்விழ ஆரம்பித்தது. 1972, 1975 ம் ஆண்டுகளின் நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டங்களின்போது பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் தோட்டப்புறங்களினின்றும் அப்புறப்படுத்தப்பட்டார்கள். டெல்டா, சங்குவாரி தோட்டத் தாக்குதல்களும், 1977 ம் ஆண்டு இனக்கலவரமும் மலையகத்தின் எல்லை சார்ந்த தோட்டங்களில் இருந்து பெருந்தொகையான தொழிலாளரை இடம் பெயரச்செய்தது. தற்போதைய அரசாங்கத்தால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட "நட்சா" திட்டத்தினாலும் பல தோட்டங்கள் இல்லாமல் ஆக்கப்பட்டு, தொழிலாளர்கள் வெளியேற்றப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

மலையகத்தின் மத்திய பகுதி உட்படப் பரவலாகத் தோட்ட நிர்வாகங்களில் இன ஆதிக்கமும் அரசியலும், ஊழலும் ஊடுருவி நிற்கின்றன. தோட்டத் தொழிலாளியைத் தவிர வேறு யாரும் தோட்டங்களின் நிலை குறித்து அக்கறைப்படுவதாகக் காணோம். இந்த ஒரு தகராபத்தில் தான் பரம்பரை பரம்பரையாக உழைத்து நின்ற தன் பொருளாதார அத்திவாரம் சீர்குலைவதைத் தோட்டத் தொழிலாளி கண்கூடாகக் காண முடிந்தது.

சகல விதமான
வீட்டுப் பாவனைப்
பொருட்களுக்கு;

'மேரகஞல்'

101, நாகலை பஸார்,
ஹல்கிரஞேயா.

மேலும் தொழில் துறையில் இன ரீதியிலான பாரபட்சங்கள் தொழிலாளர் மட்டத்தினின்றும் சிறிய அளவிலான மேல் நோக்கிய நகர்வையும் இல்லாமல் செய்திருக்கிற நிலையில், தானும் தன்பரம்பரையும் குறைந்த ஊதியத்துக்கு உரிமைகளின்றி கூலிகளாகவே இருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுவோர் என்ற உண்மையும் இன்று அவன் முன்னே நிதர்சனமாக வருகிறது.

தொடர்ச்சியான இன ஒடுக்கு முறைகளை அடுத்து தோட்டப்புறங்களைச் சார்ந்து வசிக்கும் மலையக மக்களின் இருப்பும் பிரச்சனைக்குரிய விடயமாகி இருக்கிறது.

மலையக மக்களைச் சார்ந்த தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் பலர் கண்டி, மாத்தளைப் பிரதேசங்களில் குடியேறி இருக்கின்றனர். இவர்களும், நகர்ப்புறங்களில் வாழும் இம் மக்களைச் சார்ந்த வர்த்தகர்கள், ஏனைய தொழில் புரிவோரின் குடியிருப்புகளும் பாதுகாப்பற்றதாகிவிடுகின்றன. இதனால் மலையக மக்கள் தங்கள் சமூக அமைப்பில் மத்திய தர, வர்த்தக, ஏனைய சிறு வர்க்கங்களின் பிரச்சனைகளை இழந்து வருகின்றனர். சமூக அரசியல் ரீதியில் இந்த இழப்பின் பாதிப்புக் கணிசமானதாகும்.

இவற்றின் பின்னணியில் ஸ்ரீமாவோ — சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் நடைமுறைப் பாதிப்புகளையும் நாம் அசட்டை செய்ய முடியாது. ஸ்ரீமாவோ — சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் அமுலாக்கப்பட ஆரம்பித்ததன் பின்னர் மலையக மக்களின் தொகை கணிசமாகக் குறைந்திருக்கின்றது. மேலும், தோட்டப்புறங்களிலும், மலையகத்தின் ஏனைய பகுதிகளிலும் இருந்த போராட்ட உணர்வுமிக்க தலைமைத்துவ தகுதிகள் உள்ள பலரும் இந்தியாவிற்குச் செல்ல நேர்ந்திருக்கின்றது. இது மலையகத்தின் சமூக, ஸ்தாபன நிலைப்பாடுகளைத் தற்காலிகமாகவேறும் பலவீனப்படுத்தும் காரணியாகிறது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் பின்

னர் தான் முதன்முறையாக, பிரச்சனைகள் தீவிரமடையும் போது 'இந்தியா சென்று விடலாம்' என்ற எண்ணப்போக்கு மலையக மனோபாவத்தில் நுழைய ஆரம்பித்திருக்கின்றது.

இந்தப் பாதுகாப்பற்ற உணர்ச்சி முன்பு கிராமங்களை அண்மித்த பிரதேசங்களில்தான் இருந்தது. இன்று சில மத்தியப் பகுதிகளிலும் பரவ ஆரம்பித்திருக்கின்றது. இது இரண்டு இனங்களுக்கிடையிலான மோதல் மாத்திரமே எனில், இவ்வுணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்காது. நிர்வாகம், ஆயுதப்படைபிரிவின், அரசியல்வாதிகளின் நோடிப் பிரச்சனம் ஆகியன இந்த இன ஒடுக்கலில் திருப்பதால் தான் இன்று சில பகுதியைச் சார்ந்த மலையக மக்கள் தமது உறுதி குறித்து சஞ்சலப்படுபவர்களாக உள்ளனர்.

இவற்றின் பின்னணியில்தான் இப்பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுகளையும் நாம் இனங்காண வேண்டியிருக்கின்றது.

கூட்டுமொத்தத்தில் இன்று மூன்று பிரதான நடவடிக்கைகள் மலையக மக்கள் தம் உயிரையும் உடமைகளையும் எதிர்கால சந்ததியினருக்கான உத்தரவாதத்தையும் காப்பாற்றிக்கொள்ள அவசியமாகிறது.

(1) மலையகத்தின் பாதுகாப்பற்ற பிரதேசங்களில் இருந்து மலையகத்தின் மத்தியப் பகுதிகளுக்குக் குடியேறுவதுடன், இப்பிரதேசங்களை தமக்குப் பாதுகாப்பான சமூக அரசியல் தளமாக மாற்றுதல்;

(2) வாய்ப்பும், தொடர்பும் உள்ளவர்கள் இலங்கையின் வடகிழப் பிரதேசங்களில் குடியேறுதல். (இந்த இரண்டாவது அம்சம் தற்கால வளர்ச்சிகளின் பின்னணியில் வைத்து நோக்கவேண்டிய ஒன்று.)

(3) இந்தியா போகத் தீர்மானம் எடுப்பவர்கள் இலங்கைப்

பரஜைகளானாலும், அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்தல்.

இந்த முடிவுகளில் எல்லாவற்றையுமே உதிரித்தனமாசச் செய்யாமல் சிந்தித்து, திட்டமிட்டு, ஒற்றுமையாகச் செயற்படுத்துவது இன்றைய நடைமுறைத் தேவையாகும். இந்தப் பிரச்சனைகளில் இருந்து தனிநபர்களோ, ஸ்தாபனங்களோ தப்பிச் செல்ல முடியாது என்பதால் மலையக தொழிற்சங்க ஸ்தாபனங்களின் நிலைப்பாடும் பங்கேற்பும் குறித்த கருத்தும் இங்கே அவசியமுறுகிறது.

வெறுமனே தொழிற்சங்கங்கள் என்ற போக்கில் இருந்து மலையகத்தின் உடனடியான ஜீவிதப் பிரச்சனைகளுக்கு வழிகாட்ட வேண்டிய, பொறுப்பேற்க வேண்டிய சமூக, அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் என்ற உணர்வு இவற்றினிடையே ஏற்படுத்துவது அவசியம்.

வெறுமனே தொழிற்சங்கங்கள் என்ற போக்கே மலையகத்தலைமைகளின் பிளவிற்கும், போட்டிக்கும் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றது. 70 ரூபா சம்பள உயர்வைத்தான் ஒற்றுமையாக நின்று பெறமுடியவில்லை. ஆனால் இன்று மலையக மக்கள் முகம்

கொடுப்பது ஜீவாதாரம் பிரச்சனை. மக்களின் வாழ்வும், இருப்பும், தன்மானமும் சவாலாகி விட்ட பிறகு இந்தப் போட்டிகள் ஒரு சாபக் கேடாகிறது.

தாக்கப்பட்டபோதும் நிவாரணம் என்ற கேலிக்கூத்துகளைப் பார்த்தும், அகதிகள் பலாத்காரமாக அப்புறப் படுத்தப்படுவதைக் கண்டும் பிரிந்து நின்று தான் செயற்பட முடிந்தது. பொதுவான சமூக, அரசியல் வேலைத் திட்டங்களை முன்வைத்து மலையகத்தின் தொழிற்சங்க, சமூக ஸ்தாபனங்கள் இணைய வேண்டிய கட்டம் இதுவாகும்.

இந்த நிலையில் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டிய அம்சம் இம்மக்களுக்குத் தமிழகத்துடனான தொடர்பாகும். நாடற்றவர்களாக எப்போது ஆக்கப்பட்டார்களோ அப்போதிருந்தே இவர்களின் பிரச்சனை, இந்தியா குறிப்பாகத் தமிழகம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனையாகி விட்டது. இது மாத்திரமல்ல. இரத்த உறவுகளாலும், கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களாலும் இம்மக்கள் தமிழகத்தோடு உறவு கொண்டுள்ளார்கள். மலையகத் தமிழர்களின் பிரச்சனை வெறும் அரசியல் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்காமல், உணர்வுபூர்வமாக நோக்கி கைகொடுக்க முன்வரும் மனப்பான்மை தமிழகத்தில் வளர வேண்டும்.

இம்முறை தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட எழுற்சிதான் இங்கு நடந்த வெறியாட்டத்தைச் சிறிதளவேனும் தணிக்க உதவியது, நிவாரணங்கள். விசாரணைகள் குறித்த அறிக்கைகள் வெளிவர தமிழக, ஏனைய இடங்களில் ஏற்பட்ட எழுற்சிபும் அதன் பாதிப்புமே பின்னணி. மேலும் நிவாரணங்கள், பரதுகாப்பு குறித்து பத்திரிகைகள் ஏனைய மார்க்கங்களின் பொய்ப்பிரசாரங்களை நம்பாமல் உண்மை நிகழ்ச்சிகளைத் தமிழகம் அறிந்து கொள்வதும் அவசியமாகிறது.

இதற்கான சாதனங்களை தமிழக மக்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

மலையகம் எதிர்நோக்கும் இந்தப் போராட்டத்திலும், கடமைகளிலும் மலையக இளைஞர்கள் கூடிய பங்கேற்க முன்வர வேண்டும். வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு இனத்தின் ஆவேசத்தையும், வாழ்வினைப் புனர் நிர்மாணம் செய்யும் ஆக்கபூர்வமான உணர்வுகளையும் புதிய தலைமுறைகளில் அடையாளம் காண முயல்வோம்.

ஏட்டில் எழுதா இதயத்து ராகங்கள்!

மலையகத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தாக்களின் வியர்வையின், வேதனையின் மத்தியில் மலர்வது தாமரையின் யௌவனம் மட்டுமல்ல; யதார்த்த வாழ்க்கையினது வேதனையின் வீச்சம் தானோ?

பாடல்கள் தொகுப்பு:

ரம்பர் தோட்டத்துப் பாடல் — மாத்தளை சிருஷ்டிகள்
குமரீப் பாடல் — விஸ்வலிங்கம்

ரம்பரு மரமு மானேன்
நாலு பக்கம் வரது மானேன்
இங்கிலீசு காரருக்கு
ஏறிப் போக காரு மானேன்;

“கும்மாம் கும்மாம் புது கோட்டைகளாம்
குமுந்த ஊரணி தாமுரையாம்
தாமுரப் பூவில் வண்டு சுருண்டாடுது
தையலுமே குயி பார்டுரைக்க”

ரம்பரு மரமு மானேன்
நாலு பக்கம் வரது மானேன்
ஸ்டோரு கல்லுக்கு
இழுத்தரைக்கும் ரொட்டியானேன்.

ரம்பரு மரமு மானேன்
நாலு பக்கம் வரது மானேன்;

மலையகத்தின் வரலாறும் சமூக உருவாக்கமும் (ii)

எஸ். சாந்திகுமார்

கட்டுரை பகுதி I மலையக மக்களின் வரலாற்றுத் தொடக்கத்தில் இருந்து 1920க்களின் பிற்பகுதி வரையிலான வரலாற்றை உள்ளடக்கி இருந்தது. பகுதி IIல் இக்கட்டில் இருந்த 1935-ம் ஆண்டு வரையிலான கட்டத்தை உள்ளடக்கி உள்ளது.

இலங்கையின் முதல் தொழிலாளர் வர்க்கம் என அடையாளம் காணக்கூடியவர்கள் மலையக மக்களாக இருந்தாலும், தொழிலாளர் வர்க்கம் சார்ந்த ஸ்தாபன நடவடிக்கைகள் நகர்ப்புறத் தொழிலாளரிடமிருந்து முதலில் உருவாகத் தொடங்கின. இது ஆரம்பமாக, 1896-ம் ஆண்டு நடந்த அச்சுயந்திரத் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்தத்தைக் குறிப்பிடலாம். அந்த நேரத்தில் தொட்டிப்புற மத்தலிடையே மிகப் பிந்தியே ஸ்தாபன அமைப்புகள் ஏற்பட்டாலும் குறுகிய காலத்தில் அனைப்பெரியதாகக் கங்களை ஏற்படுத்தின. வெளி உலகின் நடவடிக்கைகளில் இருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டு இறுக்கமான கோட்டைகளாக இருந்த கோட்டை அமைப்புகளில் முதல் நுழைவாயிலாக 1931-ம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சர்வசன வாக்குரிமை அமைந்தது. முதன் முதலாக கோட்டைப்புறங்களில் வெளியாளர்கள் நுழையவும், பிரசாரங்கள் நடத்தவும் இது இடமளித்தது.

ஆனாலும் முதன்முறையாக நடந்த தேர்தல் என்பதாலும், மக்கள் திடீரென இந்த நடவடிக்கையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டமையாலும், மக்களின் பங்கேற்பு பெரும்பாலும் கோட்டைச் சொந்தக்காரர்கள், துரைமாரின் வழிகாட்டலிலேயே நடந்தது. 1931-ம் ஆண்டுத் தேர்தல் அனைவரிற்

கும் சர்வசன வாக்குரிமையாக அமைந்ததேயும் மலையக மக்களுக்கு ஒருவகையில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையாகவே அமைந்தது. மலையக மக்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஐந்து வருடங்களும் தொடர்ந்து பிரதேச வாசியாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற மாற்றம் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்தக் கெடுபிடிக்கு மத்தியிலும் 106,000 இந்திய வங்காவணி மக்கள், இந்தத் தேர்தலில் வாக்களித்தனர். மலையக மக்களின் சார்பாக பெரி. சுந்தரம் (அட்டன்), வைத்திலிங்கம் (தலவாக்கலை), பெலோஸ்கேஸ்டன் (பண்டாரவளை) ஆகியோர் தெரிவாகினர். இதில் இருவர் கோட்ட உரிமையாளர் பின்னவர்களைச் சார்ந்தவர்கள். பெலோஸ்கேஸ்டன் கோட்டத் துரையாவார். இவர்களில் பெரி. சுந்தரம் மந்திரிசபையில் இடம்பெற்றார். ஆயினும் இதை மலையகப் பிரதிநிதித்துவம் என்று கருதுவதற்கில்லை. இந்திய ஏஜெண்டின் அறிக்கை இது குறித்து, இந்த நியமனம் ஒரு தனிப்பட்ட திருப்திக்கானதாகவே (Singular Satisfaction) கருதப்பட வேண்டும் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கின்றது.

பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவங்கள் பெரும்பாலும் மலையக மக்களின் அன்றாட அடிப்படைத் தேவைகளின்மீதும் விலகியே இருந்தன. மலையக மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் உண்மையில்

தொழிற்சங்க, ஸ்தாபிதங்களினூடேயே ஆரம்பித்தன. ஸ்தாபன அமைப்புகள் இல்லாவிடிலும், தொடர்புபுறங்களில் நிலவிய கொடுமையான அடக்குமுறைகளுக்கான எதிர்ப்புகள், கோஷ்டிச் சண்டைகள், நிமிர் தாக்குதல்கள் என்ற ரூபத்திலேயே கிளர்ந்தெழுந்தன. அநேக சந்தர்ப்பங்களில் கோட்டைகளை விட்டு இந்தியாவுக்குச் செல்வதும் நிகழ்ந்து வந்தது. மலையக மக்களின் சமூக அமைப்பின் வளர்ச்சியை நோக்கும்போது 1920க்களை அடுத்து அது ஒரு நிரந்தர சமுதாய அமைப்பிற்கான சனத்தொகை தன்மையினைப் பெறுவதனைக் காணலாம்.

ஆனாலும் தொழிலாளிகளிடையே ஸ்தாபன முயற்சிகள் இன்னும் வெளிச்சத்திலிருந்தன. ஆகக் கூடியதாக இருந்தது. மலையக, ஸ்தாபன தொழிற்சங்க முயற்சிகளுக்கான வரலாற்றை நேச ஜயகாண்டியம் முதல் முன்னுரையின் வழி எழுதமுடியாது.

நேச ஜயரின் பிரவேசம் உண்மையில் இலங்கையின் நகர்ப்புறத் தொழிலாளரிடையேதான் முதலில் அறிமுகமாயிற்று. தென் இந்தியப் பிராமணராகிய இவர் தஞ்சாவூரின் அரசாங்க உத்தியோகத்தராக இருந்தார். 1923-ல் இவர் இலங்கைக்கு மேற்கொண்ட விஜயத்தை அடுத்து இலங்கையின் விவகாரங்களில்

இவரின் அக்கறை திரும்பியது. அருளானந்தம், டாக்டர் ரட்ணைம் ஆகியோரை ஸ்தாபகராக கொண்ட தேசநேசனின் ஆசிரியராக நடேச ஐயர் பொறுப்பேற்றார். செளரி முத்துக்கிருஷ்ண ஆசிரியராக இருந்த சிட்டிசன் என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் பிரசுரகர்த்தாவாகவும் இவர் இருந்தார். நடேச ஐயரின் தீவிர அரசியல் ஈடுபாடு A. E. குணசிங்காவுடன் கொண்ட தொடர்பினால் ஏற்பட்டது. A. E. குணசிங்காவுடன் சேர்ந்து அகில இலங்கை தொழிற்சங்கத்தின் நடேச ஐயர் முக்கிய பங்கு வகித்தார். 1928-ம் ஆண்டை அடுத்து துறைமுகத்தில் வேலை செய்த இந்தியத் தொழிலாளர் குறித்து குணசிங்கா மேற்கொண்ட இனவாதக் கண்ணோட்டம் காரணமாக இச்சங்கத்தை விட்டு நடேச ஐயர் பிரிய நேர்ந்தது. ஆனால் இந்தச் சம்பவம் நடேச ஐயரை மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியில் ஸ்தாபன அமைப்புக்களை ஆரம்பிக்கத் தூண்டும் காரணியுமாயிற்று. நடேச ஐயரின் முயற்சியால் அகில இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் ஸ்தாபிதமாயிற்று. இந்த சம்மேளனம் தொழிலாளிகளின் தொழில் சம்பந்தமான பிரச்சனைகளை மட்டுமன்றி பரந்த மட்டத்திலான சமுதாயப் பிரச்சனைகளை தனது சேவைகளுக்கான களமாய்ப் பிரகடனப் படுத்தியது. சுயமுயற்சி கடனுதவிசபைகள், கூட்டுறவுச் சங்க ஸ்தாபிதம் ஆகியவற்றையும் அன்றாட தொழிலாளர் பிரச்சனைக்கான தீர்வுகளுடன் இணைத்துக்காண முனைந்தது.

இம் முதல் முயற்சிக்கு தோட்டத்துரைமாரின் எதிர்ப்பு கடுமையாக இருந்தது. தோட்டப் புறங்களில் பெரிய கங்காணிமாரும், நகர்ப் புறங்களில் பொலிசாரும் துரைமாரின் ஏவலாளராய் இயங்கி வந்தனர். இந்நிலையில் பொதுக் கூட்டங்களும், பெட்டிசன்களுமே பிரதான ஆயுதங்களாக இருந்தன. 1930-க்களில் சராசரியாக வருடத்திற்கு 5000 பெட்டிசன்கள் வரை

வாழ்த்தும் நெஞ்சம்!

இந்தப் பக்கத்தின் முழுமைக் குமான செலவை தீர்த்தக் கரையின்பால் அன்பு கொண்ட ஒரு நண்பர் ஏற்றுள்ளார்.

தோட்டப் புறங்களில் இருந்து கவர்மண்ட் ஏஜண்டிற்கு அனுப்பப்பட்டன. (1960க்களில் கூட மலையக நகரங்களில் பெட்டிசன் எழுதுபவர்கள் பிரதான பிரமுகர்களாக இருந்திருக்கின்றனர்.)

தோட்டங்களில் உள்ளிட அனுமதி இன்மையால், நடேச ஐயரின் பிரசாரத்திற்காகப் பல உத்திகளைக் கையாள நேர்ந்தது. வழமையாகத் தமது மனைவியுடன் தோட்டங்களிலூடே செல்லும் பிரதான பாதைகளில் திறந்த காரில் இவரின் பிரசாரம் நடைபெற்றது. திறந்த காரில் இருந்தபடி, கட்டப்பட்டிருக்கும் தகரடிகளில் இருந்து எழும் டமார ஓசை இந்த நடமாடும் தொழிற்சங்கத்தின் பிரசன்னத்தை தோட்டத் தொழிலாளருக்கு அறிவிக்கும்.

கூட்டங்கள் பெரும்பாலும் தெருக்களிலேயே நடந்தன சந்தாமுறை இல்லாத நாட்களில் தொழிலாளர் முன்வந்து நும் உதவியிலேயே சம்மேளனம் நடந்தது. கூட்டம் முடிந்ததும் பெரும்பாலும் தொழிலாளர்கள் நடேச ஐயரின் காரை காய்கறிகள், ஏனைய தங்களால் இயன்ற பொருட்களால் நிரப்பி விடுவார்கள்.

துரைமாரின் பண உதவியோடு ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'ஊழியன்' பத்திரிகை நடேச ஐயரின் தொழிற்சங்கத்திற்கு எதிரான பிரசாரத்தை மேற்கொண்டது. கம்யூனிஸ்ட் என்று கருதப்பட்ட மணிலால் என்பவரோடு நடேச ஐயர் கொண்ட தொடர்பு, அரசாங்கத்தின் கவனத்தை அவரின் நடவடிக்கை குறித்துத் திரும்பியது. இதனுடன் காலனித்துவத்திற்கெதிரான கிளர்ச்சியாளர் எனக் கருதப்பட்ட, அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து இலங்கை வந்திருந்த பிரஸ்கேட்டில் என்ற ஆங்கிலேயரின் மலையகப் பிரவேசமும் ஆட்சியாளருக்கும், துரைமாருக்கும் பிரச்சனையாகியது. நடேச ஐயரிடம் இவர் அட்டனில் மாதம் 100 ரூபா சம்பளத்திற்கு தொழிற்சங்கப் பிரமுக

அவரின் இலக்கிய உணர்வை சிலாக்கிக்கும் முகமாக இப்பக்கத்தின் இரு காலங்களையும் தீர்த்தக்கரையின் விடயதானத்திற்குப் பயன்படுத்துவதே இந்நண்பரின் இலக்கிய உணர்விற்கு நாம் தெரிவிக்கக் கூடிய நன்றி எனக் கருதுகின்றோம்.

ராக வேலை பார்க்கச் சம்மதித்தார். பிரஸ்கேட்டில் நாவலப் பிட்டியாவில் நிகழ்த்திய உரையை அடுத்து இவரை நடுகடத்த அரசாங்கம் உத்தரவிட்டது. இந்த நடுகடத்தல் விவகாரம் பாராளுமன்றத்தில் பிரதான பிரச்சனையாக அமைந்தது. (கட்டுரை இணைப்பைப் பார்க்கவும்.) ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் உட்பட பல வலதுசாரிகள் தோட்டத் தொழிலாளரிடையே உழைக்க வந்த பிரஸ்கேட்டில் நடுகடத்தப்பட ஆதரவாக இருந்தனர்.

1933-ம் ஆண்டை அடுத்து ஏற்பட்ட பெரிய பொருளாதாரத் தாழ்வினாலும், துரைமாரின் தொடர்ந்த தாக்குதல்களாலும் நடேச ஐயரின் முயற்சி குறையலாயிற்று. இத்துடன் மலையக சார்பாகத் தெரிவான பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள், தோட்டத் தொழிலாளர் தொழிற்சங்கத் தேவைகளில் இருந்து தூரத்தே விலகி நிற்பவர்களாக இருந்தனர். இச்சூழ்நிலைகளினால் நடேச ஐயரின் முதல் முயற்சி வீழ்ச்சியடைய நேர்ந்தது. இறுதியாக சகல தோட்டத் தொழிலாளரையும் மொத்தமாக குறுகியகாலத்தில் இந்தியா கொண்டு செல்லும் இவரது முயற்சியும் தோல்வியடைந்தது. இதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை இடது சாரிகளே நிரப்ப முன்வந்தனர். மலையக மக்களை தொழிலாளராகக் கணித்த இலங்கையின் முயற்சி, மலையகத்தில் தொழிற்சங்க முயற்சிகள் பாரிய அளவில் கால்கொள்ளக் காரணமாயின. இதற்கான முன்னேற்பாடுகளை பாராளுமன்ற விவகாரங்களில் அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருந்தது. 1935-இல் டாக்டர் விக்கிரமசிங்கா பின்வருமாறு உரை நிகழ்த்தினார்.

“தேயிலையும், றப்பரும் நிச்சயமாக கைத்தொழிலைச் சார்ந்தவையே. தொழில் அணிமுறையில் வேலை செய்யும் இளம் பிள்ளைகள் இங்கே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கைத்தொழிற் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் அல்ல என்று கற்பனை கூடச் செய்ய

செய்தி

சர்வஜன வாக்குரிமையின் பொன் விழாவைப் பகிஷ்கரிக்கக் கோரி, அட்டன் மாநகரில், மலையகத் தொழிற்சங்கங்கள், சமூக ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவை கூட்டாக விடுத்த துண்டுப் பிரசுரம் அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் தடைசெய்யப்பட்டது.

இருந்த போதிலும் விழாவை ஒட்டி, அட்டன் மாநகரின் சுவர்களைப் பல்வேறு போஸ்டர்கள் அலங்கரிக்கத்தான் செய்தன.

அவற்றில் ஒன்று:

சர்வஜன கேலிக்கூத்து

பிரதம விருந்தினர் - ராணி
நாட்டியம் - ஜனாதிபதி, பிரதமர்
பக்கத்தாளம் - மலையக மக்களைக்
காட்டிக் கொடுப்போர்
டிக்நர் விபரம் - மலையக மக்களின்
அடிப்படை உரிமைகள்

முதுகெலும்பற்றோர், சொரணையற்றோர்,
நன்றியற்றோர் வெட்கமற்றோர் யாவரும்
கலந்து கொள்ளலாம்.

அன்புமிகு வாசகரே,

நலமுடன் இருக்கின்றீர்களா? நாங்கள் நலத்துடன் இருக்கின்றோம். நீண்ட நாட்களாய் நீங்கள் சத்தமே போடவில்லையே. ஏன்? போகட்டும்.....

வருடம் முடிந்துவிட்டது. சரி.....வழக்கமானதுதான்..... சந்தா..... பிறகு உங்கள் எழுத்துக்கள்...? அட, அட நீங்கள் எங்கேடாப்பா அனுப்பப் போகின்றீர்கள். எப்படியான நெஞ்சு உங்களுக்கு என்று எங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன? நல்லது, ஆனால் எதற்கும் போகிற வழியில் முனுமுனுத்து விட்டுப் போகின்றோம். ஏதோ உங்களுக்கும் திடீரென்று எங்கள் மேல் ஒரு பரிதாப உணர்வு சுரந்து, 'ஐயோ, பாவங்கள்' என்று சந்தாவையோ அல்லது தீர்த்தக்கரை சம்பந்தமான நாலு வார்த்தைகளையோ அனுப்பி வைக்கப் போகின்றீர்கள்...! அப்படியானால், அட நல்ல இதயமே,

இதோ இப்படி.....!

வருடச் சந்தா — 18/- ரூபாய்.

P. BALENDRAN,
55, Cemetery Road,
MAHAYAWA,
KANDY.

(மணி ஓடர் செய்க.)

முடியாது.' இலங்கையில் கைத் தொழில் துறை சார்ந்த வேலைகள் தவிர்ந்த ஏனைய வேலைகள் சம்பந்தமான குறைந்தபட்ச வயதெல்லை தேவையில்லை என்ற அரசாங்கத்தின் சட்ட மூலத்தையும் தோட்டத் தொழிலாளரை சரியான அர்த்தத்தில் தொழிலாளர்கள் அல்ல என்ற போக்கை அரசாங்கம் கடைப்பிடிப்பதினால் இளம் சிறுவர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவது நியாயப்படுத்

தப்படுவதையும் விமர்சித்தே இவ்வரையை அவர் நிகழ்த்தினார். மலையக மக்கள் கைத்தொழில் துறையை ஒத்த தொழிலாளர்கள் என்ற நிலைப்பாடு இடதுசாரிகளை மலையகத் தொழிலாளர்களை தமது இயக்கத்தில் இணைப்பதற்கு அத்திவாரமாக அமைந்தது. (இந்நிலைப்பாடு 35 வருடங்களுக்குப் பின்னர் கடந்த அரசாங்கத்தில், மலையக மக்களின் மாதச் சம்பளக் கோரிக்கை விடுக்

கப்பட்டபோது இவர்கள் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் என்ற காரணத்தால் அதற்கு அருகதையற்றவர்கள் என்ற டாக்டர் கொல்வின் ஆர். டி. சில்வாவின் வாதத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் டாக்டர் விக்கிரமசிங்காவும் அவரது கட்சியும் சாதித்த மொனமும் கவனத்திற்குரியது.)

[தொடரும்]

கட்டுரை இணைப்பு:

(பிரஸ்கேட்டில் விவகாரம் குறித்து 1936-ல் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் நடந்த விவாதத்தில் ஒரு பகுதி. ஆரம்ப காலத்து மலையகப் பிரதிநிதி பாராளுமன்றத்தை நிறையவே பயன்படுத்தி இருக்கின்றார்.)

நடேச ஐயர் : பொலிசார் எப்படி துரைமாருக்கு உதவுகிறார்கள் என்பதற்கு இதைப்போல் (முன்பு கூறிய உதாரணங்களைப் போல) பல உதாரணங்களை என்னால் தரமுடியும்.

பிரதி சபாநாயகர் : இவையெல்லாம் தேவைதானா?

நடேச ஐயர் : பிரஸ்கேட்டில் எந்த விதமாக வாரிச் செல்லப்பட்டார் என்பதைத்தான் காட்ட முயல்கின்றேன். நான் குறிப்பிட விரும்புகின்ற மனிதர் மோசமாகத் தாக்கப்பட்டு, பொலீஸ் நிலையத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார், என்னைக்கூடப் பார்க்க அனுமதிக்கவில்லை. இறுதியாக, இந்திய ஏஜென்டின் தலையீட்டோடு இந்தியர் அனுப்பி வைத்தேன்.

கௌரவ அங்கத்தவர் ஹலான்ட் : இவையெல்லாம் சுவாரஸ்யமான விடயங்கள் தான். ஆனால் தொடர்பின்மை என்பதற்கு ஒரு எல்லையே கிடையாதா?

பிரதி சபாநாயகர் : இருக்கும் நிலையில், சில அதிகாரிகளைச் சம்பந்தப்படுத்தும் உதாரணங்களைத் தர முயல்வதால் குறிப்பிட்ட அங்கத்தவரை நிறுத்த முடியாது.

நடேச ஐயர் : நான் இன்னொரு நிகழ்ச்சியையும் கூறுகிறேன் ஐயா.

பிரதி சபாநாயகர் : கௌரவ அங்கத்தவர் அவர்கள்...

நடேச ஐயர் : பொலிசாரைப் பற்றி இங்கு ஒன்றுமே சொல்ல முடியாதா?

பிரதி சபாநாயகர் : அவசியமானால் மாத்திரம்.

நடேச ஐயர் : இவை முழுமையாக தொடர்புடைய சம்பவங்கள். ஒரு நிகழ்ச்சியில் இரு துரைமார் சம்பந்தப்பட்ட கார், ரிக்ஷா மோதலில் நிகழ்ச்சியை மறைப்பதற்காக, ரிக்ஷாக்காரர் அரை உயிருடனேயே புதைக்கப்பட்டார். முறையிட்ட அவரது சகோதரரும் கடத்தப்பட்டு விட்டார். துரைமார் தர்பாரில் இதுதான் நடக்கின்றது. என்னால் இன்னொரு நிகழ்ச்சியையும் கூறமுடியும். 1831-ல் இங்கு பிரக்டிஸ் செய்ய வந்த பரிஸ்டர் எனது மடுக்கலை இடத்தை விட்டுச் சென்ற 3-ம் நாள் நாடுகடத்தப்பட்டார். கிராண்ட் ஓரியண்டல் ஓட்டலுக்குப் பப்படம் விற்க வந்த வெங்கடராமன் என்ற இன்னொருவர் பாரதி ஐயர் (பாரதியாரின்) எழுதிய புத்தகத்தை வைத்திருந்தார் என்பதற்காக நாடுகடத்தப்பட்டார்.

ஒரு குரல் : நீர் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்.

நடேச ஐயர் : என்ன செய்ய இருக்கிறது. பிரஸ்கேட்டின் விவகாரம் துரைமாரின் தூண்டுதலின் பேரிலேயே நடந்திருக்கிறது. மேலும் ஐயா, எனது சொந்த அனுபவத்தில் இருந்து இன்னொரு சம்பவத்தையும் என்னால் கூறமுடியும்.

பிரதி சபாநாயகர் : இந்த விவாதத்திற்கு இது ரொம்பவும் அவசியம்தானா?

நடேச ஐயர் : மாட்சிமை தங்கிய மகாராணியின் சமையலறையின் பின் கதவு வழியாக, துரைமார் என்ன மாதிரியாக, முதுகுக்குப் பின் பக்கமாக நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதையே காட்ட முயல்கின்றேன்.

★

பக்கப் பலமாய் இவர்கள்!

தீர்த்தக்கரையின் வளர்ச்சிக்குத் தமது பங்கு என்ன என்ற உண்மை பதைபதைப்புடன் பிரதியுபகாரம் பாராது விளம்பரங்களாலும் ஏனைய ஆதரவுகளாலும் எம்மை ஊக்கப்படுத்தி, உற்சாகப்படுத்திக் கொடுக்கும் நல்ல இதயங்களுக்கு நன்றி.

சாதி இங்கே.... அடடா!

நாரி உடைத்து, நல்ல உதை
கொடுக்கும் கவிதையோ இது?

ஆதி தமிழ்க்குடியே! ஆண்ட பரம்பரையே!!
நீதிநெறி பரம்பி நெடியாட்சி செய்துவிட்டு
சாதி வகுத்த சண்டாளராற் சரிந்து
பாதியாகி விட்ட பைந்தமிழீர்..... உங்களுக்குச்
சூடு — சொரணை — சொந்த ஒரு மூளை
ஓர் சிறிதும் கிடையாதா?

தீண்டாமை என்ன திரவியமா, திராவிடருள்
வேண்டாத ஒன்றை விலை கொடுத்தேன் வாங்குகின்றீர்.

உழைப்பாளர் என்ற உயர்ந்த கடவுளுக்குக்
குழிப்பாதை தோண்டும் குள்ளர்களே, குருடர்களே
செருக்குத் தலைக்கேறிச் சிநேகிதரைத் தள்ளாதீர்.
சிறப்புத் தமிழினத்தின் சீரிளமையைக் கொல்லாதீர்.

சாதி பிரிக்கும் சதிநூல் நமக்கிருந்தால்
சாக்கரட்டிலே எரித்து சாக்கடைமிற சாப்பலிடு.

ஆதி தமிழர் ஆண்டவர்கள் — தீண்டாத
பாதித் தமிழரென்று பாரினிலே யாருமில்லை.

செய்புந் தொழிலால் சின்னவரென்றெண்ணுவது
உய்யும் வழியா? உயர்ந்தோர் யார் — ஒரு ஜீவன்

பிறந்தவுடன் ஜாதி பிறக்கின்றதா — பிஞ்சினிலே
வளர்ந்து வரும் குழந்தை மானிடத்தின் சிறப்பலவா?
புனிதப் பிறவி என்றும், புண்ணியப் செய்தோர்களென்றும்
மனிதப் பிறவி என்று, மானுடம் கொண்டாடுகையில்
மனிதர் சில பேரை மனிதர் வகுத்துவதோ?
மமதை குணத்தை என்று நிறுத்துவதோ?

எங்கே இளைஞர்களே, இனிய தலைமுறையே
சங்கே முழங்கும் சமர்க்குரல்கள் — எங்கள் தமிழ்ச்
சிக்க இளைஞர்களே சிறப்புடைய வாலிபரே
உங்களது பங்கிற்கு உயர்ந்ததென்று அறிவீரோ!

இனிய தலைமுறை நீர், இனி வரப்போம் சந்ததிக்கு
பழைய படுகுழியாம் பாண்கிணத்துள் தள்ளாதீர்.

சாதி வகுத்த சகுலிகளின் தலை பிளந்து
நீதி தரும் தண்டனையை நீசருக்குக் காட்டுங்கள்.
சூரியனைக் கண்டு 'சூக்' காட்டும் நாய்களுக்கு
நாரி உடைத்து நல்ல உதை கொடுப்பீர்.

நல்ல முறையினிலே சொல்லி திருந்தாதோர்
பல்லிக் கழற்றிப் பைக்குள்ளே போடுங்கள்.

உயர்ந்த மனிதரிக்கு உழைப்போரே — தெய்வமென்று
நிமிர்ந்து முழங்குங்கள், நேர்மை ஒழுக்குங்கள்
துணிந்து சிலதைத் தொடுவீர் — மனிதனுக்கு
பணிந்தும் ஒரு மனிதன் பாரினிலே வாழ்வதோ?

கனத்த தமிழனுக்குக் கசப்பான நடப்பெதற்கு
குனிந்து நடவாதீர்! குட்ட குனியாதீர்!!

திருக்கோணமலைக் கவிராயர்

பாரினில் வண்ணங்கள்

அழகுடன் மிளிர

சம்பியன் பார் சோப்

CHAMPION

BAR SOAP

With Best Compliments

from

PL. SV. SEVUGAN CHETTIAR

TIMBER MERCHANTS

140, ARMOUR STREET,

COLOMBO-12.

Phone: 2 4 6 2 9